

Fremsat [den 27. januar 2021] af klima-, energi- og forsyningsministeren (Dan Jørgensen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om fremme af vedvarende energi, biobrændstofloven, lov om naturgasforsyning og forskellige andre love¹

(Gennemførelse af dele af direktiv om fremme af anvendelse af energi fra vedvarende energikilder, herunder bestemmelser om oprindelsesgarantier, om tilladelsesprocesser, om VE-fællesskaber og om bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser for biobrændstoffer, biomassebrændsler og flydende biobrændsler, m.v.)

§ 1

I lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som senest ændret ved § 1 i lov nr. 738 af 30. maj 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 2, indsættes efter »produceres ved«: »bæredygtig«.

2. § 2, stk. 2, affattes således:

»Ved vedvarende energikilder forstås vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.«

3. § 2, stk. 3, ophæves.

Stk. 4-6 bliver herefter stk. 3-5.

4. § 5, stk. 1, nr. 1 og 2, ophæves, og i stedet indsættes:

»1) Affald: Affald som defineret i artikel 3, nr. 1, i direktiv 2008/98/EF, med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller forurenede med henblik på at opfylde denne definition.

¹Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82.

2) Biogas: Gasformige brændsler produceret af biomasse. Ved biogas i §§ 43 b-43 f og 43 h-43 j forstås dog gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

3) Biomasse: Den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrene, fra fiskeri, fra akvakultur, og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og husholdnings- og husholdningslignende affald af biologisk oprindelse. Ved biomasse i §§ 43 g, 43 h, 45 a, 45 b og 47 forstås dog den biomasse, der fremgår af bilag 1.

4) Biomassebrændsler: Gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.«

Nr. 3 bliver herefter nr. 5.

5. I § 5, *stk. 1*, indsættes efter nr. 3, der bliver nr. 5, som nyt nummer:

»6) Flydende biobrændsler: Flydende brændstof til energiformål, bortset fra transport, herunder elektricitet og opvarmning og køling, fremstillet på grundlag af biomasse.«

Nr. 4-8 bliver herefter nr. 7-11.

6. I § 5, *stk. 1*, indsættes efter nr. 7, der bliver nr. 10, som nyt nummer:

»11) VE-fællesskab: Juridisk person, der er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af kapitalejere eller deltagere, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne juridiske person, hvis kapitalejere eller deltagere er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner og hvis hovedformål er at give sine kapitalejere eller deltagere eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste.«

Nr. 8 bliver herefter nr. 12.

7. *Overskriften* til kapitel 2 affattes således:

»Kapitel 2

Foranstaltninger til fremme af udbygning med vedvarende energi«.

8. Efter § 21 indsættes i *kapitel 2*:

»*Bemyndigelser til fastsættelse af foranstaltninger til fremme af udbygning med vedvarende energi*

§ 21 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om VE-fællesskaber, som ejer anlæg, der producerer vedvarende energi, som ikke er elektricitet. Reglerne kan omfatte bestemmelser om bl.a. VE-fællesskabers ret til at producere, forbruge, lagre og sælge vedvarende energi.«

9. Efter § 29 indsættes i *kapitel 3*:

»§ 29 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, 1) tidsfrister for tilladelsesprocessen for ansøgninger om tilladelser efter §§ 25 og 29, for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, og 2) at ansøgninger om tilladelser efter §§ 25 og 29 for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden lovgivning samt undtagelser hertil.«

10. I § 43 h, *stk. 1, 1. pkt.* og *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »biogas eller«: »af«, og i § 43 h, *stk. 2, 1. pkt.*, indsættes efter »kWh fra anvendelse af biogas eller«: »af«.

11. I § 50, *stk. 3, 1. pkt.*, indsættes efter »afbrænding af«: »forbrændingseget«.

12. § 50, *stk. 5, 2. og 3. pkt.*, ophæves.

13. Efter *kapitel 6 b* indsættes:

»Kapitel 6 c

Bæredygtighed og reduktion af drivhusgasemissioner m.v.

§ 56 c. Klima- energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, herunder opgraderet biogas leveret til gassystemet, jf. dog *stk. 3*. Ministeren kan herunder fastsætte regler om følgende:

- 1) Bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.
- 2) Størrelser på anlæg omfattet af krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.
- 3) Typer af biomassebrændsler og flydende biobrændsler omfattet af krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

4) Krav om, at biomassebrændsler, der anvendes til energiformål i virksomheder skal opfylde bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

5) Indberetning af oplysninger om og dokumentation for overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i medfør af nr. 1, herunder dokumentation for, at der er etableret en forudgående, uafhængig kontrol af de oplysninger, der indberettes.

6) Metoder for beregning af drivhusgasbesparelser af biomassebrændsler og flydende biobrændsler. 7) Opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for modtagelse af ydelser efter §§ 43 b-43 g, § 45 a eller § 45 b.

8) Myndighedskontrol og tilsyn med overholdelse af krav og kriterier fastsat i medfør af dette stykke, herunder om indhentelse af oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af disse opgaver, og om fastsættelse af krav til og kontrol med de verifikatorer, der udfører kontrol af aktørernes dokumentation.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan endvidere fastsætte regler om, at importerede eller nationalt producerede træpiller, træbriketter eller brænde, skal opfylde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i medfør af stk. 1, herunder krav til kontrol og dokumentation m.v.

Stk. 3. Biogas, der anvendes i transportsektoren, er ikke omfattet af stk. 1 om fastsættelse af regler om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

§ 56 d. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at modtagelse af pristillæg eller andre ydelser efter §§ 47 og 49 er betinget af opfyldelsen af de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner, herunder om dokumentation og kontrol m.v. heraf.

§ 56 e. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, opgraderer, renses, anvender eller sælger biogas. Ministeren kan endvidere fastsætte regler om, at modtagelse af pristillæg eller tilskud efter §§ 43 b-43 g er betinget af overholdelse af disse regler.«

14. I § 58, udgår »nærmere«.

15. I § 58, *stk. 1, nr. 1*, ændres »§ 29, stk. 1, og« til: »§ 29, stk. 1,«.

16. I § 58, stk. 1, nr. 2, ændres »tilladelser.« til: »tilladelser og«.

17. I § 58 indsættes som nr. 3:

»3) tilsyn og kontrol i henhold til regler udstedt i medfør af § 56 c, stk. 1, nr. 6, og § 56 e.«

§ 2

I lov om bæredygtige biobrændstoffer og om reduktion af drivhusgasser, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 1568 af 27. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres: »Loven gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og diesellole og om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2015 nr. L 239, side 1,« til: »Lovforslaget indeholder bestemmelser, der implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning), EU-tidende 2018, nr. L 328, side 82,«.

2. § 1, 1. pkt., affattes således:

»Loven har til formål at fremme anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer, biomassebrændsler til transport samt brændstoffer med et lavt drivhusgasaftryk, med henblik på at integrere vedvarende energi og reducere vugge til grav-emissioner af drivhusgasser fra transport og at bidrage til opfyldelsen af Danmarks internationale klimaforpligtelser.«

3. § 2 affattes således:

»§ 2. I denne lov forstås ved følgende:

1) Affald: Affald som defineret i artikel 3, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/98/EF af 19. november 2008 om affald og om ophævelse af visse direktiver (affaldsdirektivet) med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller er forurenede med henblik på at opfylde denne definition.

- 2) Avancerede biobrændstoffer: Biobrændstoffer og biogas, der er fremstillet af råprodukter, og andre brændstoffer, der er anført i bilag 1, del A.
- 3) Biobrændstoffer: Flydende brændstof til transport, som er produceret på grundlag af biomasse.
- 4) Biogas: Gasformige brændsler produceret af biomasse.
- 5) Biomasse: Den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrane, herunder fiskeri og akvakultur, samt den bionedbrydelige del af affald og herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse.
- 6) Biomassebrændsel: Gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.
- 7) Brændstof: Benzin, dieselolie, gas, biobrændstof, biogas eller biomassebrændsler til transportsektoren.
- 8) Brændstofleverandør: En enhed, som leverer brændstof til markedet, og som er ansvarlig for ekspedition af brændstof gennem et punktopkrævningssted, eller i tilfælde af elektricitet, eller hvor der ikke opkræves nogen afgift, eller hvor det er behørigt begrundet, enhver anden relevant enhed udpeget af en medlemsstat.
- 9) Drivhusgasser: CO₂, CH₄ og N₂O.
- 10) Elleverandør: Den enhed, der er ansvarlig for ekspedition af elektricitet gennem et punktafgiftsopkrævningssted, og som leverer elektricitet til brug i vej køretøjer.
- 11) Landtransport: Drift af vejgående køretøjer og jernbanedrift.
- 12) Restprodukt: Et stof, som ikke er det slutprodukt eller de slutprodukter, der er det direkte formål med en produktionsproces; det er ikke det primære formål med produktionsprocessen, og processen er ikke bevidst ændret for at producere det.
- 13) Restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug: Restprodukter, som direkte genereres af landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug, og som ikke omfatter restprodukter fra tilknyttede erhvervssektorer eller tilknyttet forarbejdning.
- 14) Transport: Drift af vejgående køretøjer, jernbaner og mobile ikke-vejgående maskiner, herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje, når de ikke er til søs, landbrugs- og skovbrugstraktorer samt fritidsfartøjer, når de ikke er til søs.
- 15) UER Upstream emission reduction: Den opstrømsdrivhusgasemissionsreduktion fra olie- eller gasforsyningskæden, som en brændstofleverandør gør gældende, målt i gCO₂eq.
- 16) Virksomhed: Den virksomhed, der angiver og betaler energiafgift efter

mineralolieafgiftsloven for det flydende brændstof, der sælges til transport, eller den naturgasleverandør, der er leverandør af gasformige brændstoffer til en gastankstation, eller selskaber, som hverken angiver eller betaler energiafgift for brændstoffet, men sælger brændstoffet til et selskab, som angiver og betaler energiafgift og selv forbruger brændstoffet.

17) Vugge til grav-emissioner af drivhusgasser: Alle nettoemissioner af CO₂, CH₄ og N₂O, der kan tilskrives brændstoffet, herunder alle iblandte komponenter, eller tilført energi. Dette omfatter alle relevante stadier fra udvinding eller dyrkning, herunder ændret arealanvendelse, transport og distribution, forarbejdning og forbrænding, uanset hvor disse emissioner finder sted.«

4. § 3 affattes således:

»§ 3. Til opfyldelse af de iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav, der er fastsat i denne lov eller i regler, der er fastsat i medfør af denne lov, kan en virksomhed alene medregne biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, der overholder krav til disses bæredygtighed eller drivhusgasreduktionskrav fastsat i medfør af § 4. Forpligtelsen skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler for transportområdet, herunder for luft- og søfart, i relation til anvendelse af og krav til brændstoffer med henblik på reduktion af drivhusgasser og iblanding af vedvarende energi på transportområdet.

Ministeren kan herunder fastsætte regler om følgende:

- 1) Anvendelse og størrelse af drivhusgasreduktionskrav og iblandingskrav,
- 2) begrænsning af anvendelse af visse typer af brændstoffer,
- 3) differentierede krav til forskellige brændstofleverandører i forhold til drivhusgasreduktionskrav eller iblandingskrav,
- 4) begrænsning for anvendelse af UER-kreditter og
- 5) flertællingsmekanismer.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om en lavere andel af iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav end dem, der er fastsat i medfør af stk. 2, såfremt særlige hensyn gør sig gældende, herunder:

- 1) En krise, hvor der er behov for træk på beredskabslagrene,
- 2) at avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er anført i bilag 1, del A, er uforholdsmæssigt dyre,
- 3) mangel på bæredygtige biobrændstoffer, biogas eller biomassebrændsler eller
- 4) brug af andre vedvarende energiteknologier i landtransportsektoren end

anvendelsen af biobrændstoffer, biogas eller biomassebrændsler.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kun brændstoffer, der ikke har modtaget offentlig støtte, kan medregnes i et iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav.

Stk. 5. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om adgang til at medregne el, der leveres til transportsektoren, med henblik på opfyldelse af regler i denne lov eller i regler fastsat i medfør af denne lov.

Stk. 6. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om brug af klimakreditter, herunder brug af infrastrukturkreditter, der kan bruges til finansiering af opstilling af ladestandere til eldrevne køretøjer, og om adgang til at medregne de direkte drivhusgasreduktioner, som opstilling af sådanne ladestandere foranlediger, i et drivhusgasreduktionskrav.

Stk. 7. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om definition og krav til dokumentation af virksomhedernes opgørelser af de biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport, der er anført i bilag 1, del A og B.

Stk. 8. En virksomhed kan opfylde sine forpligtelser efter regler fastsat i medfør af stk. 2, eller efter regler udstedt i medfør af stk. 3, ved aftale med en eller flere virksomheder om, at de helt eller delvis opfylder virksomhedens forpligtelser efter regler fastsat i medfør af stk. 2 og stk. 4.«

5. § 3 b, stk. 1-4, ophæves.

Stk. 5 og 6 bliver herefter stk. 1 og 2.

6. § 3 c og 3 d ophæves.

7. I § 3 e, stk. 1, ændres »reduktionsforpligtelse efter § 3 b« til: »drivhusgasreduktionsforpligtelse efter regler fastsat i medfør af § 3 stk. 2«.

8. § 4, stk. 1, affattes således:

»Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler med henblik på at gennemføre EU-regler om forhold, der er omfattet af denne lov, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om biobrændstoffer eller biomassebrændsler til transport og deres bæredygtighed og reduktion af drivhusgasser fra transport.«

9. I § 5, stk. 1, ændres »§ 3, stk. 1 og 3, § 3 b, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 3, stk. 10, eller § 3 b, stk. 2-4« til: »regler fastsat i medfør af § 3, stk. 1 og stk. 2, eller stk. 3«.

10. I § 5, stk. 2, ændres »§ 3, stk. 8 eller § 3 c « til: »3, stk. 8«.

11. § 8, stk. 1, nr. 1-4 og nr. 9 ophæves

Nr. 5-8 bliver herefter nr. 1-4.

§ 3

I lov om naturgasforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 126 af 6. februar 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 466 af 18. maj 2011 og § 2 i lov nr. 546 af 28. april 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

2. I § 6 indsættes før nr. 1 som nye numre:

»1) Biogas: Gasformige brændsler produceret af biomasse. Ved biogas i §§ 35 g og 35 h forstås dog gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

2) Biomasse: Den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrene, fra fiskeri, fra akvakultur, og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og husholdnings- og husholdningslignende affald af biologisk oprindelse.«

Nr. 1-28 bliver herefter nr. 3-30.

3. Efter kapitel 6 b indsættes:

»Kapitel 6 c

Oprindelsesgaranti for gas fra vedvarende energikilder

§ 36. Med henblik på at garantere oprindelsen af gas fra vedvarende energikilder udsteder klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning oprindelsesgarantier. Ministeren overfører og annullerer oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for gas fra

vedvarende energikilder og fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier. Ministeren fastsætter herunder regler om

- 1) hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde,
- 2) betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og
- 3) betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.«

§ 4

I lov om Energinet, jf. lovbekendtgørelse nr. 118 af 6. februar 2020, foretages følgende ændring:

1. I § 2, *stk. 2, 2. pkt.*, indsættes efter »lov om elforsyning,«: »administrative opgaver vedrørende gas fra vedvarende energikilder i medfør af lov om naturgasforsyning,«.

§ 5

I lov om varmforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1215 af 14. august 2020, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret ved Rådets direktiv 2013/18/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 230« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

2. I § 1 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Lovens formål er endvidere at fremme anvendelsen af vedvarende energikilder ved varmeproduktion til brug for virksomheders produktion og tjenesteydelser«.

3. Efter § 1 indsættes:

»§ 1 a. I denne lov forstås ved:

- 1) Fjernvarme: distribution af termisk energi i form af damp eller varmt

vand fra centrale eller decentrale produktionssteder gennem et net til flere bygninger eller anlæg til anvendelse ved rum- eller procesopvarmning.

2) Overskudsvarme: uundgåelig varme produceret som biprodukt fra industri- eller elproduktionsanlæg eller i tertiærsektoren, der ville blive bortledt uudnyttet i luft eller vand uden adgang til et fjernvarmesystem.«

4. I § 2, stk. 1, nr. 3, ændres »Fjernvarmeforsyningsanlæg, solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v., herunder« til: »Varmeproduktionsanlæg, herunder solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg og«, og »køling og« ændres til: »køling, samt«.

5. I § 29, stk. 1, nr. 1, ændres »fjernvarme« til: »kollektivt varmforsyningsanlæg«.

6. Efter kapitel 7 indsættes:

»Kapitel 7 a

Oprindelsesgaranti for varme fra vedvarende energikilder

§ 30. Med henblik på at garantere oprindelsen af energi til varme fra vedvarende energikilder udsteder klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning oprindelsesgarantier. Ministeren overfører og annullerer oprindelsesgarantier til varme fra vedvarende energikilder.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 3 bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier til varme fra vedvarende energikilder og fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier. Ministeren fastsætter herunder regler om

- 1) hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde,
- 2) betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier,
- 3) betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1, og
- 4) indhentning af nødvendige oplysninger i forbindelse med tilsyn.«

§ 6

I lov om fjernkøling, jf. lovbekendtgørelse nr. 804 af 12. august 2019, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel indsættes efter »side 28«: »og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

2. I § 1 indsættes før stk. 1 som nyt stykke:

»Ved fjernkøling forstås distribution af termisk energi i form af afkølede væsker fra centrale eller decentrale produktionssteder gennem et net til flere bygninger eller anlæg til anvendelse ved rum- eller proceskøling.«

Stk. 1 og 2 bliver herefter stk. 2 og 3.

3. Efter § 6 a indsættes før overskriften før § 7:

»Oprindelsesgaranti for køling fra vedvarende energikilder

§ 6 b. Med henblik på at garantere oprindelsen af energi til køling fra vedvarende energikilder udsteder klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning oprindelsesgarantier. Ministeren overfører og annullerer oprindelsesgarantier til køling fra vedvarende energikilder.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 3 bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder og fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier. Ministeren fastsætter herunder regler om

- 1) hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde,
- 2) betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier,
- 3) betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1, og
- 4) indhentning af nødvendige oplysninger i forbindelse med tilsyn.«

4. I *overskriften* før § 7 indsættes efter »Klageadgang«: »og administrative bestemmelser«.

5. I § 7 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Klima- energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om betaling af gebyr ved indbringelse af klage for Energiklagenævnet over afgørelser truffet efter § 6 b om oprindelsesgarantier eller regler udstedt i medfør heraf.«

6. Efter § 8 indsættes før overskriften før § 9:

»§ 8 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af denne lov, bestemmelser fastsat i henhold til loven eller EU-retsakter om forhold omfattet af loven skal ske digitalt. Ministeren kan herunder fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af et bestemt digitalt system og om fritagelse for anvendelse for visse personer.

Stk. 2. En digital meddelelse anses for at være kommet frem, når den er tilgængelig for adressaten for meddelelsen.«

7. I § 9, *stk. 1*, indsættes efter »§ 5«: »eller undlader at efterkomme påbud efter § 6 b, *stk. 2*, herunder påbud om at berigtige et ulovligt forhold«.

§ 7

I lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 119 af 6. februar 2020, som ændret ved § 1 i lov nr. 466 af 18. maj 2011, § 1 i lov nr. 704 af 8. juni 2018, § 2 i lov nr. 738 af 30. maj 2020 og i lov nr. [XXX af xx. xxxxxxxx 202X], foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret ved Rådets direktiv 2013/18/EU af 13. maj 2013, EU-Tidende 2013, nr. L 158, side 230« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

2. I § 5 indsættes efter nr. 24 som nyt nummer:

»25) *Repowering*: Fornyelse af elproduktionsanlæg, som producerer vedvarende energi, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet.«

Nr. 25-32 bliver herefter nr. 26-33.

3. I § 6 b, *stk. 13*, indsættes efter »borgerenergifællesskaber,«: »og i VE-fællesskaber«

4. I § 9, *stk. 1*, indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) VE-fællesskaber,«

Nr. 2 og 3 bliver herefter nr. 3 og 4.

5. Efter § 11 indsættes:

»§ 11 a. Klima-, energi- og forsyningsministeren opretter eller udpeger et eller flere kontaktpunkter, der på anmodning fra opstillere vejleder om den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, samt de aktiver, der er nødvendige for deres tilslutning til nettet.

Stk. 2. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan oprette, administrere og fastsætte krav til en hjemmeside, som bl.a. indeholder oplysninger om processen, jf. stk. 1.

Stk. 3. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan efter forhandling med relevante ministre fastsætte nærmere regler om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil.

Stk. 4. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om et eller flere kontaktpunkter samt krav inden for denne lov til processen, jf. stk. 1. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan herunder fastsætte regler om:

- 1) Kontaktpunktet eller kontaktpunkternes virke.
- 2) At ansøgninger om bevilling efter § 10 og ansøgninger om tilladelse efter § 11 for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder skal behandles og afgøres inden for en nærmere fastsat periode samt undtagelser hertil.
- 3) At ansøgninger om bevilling efter § 10 og ansøgninger om tilladelse efter § 11 for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden lovgivning samt undtagelser hertil.«

6. I *overskriften* før § 63 a indsættes efter »Oprindelsesgaranti«: »for elektricitet fra vedvarende energikilder«.

7. I § 63 a, stk. 1, indsættes efter »elektricitet«: »fra vedvarende energikilder«.

8. I § 63 a, stk. 7, indsættes efter »oplysningerne«: »og overholdelse af betingelserne«.

I lov om anvendelse af Danmarks undergrund, jf. lovbekendtgørelse nr. 1533 af 16. december 2019, foretages følgende ændringer:

1. I *fodnoten* til lovens titel ændres »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16, som ændret senest ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2015, nr. L 239, side 1« til: »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelse af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82«.

2. I § 1 a indsættes som nr. 4:

»4) Geotermisk energi: Energi, som lagres i form af varme under jordens faste overflade.«

3. Efter § 18 d indsættes i *kapitel 4 a*:

»§ 18 e. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at ansøgninger om godkendelser efter § 10, stk. 2 og 3, og § 28, stk. 1, angående elproducerende geotermianlæg skal afgøres inden for en af ministeren fastsat frist, og at sådanne ansøgninger skal behandles samtidig med andre ansøgninger om tilladelser og godkendelser efter anden lovgivning.«

§ 9

I lov om fremme af energibesparelser i bygninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1300 af 3. september 2020, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer, EU-Tidende 2005, nr. L 255, side 22, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr.

1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen»), EU-Tidende 2013, nr. L 354, side 132, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 82, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (omarbejdning), EU-Tidende 2010, nr. L 153, side 13, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/844/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv 2010/31/EU om bygningers energimæssige ydeevne og direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet, EU-Tidende 2018, nr. L 156, side 75, og Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/1999/EU af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 663/2009 og (EF) nr. 715/2009, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF og (EU) 2015/652 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013, EU-Tidende 2018, nr. L 328, side 1, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 315, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/944/EU af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU, EU-Tidende 2019, nr. L 158, side 125.«

2. I § 2 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. I denne lov forstås ved energi fra vedvarende energikilder energi fra vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

3. I § 24 e, stk. 1, ændres »artikel 14, stk. 3« til: »artikel 18, stk. 3« og »Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009« ændres til: » Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018«.

§ 10

I lov om CO₂-kvoter, jf. lovbekendtgørelse nr. 1605 af 14. december 2016, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF af 13. oktober 2003 om et system for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Unionen og om ændring af Rådets direktiv 96/61/EF, EU-Tidende 2003, nr. L 275, side 32, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/410/EU af 14. marts 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 76, side 3. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Kommissionens forordning 2010/1031/EU af 12. november 2010 om det tidsmæssige og administrative forløb af auktioner over kvoter for drivhusgasemissioner og andre aspekter i forbindelse med sådanne auktioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Fællesskabet, EU-Tidende 2010, nr. L 302, side 1, Kommissionens forordning 2013/389/EU af 2. maj 2013, om oprettelse af et EU-register i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 280/2004/EF og nr. 406/2009/EF, og om ophævelse af Kommissionens forordning (EU) nr. 920/2010 og nr. 1193/2011, EU-Tidende 2013, nr. L 122, side 1, Kommissionens forordning 2019/1122/EU om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF for så vidt angår driften af EU-registeret indeholder regler om EU-registeret, EU-Tidende 2019, nr. L 177, side 3, Kommissionens gennemførelsesforordning 2018/2066/EU af 19. december 2018 om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og om ændring af Kommissionens forordning 2012/601/EU, EU-Tidende 2018, nr. L 334, side 1, Kommissionens forordning 2018/2067/EU af 19. december 2018 om verifikation af data og om akkreditering af verifikatorer i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF, EU-Tidende 2012, nr. L 334, side 94, og Kommissionens gennemførelsesforordning 2019/1842/EU om regler for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF for så vidt angår yderligere regler for justeringer af gratistildelingen af emissionskvoter som følge af ændringer i aktivitetsniveauet, EU-Tidende 2019, nr. L 282, side 20. Ifølge artikel 288 i EUF-Traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningernes umiddelbare gyldighed i Danmark.«

2. § 26, stk. 2, ophæves.

§ 11

I lov nr. 1532 af 18. december 2018 om ændring af lov om fremme af vedvarende energi og lov om elforsyning (Pristillæg til elektricitet produceret ved afbrænding af biomasse, digitalisering m.v.) foretages følgende ændring:

1. § 1, nr. 8, ophæves.

§ 12

Stk. 1. Loven træder i kraft den 30. juni 2021, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 10 træder i kraft den 1. januar 2022.

Stk. 3. Regler fastsat i medfør af § 2, stk. 3, i lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 738 af 30. maj 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af nye forskrifter.

Stk. 4. Regler fastsat i medfør af § 50, stk. 5, 2. pkt., i lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 738 af 30. maj 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 56 c i lov om fremme af vedvarende energi, jf. denne lovs § 1, nr. 13.

Stk. 5. Regler udstedt i medfør af § 3, stk. 10 og 11, i biobrændstofloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 1568 af 27. december 2019, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3, stk. 3 eller stk. 7, i biobrændstofloven, jf. denne lovs § 2, nr. 4.

Stk. 6. Regler fastsat i medfør af § 3 b, stk. 5 og 6, i biobrændstofloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 1568 af 27. december 2019, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3 b, stk. 1 eller stk. 2, i biobrændstofloven, jf. denne lovs § 2, nr. 5.

Stk. 7. Regler fastsat i medfør af § 2, stk. 3, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1300 af 3. september 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 2, stk. 4, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, jf. denne lovs § 9, nr. 2.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets baggrund
 - 2.1. Direktiv om fremme af anvendelse af energi fra vedvarende energikilder
 - 2.1.1. Fælles EU-mål og nationale mål for 2021-2030 for andele af energi fra vedvarende energikilder m.v. (artikel 3 m.fl.)
 - 2.1.2. VE-tilladelsesproces (artikel 16)
 - 2.1.3. Oprindelsesgarantier (artikel 19)
 - 2.1.4. VE-fællesskaber (artikel 22)
 - 2.1.5. Krav til brændstoffer, bæredygtighed og reduktion af drivhusgasemissioner m.v. til transport og til flydende biobrændsler
 - 2.1.5.1. Bæredygtighedskriterier til transport
 - 2.1.5.2. Kriterier for reduktion af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer og flydende biobrændsler
 - 2.1.5.3. Ikke-biologiske brændstoffer – PtX og genanvendt kulstofbrændsel
 - 2.1.5.4. Drivhusgasreduktionskrav
 - 2.1.5.5. Massebalanceprincippet
 - 2.1.5.6. Flertælling af brændstoffer
 - 2.1.5.7. Mulighed for at skelne mellem forskellige brændstofleverandører og brændstoffer
 - 2.1.5.8. Begrænsning for anvendelsen af fødevarer- og foderafgrøder
 - 2.1.5.9. Skelne mellem forskellige biobrændstoffer, biogas og biomassebrændsler
 - 2.1.5.10. Grænse for anvendelse af 2. generations biobrændstoffer – bilag 1, del B
 - 2.1.5.11. Anvendelse af el til vejretøjer
 - 2.1.5.12. EU-database til sporing af biobrændstoffer, biogas og biomassebrændsler
 - 2.1.6. Krav til bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler (artikel 29-31)
 - 2.1.6.1. Særligt om bæredygtighedskriterier for biomasse fra landbrug
 - 2.1.6.2. Særligt om bæredygtighedskriterier for biomasse fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner
 - 2.1.6.3. Særligt om bæredygtighedskriterier for biomasse fra akvakultur og fiskeri
 - 2.1.6.4. Særligt om kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner
 - 2.1.6.5. Kontrol med overholdelse af kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner
 - 2.1.6.6. Gældende retstilstand og behov for lovændringer
 - 2.2. Ændrede VE-implementeringsregler på CO₂-kvoteområdet
3. Lovforslagets hovedpunkter
 - 3.1. VE-tilladelsesproces
 - 3.1.1. Gældende ret

- 3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
- 3.1.3. Den foreslåede ordning
 - 3.1.3.1. Tilladelsesprocessen og tidsfrister
 - 3.1.3.2. Kontaktpunkt og online procedurehåndbog
 - 3.1.3.3. Samtidighed i sagsbehandlingen
- 3.2. Oprindelsesgarantier
 - 3.2.1. Gældende ret
 - 3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.2.3. Den foreslåede ordning
- 3.3. VE-fællesskaber
 - 3.3.1. Gældende ret
 - 3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.3.2.1. Kommuners deltagelse i VE-fællesskaber, der ejer VE-anlæg, som producerer elektricitet
 - 3.3.2.2. Deling- og køb af vedvarende energi
 - 3.3.2.3. Nettetariffer, herunder lokale fordele i netdriften og pligten til at samarbejde om at lette deling af vedvarende energi
 - 3.3.2.4. Adgang til grænseoverskridende deltagelse i VE-fællesskaber
 - 3.3.3. Den foreslåede ordning
- 3.4. Integration af vedvarende energi i transportsektoren samt krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport
 - 3.4.1. Gældende ret
 - 3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.4.3. Den foreslåede ordning
- 3.5. Krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for flydende biobrændsler
 - 3.5.1. Gældende ret
 - 3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.5.3. Den foreslåede ordning
- 3.6. Krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biomassebrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler
 - 3.6.1. Gældende ret
 - 3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.6.3. Den foreslåede ordning
- 3.7. Krav til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser på CO₂-kvoteområdet
 - 3.7.1. Gældende ret
 - 3.7.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser
 - 3.7.3. Den foreslåede ordning
- 4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
- 5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
- 6. Administrative konsekvenser for borgerne
- 7. Miljømæssige konsekvenser
- 8. Forholdet til EU-retten
- 9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
- 10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Det primære formål med lovforslaget er at gennemføre og muliggøre gennemførelse af størstedelen af Europa-Parlamentets og Rådets Direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af vedvarende energikilder (omarbejdning), herefter benævnt VE II-direktivet, der skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021. Den øgede anvendelse af vedvarende energi understøtter EU's forpligtelse i henhold til Paris-aftalen samt EU's 2030-mål for klima og vedvarende energi.

Med lovforslaget muliggøres også gennemførelse af den politiske aftale af 2. oktober 2020 om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi, som blev indgået som opfølgning på Klimaftale for energi og industri m.v. af 22. juni 2020 mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Alternativet. Aftalen, der skal sikre ambitiøse krav om bæredygtighed og reduktion af drivhusgasemissioner for træbiomasse til energi samt krav til dokumentation og verifikation, supplerer VE II-direktivets krav på dette område.

Med lovforslaget foreslås det derfor at udvide den gældende bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for at modtage støtte til anvendelse af bl.a. biogas og fast biomasse, så ministeren også kan fastsætte tilsvarende krav for så vidt angår ikke-støttet anvendelse af biomassebrændsler og flydende bio-brændsler til energiformål. Opfyldelse af VE II-direktivets kriterier herom er en forudsætning for, at de anvendte biomassebrændsler kan indgå i Danmarks bidrag til at opfylde Unionens mål for andele af vedvarende energi i det udvidede endelige bruttoenergiforbrug, såfremt produktionen sker på anlæg over en vis størrelse. Bemyndigelsen vil således blive udnyttet til at stille krav om opfyldelse af direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i forbindelse med anvendelsen af biomassebrændsler produceret af biomasse, herunder landbrugsbiomasse, skovbiomasse og bionedbrydeligt affald af biologisk oprindelse.

Den foreslåede bemyndigelse vil endvidere kunne anvendes til at fastsætte skrappe krav til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser end VE II-direktivet, herunder at flere aktører omfattes af kravene. Den konkrete anvendelse af bemyndigelsen til at overimplementere direktivet vil afhænge af politiske aftaler for området og ske ved bekendtgørelse efter forelæggelse

for den relevante aftalekreds. Bemyndigelsen vil bl.a. blive udnyttet til at udmønte ovennævnte politiske aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi. Den gældende bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til fastsættelse af regler om begrænsning af metanudslip i forbindelse med produktion af støttet biogas foreslås endvidere udvidet til også at omfatte produktionen af ikkestøttet biogas.

Med lovforslaget foreslås endvidere at indføre en bemyndigelse til klima-, energi-, og forsyningsministeren til at fastsætte nærmere krav til integration af vedvarende energi i transportsektoren, herunder drivhusgasfortrængningskrav og krav om anvendelse af biobrændstoffer. Anvendelsen af bemyndigelsen i form af udstedelse af en bekendtgørelse skal bygge på en politisk aftale. Derudover vil bekendtgørelser inden udstedelse forelægges alle de partier, der er en del af den pågældende politiske aftale. Bemyndigelsesbestemmelserne indføres for dels at sikre, at VE II-direktivet implementeres rettidigt og for samtidig at kunne tage højde for eventuelle ændringer bl.a. som følge af kommende politiske aftaler om den fremtidige integration af vedvarende energi i transportsektoren, herunder om drivhusgasfortrængning og om anvendelse af biobrændstoffer.

VE II-direktivets regler om VE-fællesskaber gennemføres med lovforslaget på samme måde som det omarbejdede elmarkedsdirektivets borgerenergifællesskaber, som er gennemført i efteråret 2020. Lovforslaget skal dermed sikre, at det bliver muligt for borgere, virksomheder og lokale myndigheder at deltage i VE-fællesskaber. Det foreslås at indsætte to bemyndigelser til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om, hvilke rettigheder og pligter VE-fællesskaber har. Regeringen ønsker med lovforslaget at fremme omstillingen til vedvarende energi ved at sikre, at alle får mulighed for at indgå i VE-fællesskaber og dermed give mulighed for at engagere borgere og lokalsamfund i en forbrugerdrevet grøn omstilling. VE-fællesskaber skal kunne producere, forbruge, lagre, sælge og inden for fællesskabet dele vedvarende energi.

Med lovforslaget foreslås at udvide det nuværende system for oprindelsesgarantier fra vedvarende energikilder til at omfatte alle former for vedvarende energi, når den leveres i form af elektricitet, gas, varme og køling. Med lovforslaget får alle producenter af vedvarende energi dermed mulighed for at få udstedt oprindelsesgarantier. Oprindelsesgarantier medvirker til at fremme salget af elektricitet, gas, varme og køling fra vedvarende energikilder og samtidig bidrager oprindelsesgarantierne til, at forbrugerne får

mere gennemsigtige oplysninger om oprindelsen af den elektricitet, gas, varme og køling fra vedvarende energikilder, som udbydes på markedet. Der eksisterer i dag regler for oprindelsesgarantier for elektricitet fra vedvarende energikilder i lov om elforsyning med tilhørende bekendtgørelser. Med lovforslaget udvides oprindelsesgarantisystemet til andre energiformer, hvorefter der foreslås regler for oprindelsesgarantier for gas, varme og køling fra vedvarende energikilder. I den forbindelse foreslås præcisering af visse regler for oprindelsesgarantier for elektricitet fra vedvarende energikilder. Med lovforslaget foreslås at indføre bemyndigelser til, at klima-, energi-, og forsyningsministeren fastsætter nærmere krav til oprindelsesgarantier.

Med lovforslaget foreslås at indføre bemyndigelser til, at klima-, energi-, og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler, som vil lette tilladelsesprocessen for etablering af vedvarende energianlæg ved fastsættelse af tidsfrister for myndighedernes sagsbehandling og en oplysnings- og koordineringsindsats. Konkret udpeges Energistyrelsen som kontaktpunkt for VE-opstillere. Kontaktpunktet skal vejlede opstillere om alle relevante processer for ansøgning om og tildeling af tilladelser til udnyttelse af energi fra vedvarende energikilder. Funktionen varetages via en nyoprettet hjemmeside. Kontaktpunktet og hjemmesiden vil være et tilbud til opstillere, og anvendelsen heraf vil derfor være valgfri. Ændringerne forventes særligt at være til gavn for mindre opstillere af VE-anlæg. Tidsfristerne for tilladelsesprocessen vil være gældende for elproduktionsanlæg, der producerer vedvarende energi, og vil omfatte flere myndigheders tilladelser, som vil variere afhængigt af typen af anlæg

Endelig foreslås regler om pligtmæssig digital kommunikation inden for lov om fjernkølings anvendelsesområde. Endvidere indeholder lovforslaget mindre ændringer af lov om fremme af energibesparelser i bygninger med henblik på at inkorporere definitioner fra VE II-direktivet. Inden for EU's CO2-kvotehandelsystem (EU ETS) er der ændret EU-regler med betydning for, hvordan VE II-direktivet skal implementeres inden for kvoteområdet, hvorfor der er foreslået ændringer i lov om CO2-kvoter.

2. Lovforslagets baggrund

2.1. Direktiv om fremme af anvendelse af energi fra vedvarende energikilder
VE II-direktivet skal være gennemført i dansk lovgivning senest den 30. juni 2021. VE II-direktivet er en omarbejdning af Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 med senere ændringer om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder, herefter benævnt VE I-direktivet, som ophæves den 1. juli 2021. Med VE II-direktivet indføres en række nye krav, ligesom flere af de oprindelige krav skærpes eller justeres.

Formålet med VE II-direktivet er i overensstemmelse med artikel 194, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) at fremme anvendelsen af vedvarende energikilder. Det fremgår af direktivet, at den øgede anvendelse af energi fra vedvarende energikilder udgør et vigtigt element i den pakke af foranstaltninger, som er nødvendige for at reducere drivhusgasemissionerne og efterkomme Unionens forpligtelse under Parisaftalen om klimaændringer fra 2015 efter den 21. partskonference under De forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (Parisaftalen) og under Unionens 2030-ramme for klima- og energipolitikkerne, herunder det bindende EU-mål om at nedskære emissioner med mindst 40 pct. set i forhold til 1990-niveauet frem til 2030.

Det foreslås, at direktivet gennemføres delvis ved ændringer af lov om elforsyning, lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning, lov om fjernkøling, lov om fremme af vedvarende energi (efterfølgende benævnt VE-loven), lov om bæredygtig biobrændstoffer og lov om reduktion af drivhusgasser (efterfølgende benævnt biobrændstofloven), lov om fremme af energibesparelser i bygninger, lov om anvendelse af Danmarks undergrund (efterfølgende benævnt undergrundsloven) og lov om Energinet. Lovforslaget omfatter endvidere ændringer af lov om CO₂-kvoter, der er en konsekvens af, at VE II-direktivet på kvoteområdet implementeres gennem ændringer i direkte gældende EU-ret frem for national lovgivning som hidtil.

De resterende relevante dele af direktivet foreslås gennemført ved bestemmelser på bekendtgørelsesniveau ved udnyttelse af foreslåede eller gældende bemyndigelser i ovennævnte love.

2.1.1. Fælles EU-mål og nationale mål for 2021-2030 for andele af energi fra vedvarende energikilder m.v. (artikel 3 m.fl.)

VE II-direktivet sætter rammerne for fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder.

Artikel 3, stk. 1, indeholder krav om, at medlemsstaterne i fællesskab sikrer opfyldelsen af et bindende EU-mål om, at andelen af energi fra vedvarende energikilder senest i 2030 udgør mindst 32 pct. af Unionens endelige bruttoenergiforbrug.

De enkelte medlemsstater skal i henhold til artikel 3, stk. 2, og som led i såkaldte integrerede, nationale energi- og klimaplaner fastsætte nationale bidrag for i fællesskab at nå det overordnede EU-mål på 32 pct. Disse planer skal udarbejdes i overensstemmelse med en række bestemmelser i Europa-Parlamentet og Rådets forordning 2018/1999/EU af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen. Danmark afleverede sin endelige plan til Europa-Kommissionen den 20. december 2019 og oplyste vedrørende sit bidrag til opfyldelse af det fælles EU-mål, at Danmark forventer, at andelen af energi fra vedvarende energikilder vil udgøre 55 pct. af Danmarks bruttoenergiforbrug i 2030. Denne andel forudsætter medregning af al vedvarende energi, herunder elektricitet, varme, køling og brændsler produceret ved anvendelse af biomassebrændsler. Den nationale energi- og handlingsplan skal ajourføres i 2024 og erstattes af en ny plan senest den 1. januar 2029.

Fra og med 2023 skal medlemsstaterne aflægge toårige integrerede nationale energi- og klimastatusrapporter til Kommissionen, der bl.a. indeholder en rapportering om vedvarende energi, herunder redegør for gennemførelsen af de nationale energi- og klimaplaners mål, målsætninger, politikker og foranstaltninger på dette område. Fra og med 2023 skal medlemsstaterne endvidere årligt udarbejde en drivhusgasopgørelse baseret på endelige data og aflægge rapport herom til kommissionen.

Artikel 3, stk. 4, i VE II-direktivet indeholder krav om, at hver enkelt medlemsstat fra og med 2021 på årsbasis som minimum opfylder det samme nationale mål for, hvor stor en andel af den pågældende medlemsstats endelige bruttoenergiforbrug, der stammer fra vedvarende energikilder, som det der gjaldt for 2020 i henhold til VE I-direktivet. Disse referenceandele er for hver medlemsstat anført i VE II-direktivets bilag 1, del A, kolonne 3. Danmark er i medfør heraf forpligtet til at sikre, at mindst 30 pct. af Danmarks udvidede endelige bruttoenergiforbrug stammer fra vedvarende energikilder i 2021 og fremover.

Endelig stiller artikel 25 krav om nationale mål på transportområdet for brugen af vedvarende energi på transportområdet. Artiklen fastslår således, at andelen af vedvarende energi i transportsektoren skal udgøre mindst 14 pct. i 2030. Det fastslås endvidere, at dele af dette mål skal udgøres af avancerede biobrændstoffer. Disse delmål for avancerede biobrændstoffer skal være mindst 0,2 pct. i 2022, mindst 1 pct. i 2025 og mindst 3,5 pct. i 2030. Den enkelte medlemsstat kan vælge at lade delmålene være omfattet af dobbelttælling, således at målene i stedet er 0,1 pct., 0,5 pct. og 1,75 pct. VE II-direktivet søger samtidigt at sikre en høj grad af bæredygtighed af de biobrændstoffer, biogas og biomassebrændsler, der kan anvendes til opfyldelse af målene, herunder, at man søger at reducere brugen af biobrændstoffer med en høj ILUC-effekt til opfyldelse af målene.

Det skal bemærkes, at området for drivhusgasreduktioner i transportsektoren også reguleres af artikel 7 a, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/30/EF af 23. april 2009 om ændring af direktiv 98/70/EF for så vidt angår specifikationerne for benzin, diesel og gasolie og om indførelse af en mekanisme for overvågning og reduktion af emissionerne af drivhusgasser og om ændring af Rådets direktiv 1999/32/EF for så vidt angår specifikationerne for brændstof, der benyttes i fartøjer til sejlads på indre vandveje, og om ophævelse af direktiv 93/12/EØF, herefter benævnt brændstofkvalitetsdirektivet. Det fremgår heraf, at medlemsstaterne, fra 2020, skal reducere deres drivhusgasemissioner med mindst 6 pct. årligt målt i forhold til en referenceværdi fra 2010.

Ovenstående indebærer i forhold til den gældende lovgivning på området, at det er brændstofkvalitetsdirektivet, der er drivende i forhold til drivhusgasreduktioner fra transportsektoren, da brændstofkvalitetsdirektivet indeholder krav om større drivhusgasreduktioner end iblandingskravet i VE I-direktivet medfører. Heller ikke VE II-direktivet indeholder krav, der er mere ambitiøse i forhold til drivhusgasreduktionskrav end 6 pct.-kravet i brændstofkvalitetsdirektivet. Der henvises til afsnit 3.4.1. for en uddybning af emnet.

2.1.2. VE-tilladelsesproces (artikel 16)

Tilladelsesprocedurerne og de enkelte tilladelser varierer afhængig af typen af vedvarende energianlæg. Med den nuværende praksis skal opstillere af vedvarende energianlæg på land selv skabe overblik over de relevante tilladelser og ansøge om de relevante tilladelser hos hver enkelt relevant fagkompetent myndighed. Denne proces kan være vanskelig at overskue og kan

udgøre en udfordring for særligt mindre opstillere, der ikke har erfaring med at tilrettelægge processen for etablering af vedvarende energianlæg. Den nuværende praksis kan derfor udgøre en begrænsende faktor for etablering af anlæg og udnyttelsen af vedvarende energi generelt.

For at lette processen stiller VE II-direktivets artikel 16 krav om oprettelse af et kontaktpunkt, som skal vejlede opstillere om alle relevante processer for ansøgning om og tildeling af tilladelser, således at en opstiller ikke er nødt til at kontakte hvert enkelt administrative organ for at kunne få vejledning om processen for ansøgning om tilladelser, medmindre opstilleren foretrækker at gøre dette. Dette skal tilskynde til en mere effektiv håndtering af procedurer, hvilket kan medføre, at administrationsomkostningerne reduceres for opstillerne.

Kontaktpunktet skal stille en procedurehåndbog til rådighed for opstillere, der også omhandler mindre projekter og VE-egenforbrugeres projekter, og som skal være tilgængelig online. Ved VE-egenforbrugere forstås en slutkunde, som producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet, uden at det udgør slutkundens primære forretnings- eller erhvervs-mæssige virksomhed. Derudover skal det være muligt for opstillere at fremsende relevante dokumenter til kontaktpunktet i digital form, uden at dette er nærmere defineret i VE II-direktivet.

VE II-direktivet stiller endvidere krav om, at der for elproduktionsanlæg, der producerer vedvarende energi, er en samlet tidsfrist for ansøgninger om tilladelser, herunder alle relevante kompetente myndigheders procedurer, til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. Ved repowering forstås en fornyelse af elproduktionsanlæg, som producerer vedvarende energi, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet. Tidsfristen er som udgangspunkt to år, men begrænses til et år for repowering og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW. For alle tidsfristerne gælder det dog, at de kan forlænges med op til et år, hvor dette er behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder. For repowering-projekter gælder det særligt, at den etårige tidsfrist kan forlænges med op til et år, hvor dette er behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder, såsom af tvingende sikkerhedsmæssige grunde, hvor repowering-projektet har en væsentlig ind-

virkning på nettet eller anlæggets oprindelige kapacitet, størrelse eller ydeevne. For alle tidsfrister gælder det desuden, at de kan forlænges med varigheden af de procedurer, der følger af forpligtelser hhv. efter gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler.

2.1.3. Oprindelsesgarantier (Artikel 19)

Artikel 19 vedrører oprindelsesgarantier til energi fra vedvarende energikilder, hvis indhold i vidt omfang indeholder de samme krav som i VE I-direktivet. Forskellen er, at der i VE I-direktivet ikke stilles krav til, at medlemsstaterne skal udstede oprindelsesgarantier for gas, varme og køling fra vedvarende energikilder. Artikel 19 indeholder derfor som et nyt krav, at medlemsstaterne skal udstede oprindelsesgarantier for ovennævnte vedvarende energikilder.

Artikel 19, stk. 2, 3, 4, 6 og 11 indeholder nye krav i forhold til VE I-direktivet. Disse beskrives i det følgende. De øvrige bestemmelser i artikel 19, som ikke beskrives i det nedenstående, er forsat gældende og anvendelsesområdet for disse bestemmelser er udvidet til også at omfatte oprindelsesgarantier for gas, varme og køling fra vedvarende energikilder.

Artikel 19, stk. 2, indeholder som noget nyt, at når der udstedes oprindelsesgarantier til en producent, som modtager finansiel støtte fra en støtteordning skal medlemsstaten sikre, at oprindelsesgarantiens markedsværdi på passende vis tages i betragtning i den relevante støtteordning. Det formodes, at oprindelsesgarantiens markedsværdi er blevet taget i betragtning på passende vis i ethvert af følgende tilfælde: a) hvor finansiel støtte ydes via en udbudsprocedure eller et omsætteligt grønt certificeringssystem, b) hvor oprindelsesgarantiernes markedsværdi tages administrativt i betragtning i niveauet af finansiel støtte, eller c) hvor oprindelsesgarantiene ikke udstedes direkte til producenten, men til en leverandør eller forbruger, der køber energien fra vedvarende energikilder enten i et konkurrencepræget miljø eller i en langsigtet VE-elkøbsaftale. For at tage oprindelsesgarantiens markedsværdi i betragtning, kan medlemsstaterne bl.a. beslutte at udstede en oprindelsesgaranti til producenten og straks annullere den.

Artikel 19, stk. 3, indeholder som noget nyt, at medlemsstaterne skal sikre, at alle oprindelsesgarantier, som ikke er blevet annulleret 12 måneder efter produktion af den pågældende energienhed, udløber senest 18 måneder efter

produktionen af energienheden. Førstnævnte er en videreførelse af VE I-direktivets artikel 15, stk. 3. Sidstnævnte er et nyt krav.

Artikel 19, stk. 4, indeholder som noget nyt, at medlemsstaterne skal sikre, at energiselskaber annullerer oprindelsesgarantier senest seks måneder efter udløbet af oprindelsesgarantiens gyldighed med henblik på videregivelse af oplysninger som omhandlet i artikel 19, stk. 8 og 13.

Artikel 19, stk. 6, indeholder som noget nyt, at medlemsstaterne eller de udpegede kompetente organer skal sikre, at de krav, som de pålægger oprindelsesgarantierne, er i overensstemmelse med standard CEN – EN 16325.

Artikel 19, stk. 11, indeholder som noget nyt, at medlemsstaterne ikke må anerkende oprindelsesgarantier, der er udstedt af et tredjeland, medmindre Unionen har indgået en aftale med det pågældende tredjeland om gensidig anerkendelse af oprindelsesgarantier udstedt i Unionen og kompatible oprindelsesgarantiordninger, der er etableret i dette tredjeland, og kun hvor energi importeres og eksporteres direkte.

2.1.4. VE-fællesskaber (artikel 22)

VE-fællesskaber er en ny aktør i VE II-direktivet i forhold til VE I-direktivet. For at øge forbrugeres inddragelse i energiomstillingen introduceres VE-fællesskaber i VE II-direktivet. Lokale borgere og myndigheder skal inddrages i projekter for vedvarende energi, hvilket skal give forbrugerne flere valgmuligheder. Mulighederne for at indgå i VE-fællesskaber har på den måde til formål at øge lokal borgerinddragelse i projekter for vedvarende energi og dermed øge accepten af opstilling af anlæg til produktion af vedvarende energi, og herved fremme omstillingen til vedvarende energi.

I præambelbetragtning 70 fremgår det, at "[l]okale borgeres og lokale myndigheds inddragelse i projekter for vedvarende energi i form af VE-fællesskaber har udmøntet sig i en betydelig merværdi i form af lokal accept af vedvarende energi og adgang til yderligere privat kapital, hvilket resulterer i lokale investeringer, flere valgmuligheder for forbrugerne og en øget inddragelse af borgere i energiomstillingen. Et sådan lokalt engagement er så meget desto vigtigere i en situation, hvor den vedvarende energis kapacitet vokser. Foranstaltninger, der gør det muligt for VE-fællesskaber at konkurrere på lige vilkår med andre producenter, har også til formål at øge lokal borgerinddragelse i projekter for vedvarende energi og dermed øge accepten af vedvarende energi." I præambelbetragtning 71 fremgår det yderligere, at

”VE-fællesskaber bør have mulighed for at udveksle energi indbyrdes, der er produceret af anlæg, som deres fællesskaber ejer. Fællesskabernes medlemmer bør dog ikke fritages for relevante omkostninger, gebyrer, afgifter og skatter, som ville skulle betales af endelige forbrugere, der ikke er fællesskabsmedlemmer, af producenter i en lignende situation, eller hvor enhver form for offentlig netinfrastruktur anvendes til overførsler.” Endelig fremgår det af præambelbetragtning 72, at ”private forbrugere og fællesskaber, der giver sig af med VE-egetforbrug, bør bevare deres rettigheder som forbrugere, herunder retten til at have en kontrakt med en leverandør efter eget valg og til at skifte leverandør.”

VE-fællesskabet er i henhold til VE II-direktivets artikel 2, nr. 16, defineret som en retlig enhed, a) der i henhold til gældende national ret er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af aktionærer eller medlemmer, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne retlige enhed b) hvis aktionærer eller medlemmer er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner, og c) hvis hovedformål er at give sine aktionærer eller medlemmer eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste.

SMV'er skal i henhold til VE II-direktivets artikel 2, nr. 8, forstås som mikrovirksomheder, små virksomheder eller mellemstore virksomheder som defineret i artikel 2 i bilaget til Kommissionens henstilling 2003/361/EF.

VE II-direktivets artikel 22 indeholder regler om VE-fællesskaber.

Det følger af artikel 22, stk. 1, at medlemsstaterne skal sikre, at slutkunder, navnlig privatkunder, er berettiget til at deltage i et VE-fællesskab samtidig med, at de bevarer deres rettigheder eller forpligtelser som slutkunder, og uden at være underlagt urimelige eller diskriminerende betingelser eller procedurer, som vil kunne forhindre dem i at deltage i et VE-fællesskab, for private virksomheders vedkommende er det forudsat at deres deltagelse ikke udgør deres primære handels- eller erhvervmæssige virksomhed.

Det følger af artikel 22, stk. 2, at medlemsstaterne skal sikre, at VE-fællesskaber har ret til at producere, forbruge, lagre, sælge vedvarende energi, herunder via VE-elkøbsaftaler og inden for VE-fællesskabet at dele vedvarende energi, der produceres af de af VE-fællesskabet ejede produktionsenheder,

med forbehold for de øvrige krav fastsat i denne artikel og under overholdelse af VE-fællesskabsmedlemmernes rettigheder og forpligtelser som kunder.

Det følger af artikel 22, stk. 4, at for at fremme og lette udviklingen af VE-fællesskaber, skal medlemsstaterne bl.a. sikre, at VE-fællesskaber, der leverer energi, yder aggregering eller andre kommercielle energitjenester, er underlagt de bestemmelser, der er relevante for sådanne aktiviteter. Derudover skal det sikres, at den relevante netvirksomhed samarbejder med VE-fællesskaber, for at lette energioverførsler inden for VE-fællesskaber. Endvidere skal det sikres, at VE-fællesskaber ikke behandles diskriminerende, men at de bidrager på en fyldestgørende, rimelig og afbalanceret måde til systemets samlede deling af omkostninger i overensstemmelse med en gennemsigtig cost-benefit-analyse af distribuerede energikilder udarbejdet af de nationale kompetente myndigheder.

Det følger af artikel 22, stk. 6, at medlemsstaterne kan fastsætte, at VE-fællesskaber skal være åbne for grænseoverskridende deltagelse.

2.1.4.1 Gældende retstilstand og behov for lovændringer

VE-fællesskaber er ikke reguleret i dansk ret. Gennemførelsen af reglerne om VE-fællesskaber i VE II-direktivets artikel 22 forudsætter derfor, at ministeren bemyndiges til at fastsætte regler, som sikrer ovennævnte rettigheder og forpligtelser for VE-fællesskaber.

2.1.5. Krav til brændstoffer, biomassebrændsler til transport og til flydende biobrændsler - bæredygtighedskriterier og reduktion af drivhusgasemissioner m.v.

2.1.5.1. Bæredygtighedskriterier for biobrændstoffer, biomassebrændsler til transport samt flydende biobrændsler

Ved vedtagelsen af VE I-direktivet blev der indført bæredygtighedskriterier for de biobrændstoffer og flydende biobrændsler, der kunne anvendes til opfyldelse af målene i VE I-direktivet.

Bæredygtighedskriterierne i VE I-direktivet skal sikre, at der er krav til den samlede fortrængning af CO₂, som biobrændstofferne og de flydende biobrændsler giver anledning til i hele kæden fra dyrkning af råstoffet til anvendelse. Derudover skal de sikre, at råmaterialet til produktionen af biobrændstoffer og flydende biobrændsler er bæredygtigt, herunder, at det som

udgangspunkt ikke må opdyrkes i våd- eller skovområder eller områder med høj biodiversitet. Bæredygtighedskriterierne gælder for alle biobrændstoffer, der anvendes, uanset om de er produceret i eller uden for EU.

Med VE II-direktivet er bæredygtighedskriterier blevet videreført. Fsva. transportsektoren er kriterierne blevet skærpet i et begrænset omfang. Endvidere indføres med VE II-direktivet begrebet biomassebrændsler, der dækker gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.

I VE I-direktivet er der en bestemmelse om, at medlemsstater ikke må fastsætte yderligere bæredygtighedskriterier end de i direktivet fastsatte. Dette forbud er opretholdt med VE II-direktivet med en enkelt undtagelse. I art. 30, stk. 14, er det fastlagt, at medlemsstaterne kan indføre yderligere bæredygtighedskriterier for biomassebrændsler. Da der ikke bruges faste brændsler i transportsektoren, er denne nye mulighed kun aktuel for gasformige brændsler.

I VE I-direktivet blev brændstoffernes fortrængningen af drivhusgasemissioner betragtet som en del af bæredygtighedskriterierne. I VE II-direktivet udsondres fortrængning af drivhusgasemissioner fra selve bæredygtighedskriterierne, og i stedet opstilles kriterier for ”besparelse af drivhusgasemissioner” i artikel 29, der er samme artikel som indeholder bestemmelser vedrørende bæredygtighedskriterier.

I afsnit 2.1.6. gennemgås de enkelte bæredygtighedskriterier. Dog gennemgås de væsentligste ændringer for transportsektoren i dette afsnit.

Med VE II-direktivet udvides bæredygtighedskriterierne til at omfatte biobrændstoffer, biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der er lavet af materiale fra skovbrug. Bæredygtighedskriterierne for skovbrug gennemgås under punkt 2.1.6.2. ”Krav til bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes til at producere elektricitet, varme, køling eller brændsler”, hvortil der henvises, da disse bæredygtighedskriterier for skovbiomasse er de samme som de, der anvendes til produktion af biobrændstoffer til transport. Det er kun meget begrænsede mængder af biobrændstoffer til transport, der kommer fra skovbiomasse. Det forventes dog, at området vil udvikles inden for en kortere årrække.

Endvidere er der i direktivets artikel 29, stk. 1 og 2, fastsat regler, der betyder, at kun biobrændstoffer, der er fremstillet af affald og restprodukter fra

landbrugsarealer kan medtælle som vedvarende energi – herunder i brændstofleverandørenes forpligtelse, hvis de opfylder bestemte bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissioner, og hvis operatørerne eller de nationale myndigheder har indført overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden.

Ud over disse skærper er der fastsat nye regler i artikel 26 til at håndtere de såkaldte ”indirekte ændringer i arealanvendelsen”, der mere er kendt under den engelske betegnelse ”indirect land use change” herefter benævnt ILUC. Ved ILUC forstås, at man inddrager den eventuelle øgede drivhusgasudledning som følger af, at de afgrøder der tidligere blev dyrket på den mark, hvor der nu dyrkes biobrændstoffer, skal produceres et andet sted. Reglerne i VE II-direktivet gør, at de enkelte medlemsstater vil have mulighed for at begrænse eller udelukke biobrændstoffer med en høj ILUC-effekt i at medtælle i et iblandings- eller CO₂-fortrængningskrav.

Med VE II-direktivet har Kommissionen ved ”Kommissionens delegerede forordning 2019/807/EU af 13. marts 2019 om supplerende regler til VE II-direktivet for så vidt angår fastsættelse af råprodukter med høj risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen, for hvilke der er konstateret en betydelig udvidelse af produktionsarealet ind på arealer med stort kulstoflager, og certificering af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler med lav risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen” lavet en liste over de råprodukter, for hvilke der er en høj risiko for ILUC. Forordningen, der bliver bilag 2 til biobrændstofloven er medtaget som bilag 3 til dette lovforslag.

Biobrændstoffer baseret på palmeolie er pt. det eneste råprodukt, der er på den omtalte liste. Senest den 1. september 2023 vil Kommissionen revidere de kriterier, som listen er bygget på.

2.1.5.2. Kriterier for reduktion af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer, biomassebrændsler til transport samt flydende biobrændsler samt brændstoffer til transport, der ikke er af biologisk oprindelse

Med VE I-direktivet blev der indført minimumsgrænser for vugge-til-grav drivhusgas emissionsbesparelser ved anvendelse af biobrændstoffer og flydende biobrændsler.

VE II-direktivet har i artikel 29, stk. 10, bibeholdt den hidtidige grænse på 50 pct. gældende for biobrændstoffer, biogas til transport samt flydende biobrændsler, som produceres på anlæg, der blev sat i drift senest den 5. oktober 2015, og 60 pct. for anlæg der blev sat i drift efter den 5. oktober 2015. Dertil er der for anlæg, der sættes i drift fra den 1. januar 2021 sat en grænse på mindst 65 pct.

Af artikel 25, stk. 2, fremgår det, at flydende eller gasformige brændstoffer til transport, der ikke er af biologisk oprindelse, skal have en drivhusgasemissionsbesparelse på mindst 70 pct. fra 1. januar 2021. Af samme bestemmelse fremgår det, at Kommissionen senest den 1. januar 2021 vil vedtage en delegeret retsakt for at fastsætte passende minimumstærskler for drivhusgasemissionsbesparelser for genanvendt kulstofbrændsel. Se endvidere afsnit 2.1.5.3 nedenfor.

2.1.5.3. Ikke-biologiske brændstoffer – PtX og genanvendt kulstofbrændsel
Med VE II-direktivet er viften af virkemidler, der kan anvendes til at reducere drivhusgasemissioner fra transportsektoren blevet udvidet. I henhold til VE I-direktivet har det kun været muligt at anvende bæredygtige brændstoffer af biologisk oprindelse, når der har været tale om flydende brændstoffer. Med VE II-direktivet gives medlemsstaterne mulighed for, under nærmere forudsætninger, at anvende flydende brændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse. Dette giver mulighed for, at de såkaldte PtX-brændstoffer, der typisk er lavet af CO₂ og brint, kan anvendes til opfyldelse af et iblandingskravet. Endvidere gives medlemsstaterne mulighed for at tillade, at anvendelsen af såkaldt ”genanvendt kulstofbrændsel” kan tælle med. Begge brændstoftyper findes kun i meget begrænset omfang, men forventes at kunne komme til at spille en større rolle i fremtiden. Særligt PtX-brændstofferne forventes at kunne medvirke til nedbringelsen af drivhusgasemissioner fra luftfart og den tunge transport.

Både PtX-brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel er nye tiltag på området, og Kommissionen har endnu ikke udarbejdet en metode til pålidelig opgørelse af drivhusgasemissionsbesparelsen fra disse nye brændstoftyper. Ifølge direktivet skal EU-Kommissionen senest den 31. december 2021 vedtage delegerede retsakter til at præcisere metoden til vurdering af drivhusgasemissionsbesparelser fra vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologiske oprindelse, og fra genanvendt

kulstofbrændsel, hvilket skal sikre, at der ikke sker godskrivning for undgåede emissioner for CO₂, hvis opsamling allerede har modtaget en emissionsgodskrivning i henhold til anden lovgivning.

2.1.5.4. Drivhusgasreduktionskrav

Yderligere gives medlemsstaterne nu mulighed for at lade et drivhusgasreduktionskrav træde i stedet for det gældende iblandingskrav. Dette indebærer, at medlemsstaterne nu kan lade et drivhusgasfortrængningskrav være styrende i forhold til målopfyldelsen frem for det gældende iblandingskrav, hvilket vil kunne give aktørerne større frihed til at vælge, hvordan de vil opfylde målsætningen. Drivhusgasreduktionskravet vil skulle fastsættes således, at det bidrager til sikre en VE-andel i transportsektoren på mindst 14 pct. i 2030 samt under hensyn til de krævede minimumsandele for avancerede biobrændstoffer i 2022, 2025 og 2030 på henholdsvis 0,1, 0,5 og 1,75 pct.

2.1.5.5. Massebalanceprincippet

Massebalanceprincippet medfører, at partier af biobrændstoffer og biomassebrændsler med forskellige bæredygtighedskarakteristika kan blandes, f.eks. i en tank eller i gasnettet, og efterfølgende udskilles igen til specifikke formål. Massebalanceprincippet blev introduceret med VE I-direktivet. Der har dog hidtil hersket nogen usikkerhed om, hvorvidt gasnettet, der transporterer gas mellem landsdele, var omfattet af princippet. Med VE II-direktivet er det nu skrevet specifikt ind i bestemmelsen om massebalance, at også gasnettet er omfattet af princippet.

VE II-direktivet bekræfter, at det er muligt, at man efter massebalanceprincippets regler eksempelvis kan tilføre biogas til naturgasnettet i Midtjylland og aftage det som biogas af nettet i København, hvor det bl.a. bruges til busruter i København, der kører på biogas. Se afsnit 3.4.1. for en uddybning af massebalanceprincippet.

2.1.5.6. Flertælling af brændstoffer

I VE I-direktivet har man ladet nogle brændstoftyper tælle dobbelt i forhold til det i Danmark gældende iblandingskrav. Både de såkaldte avancerede biobrændstoffer (der er lavet på affald eller restprodukter) og 2. generations biobrændstoffer (der laves med brugt madolie eller animalsk fedt som råprodukt) har kunnet tælle dobbelt. Dette indebærer, at vælger en virksomhed

at opfylde det gældende iblandingskrav på 7,6 pct. udelukkende med dobbelttællende biobrændstoffer, vil man kunne nøjes med at iblande 3,8 pct. af disse biobrændstoffer.

VE II-direktivet har ændret på reglerne for flertælling. Efter VE II-direktivet eksisterer der fortsat en mulighed for at lade de avancerede og 2. generations biobrændstoffer være dobbelttællende i forhold til det nationale iblandingskrav. I modsætning til VE I-direktivet er det nu ikke længere obligatorisk, at disse brændstoftyper skal være dobbelttællende i forhold til det nationale iblandingskrav. Det er således op til den enkelte medlemsstat at afgøre, hvorvidt disse brændstoftyper skal være dobbelttællende mod et nationalt iblandingskrav eller ej.

I VE II-direktivet er det i artikel 25, stk. 1, fastsat, at målene for de avancerede biobrændstoffer skal være hhv. 0,2, 1, og 3,5 pct. af energiforbruget i transportsektoren i hhv. 2022, 2025 og 2030 efter dobbelttælling. Vælger medlemsstaten at lade de avancerede biobrændstoffer være dobbelttællende vil forpligtelsen altså kunne opfyldes ved iblanding af hhv. 0,1, 0,5 og 1,75 pct. avancerede biobrændstoffer.

Endvidere er det i VE II-direktivet fastsat, at bidrag fra el forbrugt i eldrevne køretøjer til vejtransport og el forbrugt i elektrificeret jernbanetransport nu kan tælle hhv. 4 og 1,5 gange mod det overordnede mål for transportområdet på 14 pct. i VE II-direktivet. Det er samtidigt fastsat, at hvor det er obligatorisk, at el forbrugt i eldrevne køretøjer skal tælle firedobbelt, så er det frivilligt om medlemsstaten vil lade faktoren på 1,5 for jernbane være gældende eller ej.

Endelig er det i VE II-direktivet fastsat, at bidraget fra brændstoffer, der leveres til luftfart og søfart, med undtagelse af brændstoffer, som er produceret af fødevarer- og foderafgrøder, skal sættes til 1,2 gange deres energiindhold. Der var ikke en lignende bestemmelse i VE I-direktivet, der gjorde det muligt at lade luft- og søfart bidrage til målene i direktivet.

2.1.5.7. Mulighed for at skelne mellem forskellige brændstofleverandører og brændstoffer

Som noget nyt gives der i VE II-direktivet medlemsstaterne mulighed for at undtage eller skelne mellem forskellige brændstofleverandører og brændstoffer ved fastsættelsen af forpligtelse for brændstofleverandører og derved

sikre, at de varierende grader af modenhed og omkostningerne ved forskellige teknologier kan tages i betragtning.

Endvidere kan medlemsstaterne nu også undtage brændstofleverandører, der leverer brændstoffer i form af elektricitet eller vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, fra forpligtelsen til at overholde minimumsandelen af avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er opført i direktivets bilag IX, del A, for så vidt angår disse brændstoffer.

2.1.5.8. Begrænsning for anvendelsen af fødevare- og foderafgrøder

I VE I-direktivet blev der i 2015 indført en begrænsning af anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer produceret af fødevare- og foderafgrøder. Begrænsningen betyder, at biobrændstoffer produceret af fødevare- og foderafgrøder maksimalt kan udgøre 7 pct. af VE-bidraget fra transport i 2020, målt i forhold til det af det endelige energiforbrug i vej- og jernbanetransportsektorerne.

Denne bestemmelse er videreført i VE II-direktivet, dog med den tilføjelse, at VE-bidraget fra bæredygtige biobrændstoffer produceret af fødevare- og foderafgrøder maksimalt kan udgøre et procentpoint højere end faktiske niveau for 2020, og under alle omstændigheder højst 7 pct. i år 2020.

Det fastsættes endvidere i artikel 26 i VE II-direktivet, at såfremt en medlemsstat beslutter sig for at sætte en grænse for anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer produceret af fødevare- og foderafgrøder på mindre end 7 pct., så har medlemsstaten mulighed for at sænke det generelle mål på 14 pct. med en tilsvarende procentsats. Dette indebærer, at hvis en medlemsstat beslutter at sætte en grænse for anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer produceret af fødevare- og foderafgrøder på f.eks. 5 pct., så kan denne medlemsstat beslutte at sænke det generelle VE-mål fra 14 pct. til 12 pct.

2.1.5.9. Skelne mellem forskellige biobrændstoffer, biogas og biomassebrændsler

I modsætning til VE I-direktivet giver VE II-direktivet mulighed for at medlemsstaterne kan skelne mellem forskellige biobrændstoffer. Medlemsstaterne kan f.eks. nu fastsætte en lavere grænse for andelen af biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport baseret på fødevare- eller foderafgrøder, som er produceret af olieholdige afgrøder, der kan medregnes med henblik på opfyldelse af målene. Ved sådanne differentierede regler skal der

tages hensyn til den bedste tilgængelige dokumentation vedrørende indirekte ændringer i arealanvendelsen.

2.1.5.10. Grænse for anvendelse af 2. generations biobrændstoffer – bilag 1, del B

I forbindelse med Kommissionens forberedelse af VE II-direktivet iværksatte Kommissionen en undersøgelse af tilgængeligheden af 2. generations biobrændstoffer på verdensplan. Undersøgelsen blev bl.a. igangsat på baggrund af oplysninger om, at jomfruelig madolie blev solgt som brugt madolie, fordi brugt madolie til tider er blevet solgt til en højere pris end jomfruelig madolie.

Kommissionens undersøgelse har vist, at der er mængder af bæredygtigt brugt madolie og animalsk fedt til rådighed svarende til, at alle EU-lande iblander 1,7 pct. af disse brændstoftyper i deres transportbrændstoffer, hvorfor der er sat en grænse på 1,7 pct. i VE II-direktivet for anvendelsen af disse råprodukter.

2.1.5.11. Anvendelse af el til vej køretøjer

VE II-direktivet fastslår i artikel 27, stk. 3, at ved beregningen af andelen af elektricitet fra vedvarende energikilder i den elektricitet, der leveres til vej- og jernbanekøretøjer med henblik på opfyldelse af direktivets krav om 14 pct. vedvarende energi i transportsektoren, skal der anvendes toårsperioden inden det år, hvor elektriciteten leveres på deres område. Det vil sige, at det er gennemsnittet af vedvarende energi i elnettet i Danmark 2 år forinden det aktuelle år, der skal lægges til grund, når det beregnes hvor meget vedvarende energi i form af el, der er anvendt i elektriske vej køretøjer det pågældende år.

Det fastsættes dog også i samme bestemmelse, at såfremt det tydeligt kan påvises, at der er tale om elektricitet, der kommer direkte fra et anlæg, som producerer elektricitet fra vedvarende energikilder, kan den pågældende elektricitet fuldt ud medregnes som vedvarende elektricitet.

Endvidere fremgår det af bestemmelsen, at for at sikre, at den forventede forøgelse af efterspørgslen efter elektricitet i transportsektoren mødes ved yderligere produktion af vedvarende energikapacitet, skal Kommissionen udvikle en ramme for additionalitet i transportsektoren. Der er ikke i direktivet sat en frist for, hvornår Kommissionen skal have udviklet denne ramme.

2.1.5.12. EU-database til sporing af biobrændstoffer, biogas og biomassebrændsler

Handlen med bæredygtige biobrændstoffer repræsenterer en værdi, og der er derfor en risiko for, at kriminelle forsøger at svindle med salget af bæredygtige biobrændstoffer. En af metoderne til svindel er at sælge biobrændstoffer som bæredygtige, selv om de ikke er det.

Kommissionen skal, i henhold til artikel 28 i VE II-direktivet, sikre, at der oprettes en EU-database, der gør det muligt at spore flydende og gasformige transportbrændstoffer, der handles i EU. Databasen oprettes for at mindske risikoen for, at individuelle partier af bæredygtige biobrændstoffer påberåbes mere end én gang.

Medlemsstaterne skal pålægge den enkelte virksomhed at indberette oplysninger om gennemførte transaktioner og disse brændstoffers bæredygtighedsegenskaber, herunder deres drivhusgasemissioner for hele deres livscyklus fra produktionsstedet til den brændstofleverandør, der markedsfører brændstoffet.

2.1.6. Krav til bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes til at producere elektricitet, varme, køling eller brændsler (Artikel 29-31)

Artikel 29, stk. 2-7 og 10, i VE II-direktivet indeholder som noget nyt i forhold til VE I-direktivet bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes i anlæg af en vis størrelse til produktion af elektricitet, opvarmning, køling eller til produktion af brændsler, der anvendes til elektricitet, opvarmning eller køling, f.eks. opgraderet biogas leveret til gassystemet og rensset biogas til bygasnet.

Det fremgår af betragtning nr. 94 i direktivets præambel, at biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsel altid bør produceres på en bæredygtig måde. Det fremgår videre, at de, når de anvendes til opfyldelse af EU-mål fastsat i direktivet, eller hvis de nyder godt af støtteordninger, derfor bør pålægges bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Af betragtning nr. 94 fremgår ligeledes, at hvor kriterierne for biobrændstoffer og flydende biobrændsler er harmoniseret af hensyn til det indre marked, bør medlemsstaterne kunne fastlægge yderligere krav og kriterier for så vidt angår biomassebrændsler.

Ved biomassebrændsler forstås i henhold til VE II-direktivets artikel 2, nr. 27, gasformige og faste brændsler produceret af biomasse, f.eks. biogas, træpiller og flis. Biomassebrændsler produceres ved anvendelse af biomasse, der stammer fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer som husdyrgødning, biomasse der stammer fra fiskeri, fra akvakultur og biomasse der stammer fra den bi-
onedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og husholdnings- og husholdningslignende affald (i engelsk oversættelse "municipal waste") af biologisk oprindelse, jf. herved definitionen i artikel 2, stk. 24, i VE II-direktivet.

I henhold til artikel 29, stk. 1, litra a-c, er opfyldelse af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner bl.a. en forudsætning for, at energi fra biomassebrændsler kan tages i betragtning dels som bidrag til opfyldelse af det fælles EU-mål om en andel af energi fra vedvarende energikilder på 32 pct. og Danmarks bidrag hertil, dels til opfyldelse af Danmarks forpligtelse til at sikre, at mindst 30 pct. af det endelige nationale bruttoenergiforbrug stammer fra vedvarende energikilder fra og med 2021, jf. artikel 3, stk. 1 og 4, og afsnit 2.1.1. ovenfor. Opfyldelse af direktivets kriterier er endvidere en forudsætning for, at der vil kunne ydes finansiel støtte (jf. direktivets definition på en støtteordning i artikel 2, nr. 5) til forbrug af bl.a. biomassebrændsler efter eksisterende eller fremtidige støtteordninger. Dette gælder, uanset om et retskrav på støtte baseres på tilsagn meddelt før VE II-direktivets vedtagelse eller gennemførelse, eller om der er tale om senere meddelte tilsagn.

Energi fra biomassebrændsler produceret af primære produkter og restprodukter fra landbrug, skovbrug, akvakultur og fiskeri skal opfylde såvel bæredygtighedskriterierne i artikel 29, stk. 3-7, som kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i henhold til artikel 29, stk. 10, litra d. Ved »restprodukter« forstås restprodukter, som direkte genereres af landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug, og som ikke omfatter restprodukter fra tilknyttede erhvervssektorer eller tilknyttet forarbejdning, jf. artikel 2, nr. 44.

Restprodukter fra landbrug skal endvidere opfylde bæredygtighedskriteriet om bevarelse af jordbundens kvalitet og kulstofindhold i artikel 29, stk. 2.

For så vidt angår landbrugsbiomasse omfatter bæredygtighedskriterierne i artikel 29, stk. 2-5, dog alene primære produkter og restprodukter fra landbrugsarealer. Kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner i stk. 10, litra d, omfatter primære produkter og restprodukter fra både landbrugsarealer og animalsk landbrugsproduktion.

Restprodukter fra andre erhverv end de ovennævnte, herunder erhverv tilknyttet skovbrug, er alene omfattet af kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner i henhold til artikel 29, stk. 10, litra d, men ikke af bæredygtighedskriterierne.

Al bionedbrydeligt affald af biologisk oprindelse, herunder affald fra animalsk landbrugsproduktion, er som udgangspunkt omfattet af kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner, men ikke af bæredygtighedskriterierne i stk. 2-7. Affald fra landbrugsarealer skal dog tillige opfylde bæredygtighedskriteriet i stk. 2. Fast biologisk affald fra husholdninger og lignende er hverken omfattet af bæredygtighedskriterier eller kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Eksempelvis skal biogas produceret af husdyrgødning (gylle) alene opfylde kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det fremgår af artikel 29, stk. 1, 4. led, at faste biomassebrændsler skal opfylde de bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, der er fastsat i artikel 29, stk. 2-7 og 10, hvis de anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, opvarmning, køling eller brændsler med en samlet nominel indfyret termisk effekt på 20 MW eller derover. Gasformige biomassebrændsler skal opfylde kriterierne, hvis de anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, opvarmning, køling eller brændsler med en samlet indfyret nominel effekt på 2 MW eller derover. Medlemsstaterne kan vælge at anvende kriterierne for bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner på anlæg med en lavere effekt.

Endelig kan medlemsstaterne i henhold til artikel 29, stk. 14, fastsætte yderligere kriterier for biomassebrændslers bæredygtighed med henblik på at opfylde de formål, som fremgår af artikel 29, stk. 1, litra a-c. Vælger medlemsstater at gøre dette, vurderer Kommissionen senest den 31. december 2026 de pågældende yderligere kriteriers indvirkning på det indre marked, om nødvendigt ledsaget af et forslag til harmonisering heraf.

For direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biogas, der anvendes til transport, se afsnit 2.1.4 ovenfor.

2.1.6.1. Særligt om bæredygtighedskriterier for biomasse fra landbrug

Formålet med fastsættelsen af bæredygtighedskriterier for biomasse, der stammer fra landbrugsarealer, er at begrænse negative miljø-, natur og klimamæssige påvirkninger ved brug af landbrugsbiomasse.

Direktivet fastsætter en række specifikke bæredygtighedskriterier, der skal være opfyldt for, at biomassebrændsler, der er produceret af landbrugsbiomasse og anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, kan komme i betragtning som bidrag til opfyldelse af Danmarks forpligtelser efter VE II-direktivets artikel 3, stk. 1 og 4, eller til modtagelse af statsstøtte. Biomassebrændsler, der er fremstillet ved anvendelse af restprodukter eller affald, der stammer fra landbrugsarealer, kan i henhold til artikel 29, stk. 2, alene komme i betragtning, hvis operatørerne eller de nationale myndigheder har indført overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden af at anvende disse. Oplysningerne om, hvordan disse virkninger overvåges og håndteres skal indberettes til de nationale myndigheder i henhold til direktivets artikel 30, stk. 3. Det forventes, at Europa-Kommissionen ultimo 2020 udsteder nærmere retningslinjer for opfyldelse af dette bæredygtighedskriterium, herunder med eksempler på operationelle tilgange til at påvise overholdelse.

Biomassebrændsler, der produceres af biomasse fra landbrugsarealer, må i henhold til artikel 29, stk. 3, ikke fremstilles af råmaterialer fra et område, som i 2008 eller senere havde eller har en i bestemmelsen nærmere angivet status af høj biodiversitet, uanset om disse arealer fortsat har denne status. Der er her bl.a. tale om særlige skovarealer eller andre træbevoksede arealer, arealer udlagt til naturbeskyttelse eller græsarealer med høj biodiversitet. Dette kriterium kan i visse tilfælde fraviges, såfremt det dokumenteres, at produktionen af det pågældende råmateriale ikke har forstyrret disse naturbeskyttelsesformål.

Endvidere må biomassebrændslerne, jf. artikel 29, stk. 4, som udgangspunkt ikke være fremstillet af råmaterialer fra arealer med stort kulstoflager, som i 2008 havde en i direktivet nærmere angivet status, f.eks. som vådområde, men som ikke længere har denne status. Dette kriterium finder ikke anvendelse, hvis arealet på det tidspunkt, hvor råmaterialet blev udvundet, havde samme status som i januar 2008.

Det er i henhold til artikel 29, stk. 5, endvidere et krav, at biomassen ikke er fremstillet af råmaterialer fra arealer, der var tørvebundsarealer i 2008, medmindre det dokumenteres, at dyrkning og høst af dette råmateriale ikke indebærer afvanding af hidtil udrænet jord.

2.1.6.2. Særligt om bæredygtighedskriterier for biomasse fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner

Brug af skovbiomasse til energi kan have negative effekter på biodiversitet og jord- og luftkvalitet. Drivhusgasemissionsbesparelsen ved brug af skovbiomasse til energi varierer og afhænger af mange forskellige forhold.

Direktivet fastsætter en række specifikke bæredygtighedskriterier, der skal være opfyldt for, at biomassebrændsler, der er produceret af skovbiomasse og anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, kan komme i betragtning som bidrag til opfyldelse af Danmarks forpligtelser efter VE II-direktivets artikel 3, stk. 1 og 4, eller til modtagelse af statsstøtte.

VE II-direktivets bæredygtighedskriterier for skovbiomasse skal mindske risikoen for, at der anvendes skovbiomasse fra ikke-bæredygtig produktion. Direktivet stiller bl.a. krav om, at fældningen er lovlig, at skove genplantes på fældede arealer, og at internationalt og nationalt udlagte naturbeskyttelsesområder, herunder i vådområder og tørvemoser, beskyttes. Det skal desuden sikres, at fældningen udføres under hensyn til jordbundens kvalitet og biodiversiteten med det formål at minimere negative virkninger. Endelig skal fældningen opretholde eller forbedre skovens produktionskapacitet på lang sigt. Ovenstående kan sikres gennem national eller regional lovgivning, der finder anvendelse i fældningsområdet, samt overvågnings- og håndhævelsessystemer, eller gennem systemer til styring på skovbrugets kildeområdeniveau. Kildeområde er et geografisk afgrænset område, som råprodukter i form af biomasse stammer fra, hvorfra der er pålidelige og uafhængige oplysninger, og hvor forholdene er tilstrækkelig ensartede til, at risikoen i forbindelse med biomassens bæredygtigheds- og lovligheds karakteristik kan vurderes.

VE II-direktivet indeholder også kriterier for arealanvendelse, ændringer i arealanvendelse og skovbrug (LULUCF). Disse kan opfyldes ved, at a) landet eller den regionale organisation for økonomisk integration, hvorfra skovbiomassen stammer, i) er part i Parisaftalen og enten ii) har forelagt et nationalt bestemt bidrag for de Forenede Nationers rammekonvention om klimaændringer (UNFCCC), som omfatter emissioner og optag i landbrug, skovbrug og arealanvendelse, hvormed det sikres, at ændringer i kulstoflagrene i forbindelse med hugst af biomasse medregnes i landets forpligtelse til at mindske eller begrænse drivhusgasemissioner, jf. landets nationalt bestemte bidrag (NDC). Eller iii) har indført nationale eller regionale love i overensstemmelse med Parisaftalens artikel 5, som finder anvendelse i fældningsområdet, med henblik på at bevare og øge kulstoflagre og –dræn, og det dokumenteres, at rapporterede emissioner fra LULUCF-sektoren ikke overstiger optag.

Hvis ovenstående dokumentation ikke er tilgængelig, kan VE II-direktivets krav opfyldes ved, at der i stedet er indført systemer til styring på skovbrugets kildeområdeniveau for at sikre, at niveauet af kulstoflagre og –dræn i skovene opretholdes eller forbedres på lang sigt.

2.1.6.3. Særligt om bæredygtighedskriterier for biomasse fra akvakultur og fiskeri

Størstedelen af den biomasse, der anvendes til produktion af biomassebrændsler, er biomasse fra landbrug eller skovbrug, og bæredygtighedskriterierne i stk. 2-7 knytter sig til skove og til landbrugsarealer og andre arealer (arealkriterier).

Anvendelsen af biomasse fra fiskeri eller akvakultur til produktion af biomassebrændsler er derimod i øjeblikket ubetydelig samlet set for EU, og der er ikke udviklet bæredygtighedskriterier specifikt for denne type biomasse i direktivet. Arealkriterier vil dog også være anvendelige for dele af denne biomasse, f.eks. i forbindelse med dambrug.

2.1.6.4. Særligt om kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner

I henhold til artikel 29, stk. 10, litra d, er det et krav, at drivhusgasemissionsbesparelserne er på mindst 70 pct. for elektricitet, opvarmning og køling produceret af biomassebrændsel anvendt i anlæg, hvor den fysiske produktion af opvarmning, køling eller elektricitet er påbegyndt den 1. januar 2021 eller senere, og på mindst 85 pct., hvor den fysiske produktion er påbegyndt den 1. januar 2026 eller senere. Omfattet af dette krav er produktion af brændsler, herunder opgraderet og rensset biogas, der leveres til hhv., naturgasforsyningsnettet og til bygasnet, når de anvendes til opvarmning, køling eller elektricitet.

Besparelserne i drivhusgasemissioner skal beregnes i forhold til de fossile brændstoffer, de sammenlignes med. Beregningen skal ske i overensstemmelse med artikel 31, stk. 1, der sammenholdt med direktivets bilag VI, indeholder regler for hvordan drivhusgaseffekten i produktionskæden for biomassebrændsler skal beregnes, herunder ved angivelse af en række standardværdier og alternative beregningsmetoder.

Kriterierne i artikel 29, stk. 10, litra d, er minimumskriterier, og medlemsstaterne kan derfor fastsætte strengere kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, udvide kriterierne for drivhusgasemissionsbesparelser til også at gælde for anlæg, der har påbegyndt den fysiske produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler tidligere end den 1.

januar 2021, og stille krav om, at kriterierne også skal opfyldes helt eller delvist for kommunalt fast affald, der anvendes til produktion af biomassebrændsler.

2.1.6.5. Kontrol med overholdelse af kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner

VE II-direktivets artikel 30 vedrører kontrol med overholdelse af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det følger af artikel 30, stk. 3, at medlemsstaterne skal træffe foranstaltninger til at sikre, at de økonomiske aktører forelægger pålidelige oplysninger om overholdelsen af disse kriterier og efter anmodning stiller data, der blev anvendt til at udarbejde oplysningerne til rådighed for den relevante medlemsstat. Endvidere skal medlemsstaterne kræve af de økonomiske aktører, at de sørger for en tilstrækkelig standard for en uafhængig kontrol af oplysninger, de forelægger, og at de dokumenterer, at dette er blevet gjort. Med henblik på at overholde kriterierne i artikel 29, stk. 6, litra a, og artikel 29, stk. 7, litra a, for skovbiomasse kan første eller anden parts revision anvendes indtil skovbiomassens første opsamlingssted. Revisionen skal bekræfte, at de systemer, der anvendes af de økonomiske operatører, er nøjagtige, pålidelige og sikret mod svindel, herunder ved en kontrol, som sikrer, at materialer ikke bevidst ændres eller kasseres, så partiet eller en del deraf kan blive til affald eller et restprodukt. Den skal evaluere frekvensen og metoden i prøveudtagningen og dataenes pålidelighed. Disse forpligtelser finder anvendelse, uanset om biomassebrændslerne er produceret inden for Unionen eller er importeret. De økonomiske aktører skal for hver leverandør stille oplysninger om geografisk oprindelse og typen af råprodukt til rådighed for forbrugerne på relevante websteder og ajourføre oplysningerne én gang om året.

Med henblik på at dokumentere overholdelsen af ovennævnte krav, kan aktørerne vælge at gøre brug af en såkaldt frivillig certificeringsordning. De nationale eller internationale ordninger, der her kan komme på tale, er ordninger, hvor Europa-Kommissionen i henhold til artikel 30, stk. 4, har afgjort, at de kan påvise overholdelse af bæredygtighedskriterierne, indeholder nøjagtige data om drivhusgasemissionsbesparelser og opfylder tilstrækkelige standarder for pålidelighed, gennemsigtighed og uafhængig kontrol m.v.

Medlemsstater skal endvidere stille krav til de økonomiske aktører om, at de skal anvende et massebalancesystem, der sikrer, at hvert parti kun medtælles en gang, og at der foreligger oplysninger om, hvorvidt der er ydet

støtte til produktionen af det pågældende parti. Når et parti er forarbejdet, så skal oplysninger om partiets bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelseskarakteristika justeres og tildeles det pågældende output ved anvendelse af en omregningsfaktor, der vil afhænge af om et parti råmaterialer resulterer i et eller flere output.

2.1.6.6 Gældende retstilstand og behov for lovændringer

I relation til artikel 29's krav til biomassebrændsler bemyndiger de gældende bestemmelser i hhv. § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte bestemmelser om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for støtteordninger, herunder til anvendelse af biomasse til energiformål, omfattet af disse lovgivninger. Implementering af VE-II direktivets artikel 29 vedrørende biomassebrændsler forudsætter, at disse bemyndigelser udvides til også at omfatte ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler til energiformål.

Implementering af direktivets krav i artikel 29, stk. 11, til energieffektivitet ved produktion af elektricitet vil kunne ske i henhold til gældende bemyndigelse til ministeren i § 2 a i lov om elforsyning og kræver ikke lovændring.

2.2. Ændrede VE-implementeringsregler på CO₂-kvoteområdet

I gældende lov om CO₂-kvoter har klima-, energi-, og forsyningsministeren en hjemmel i § 26, stk. 2, til at implementere de bæredygtighedskriterier, der er indeholdt i det gældende VE I-direktiv, på lov om CO₂-kvoters område. De regler, der er udstedt i medfør af denne hjemmel, fastlægger, hvornår en kvoteomfattet virksomhed kan gøre gældende, at en udledning stammer fra biomasse med den følge, at der ikke skal svares CO₂-kvoter for udledningen. Som følge af nye EU-regler på kvoteområdet vil det fra 1. januar 2022 fremgå af direkte gældende EU-ret, hvilke kriterier for biomassens bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse der skal være opfyldt, for at udledninger inden for kvoteordningen anses som stammende fra biomasse. På denne baggrund vurderes det, at der fremover ikke længere skal fastsættes særlige VE-implementeringsregler på kvoteområdet, og at hjemmelsbestemmelsen og de dertil knyttede administrative regler følgelig bør ophæves.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. VE-tilladelsesproces

3.1.1. Gældende ret

Indholdet i artikel 16 i VE II-direktivet er nyt i forhold til VE I-direktivet. Hverken lov om elforsyning, VE-loven eller undergrundsloven indeholder i dag en VE-tilladelsesproces, som beskrevet i VE II-direktivet, med kontaktpunkt og procedurehåndbog eller tilsvarende løsning. Efter de gældende regler skal opstillere i de fleste tilfælde selv danne overblik over alle relevante processer for ansøgning om og tildeling af tilladelser på tværs af kompetente myndigheder.

Processerne for ansøgning om og tildeling af tilladelser varierer efter typen af anlæg. F.eks. behandles hovedparten af alle ansøgninger om tilladelser for vedvarende energianlæg på havet af Energistyrelsen, mens f.eks. ansøgninger om tilladelser til biogasanlæg behandles af flere myndigheder.

Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, i lov om elforsyning, for en uddybende beskrivelse af tilladelseprocessen.

3.1.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Det forventes, at central information om hele processen og koordinering mellem de ansvarlige myndigheder for de relevante tilladelser til at opføre og drive vedvarende energianlæg vil medføre, at særligt opstillere af mindre vedvarende energianlæg oplever mindre kompleksitet og øget gennemsigtighed i processen. På baggrund af kravene i VE II-direktivets artikel 16 foreslår Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet derfor, at der som beskrevet i VE II-direktivet oprettes et kontaktpunkt for alle opstillere, der kan vejlede om tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder.

For anlæg på havet bliver alle relevante myndigheders krav til anlæggets etablering og drift, for så vidt angår de dele af anlægget, der etableres på havet, formidlet i de tilladelser, som meddeles af Energistyrelsen. Energistyrelsen har således allerede en praksis, hvorefter styrelsen vejleder om, hvilke tilladelser opstillere skal ansøge om, og koordinerer mellem forskellige myndigheder for at sikre, at alle relevante myndigheders krav til anlæggets etablering og drift fremgår af tilladelseprocessen.

På baggrund af denne praksis for anlæg på havet forventes det, at Energi- styrelsen tilsvarende vil blive udpeget til at være kontaktpunkt for vedva- rende energianlæg på land og dermed vil blive kontaktpunkt for alle opstil- lere omfattet af artikel 16 i VE II-direktivet. Udpegningen af kontaktpunktet vil ikke medføre en ændring af reglerne for tilladelserne eller behandlingen af ansøgninger herom, hverken for anlæg på havet eller for anlæg på land. Kontaktpunktet tillægges ikke med lovforslaget kompetence til at instruere andre myndigheder i forbindelse med disse myndigheders sagsbehandling af tilladelser, godkendelser og lignende til vedvarende energianlæg. Endvi- dere foreslås der ingen ændringer af den nugældende lovgivning for så vidt angår klageadgang m.v. for myndighedernes afgørelser.

Til kontaktpunktets virke samt for at imødekomme kravet i VE II-direktivets artikel 16, stk. 3, om en online procedurehåndbog, foreslår Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at kontaktpunktet opretter en hjemmeside, der skal fungere som en samlet platform for kontaktpunktets vejledning med mulighed for også at kunne ansøge om tilladelser gennem hjemmesiden, ek- sempelvis via links til andre ansøgningsportaler. Kontaktpunktet vil være et tilbud til opstillere, og anvendelsen vil derfor være valgfri. Det betyder, at opstillere af vedvarende energianlæg fortsat vil kunne ansøge om tilladelser direkte hos de relevante myndigheder eller gennem eksisterende portaler.

For at koordinere påbegyndelse af tidsfrister og samtidig i tilladelses- processen for opstilling og drift af vedvarende energianlæg har Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet koordineret med de ressortmyndigheder, hvis tilladelser er omfattet af tilladelsesprocessen som nævnt i VE II-direk- tivets artikel 16, stk. 1. Disse myndigheder vil anvende eksisterende bemyn- digelsesbestemmelser i egen lovgivning eller vil indsætte de nødvendige be- myndigelsesbestemmelser i egen lovgivning med henblik på implemente- ring i egne bekendtgørelser af VE II-direktivets tidsfrister på deres eget om- råde. Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil udstede en rammebekendtgørelse, der beskriver kravene til kontaktpunktet og fast- sætter relevante tidsfrister for sagsbehandling, der hører under Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets ressort. Rammebekendtgørelsen vil end- videre, efter forhandling med relevante ministre, fastsætte rammer for sam- tidighed i sagsbehandling for alle tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen på tværs af de kompetente myndigheder samt indeholde relevante definitio- ner.

Da VE II-direktivets tidsfrister er samlede frister for flere myndigheders tilladelser, vil der i de kompetente myndigheders relevante bekendtgørelser blive indsat en henvisning til kontaktpunktets rammebekendtgørelse, som vil beskrive nærmere vilkår gældende for denne samlede tidsfrist, herunder at der vil skulle koordineres med kontaktpunktet om påbegyndelse af tidsfristen for at imødekomme denne samlede tidsfrist for alle myndighedernes relevante tilladelser.

Formålet med henvisningen i de kompetente myndigheders relevante bekendtgørelser vil være, at skabe opmærksomhed om, at rammebekendtgørelsen også vil være relevant for den enkelte myndigheds behandling af ansøgninger om tilladelser, og at vilkårene heri vil skulle følges. Det indebærer, at der vil blive koordineret gennem et kontaktpunkt om påbegyndelse af den samlede tidsfrist, og at selve tidsfristen ikke vil starte på forskellige tidspunkter hos de ansvarlige myndigheder, men først når alle ansøgninger er fyldestgørende modtaget i de tilfælde, hvor der ikke er noget juridisk til hinder for, at opstiller indleverer alle ansøgninger samtidig. Rammebekendtgørelsen beskriver også procedurerne nærmere, herunder at reglerne er fastsat efter forhandling mellem de ansvarlige ministre.

Lovforslaget vil ikke implementere VE II-direktivets artikel 16, stk. 8, om simpel underretning af repowering-projekter henset til, at Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at bestemmelsen allerede er opfyldt for de vedvarende energianlæg, der er omfattet af bekendtgørelse nr. 743 af den 30. maj 2020 om nettilslutning af vindmøller, solcelleanlæg, bølgekraftanlæg og vandkraftværker, samt at implementeringen er valgfri og ikke aktuel for de vedvarende energianlæg, der ikke er omfattet af den førnævnte bekendtgørelse.

3.1.3. Den foreslåede ordning

Med den foreslåede § 11 a, i lov om elforsyning, bemyndiges klima-, energi- og forsyningsministeren til at oprette eller udpege et eller flere kontaktpunkter, at oprette og administrere en hjemmeside, og efter forhandling med relevante ministre at fastsætte nærmere regler om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, samt at fastsætte regler om kontaktpunktet eller kontaktpunkternes virke, at fastsætte tidsfrister for behandling af ansøgning om bevilling eller tilladelse efter lov om elforsynings §§ 10 og 11 og at fastsætte regler om samtidighed i behandling af ansøgninger efter lov om elforsynings §§ 10 og 11. Bemyndigelserne

vil blive beskrevet i afsnittene 3.1.3.1. til 3.1.3.3. og forventes, efter forhandling med relevante ministre, at fastsætte nærmere regler om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil.

Yderligere med de foreslåede § 29 a, nr. 1, i VE-loven, og § 18 e, nr. 2, i undergrundsloven kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte nærmere regler om, at myndighederne skal træffe afgørelse inden for en nærmere fastsat periode for ansøgninger om relevante tilladelser efter VE-lovens §§ 25 og 29 og undergrundslovens § 10, stk. 1 og 3, og § 28, stk. 1, samt at disse ansøgninger skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden relevant lovgivning samt undtagelser hertil.

Dette lovforslag indeholder ikke ændringer i substansen og eksisterende kompetencer for de tilladelser, der er omfattet af VE II-direktivets artikel 16. Kompetencen til at udstede tilladelser ligger fortsat hos de myndigheder, der hidtil har haft kompetence. Kontaktpunktets rolle er ikke at behandle ansøgninger, men at vejlede om og lette hele den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser.

3.1.3.1. Tilladelsesprocessen og tidsfrister

Det foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med relevante ministre, fastsætter nærmere regler om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil. VE II-direktivet anvender begreberne ”den administrative proces” og ”tilladelsesprocessen”. Ifølge VE II-direktivet omfatter tilladelsesprocessen de relevante administrative tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, samt de aktiver, der vil være nødvendige for deres tilslutning til nettet. Den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser tolkes som dækkende hele forløbet og alle aspekter for ansøgning om og tildeling af alle tilladelser for alle anlæg, der opføres og drives med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder.

Tilladelsesprocessen er således en del af den administrative proces. Denne sondring mellem ”den administrative proces” og ”tilladelsesprocessen” er relevant, særligt fordi der for elproducerende anlæg ifølge direktivet gælder en tidsfrist for tilladelsesprocessen.

Relevante administrative tilladelser forstås som projektrettede myndighedstilladelser med henblik på at etablere og drive det konkrete projekt. Tilladelsesprocessen forstås således, at den ikke dækker selve anlægsfasen af projektet.

Det betyder, at kommunernes planlægningsproces og fysiske planlægning, jf. lov om planlægning (planloven), falder uden for tilladelsesprocessen og tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16, idet plangrundlaget, herunder lokalplan og kommuneplanstillæg, ikke udgør egentlige tilladelser i VE II-direktivets forstand og samtidig principielt vil kunne udnyttes af andre opstillere. Plangrundlaget udgør imidlertid et fundament og er en forudsætning for efterfølgende projektrettede tilladelser. Det samme gør sig gældende for statens planlægningsproces og fysiske planlægning på havet.

Forundersøgelsestilladelsen, jf. VE-lovens § 22, falder ligeledes uden for tilladelsesprocessen og tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16, idet der ikke er tale om en tilladelse til at opføre et vedvarende energianlæg. Forundersøgelsestilladelsen er en tilladelse til at foretage forundersøgelser på søterritoriet, som staten har højhedsret over, i form af geotekniske og geofysiske undersøgelser. Tilladelsen danner alene grundlag for at kunne søge om efterfølgende tilladelser i de tilfælde, hvor Energistyrelsen godkender resultaterne af forundersøgelserne, og opstiller fortsat ønsker at opføre el-produktionsanlægget på lokaliteten.

Det betyder ligeledes, at ibrugtagningstilladelsen efter byggeloven, jf. lov-bekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016, til et projekt, ligger uden for tilladelsesprocessen og dermed tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16, da tilladelsesprocessen ikke omfatter selve anlægsfasen, og det i øvrigt ikke ligger inden for myndighedernes disposition, hvornår anlægget er færdigbygget og dermed, hvornår denne fase finder sted. Det samme gælder veterinærtilladelsen efter forordningen om animalske biprodukter for biogasprojekter, jf. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1069/2009 af 21. oktober 2009 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter og afledte produkter, som ikke er bestemt til konsum, og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1774/2002 (forordningen om animalske biprodukter), da denne tilladelse meddeles efter, at biogasanlægget er færdigbygget og taget i brug.

Derudover medfører det, at nettilslutning, som i Danmark er en privatretlig aftale mellem opstiller og en netvirksomhed, i en dansk kontekst ligger uden for tilladelsesprocessen og dermed tidsfristen i VE II-direktivets forstand.

Tilladelsesprocessen for elproduktionsanlæg, der producerer elektricitet fra vedvarende energi, må ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 5, ikke overstige to år, medmindre der er tale om et anlæg med en elkapacitet på under 150 kW eller repowering af et elproduktionsanlæg, hvor tilladelsesprocessen ikke må overstige et år.

For alle tidsfristerne vil gælde, jf. VE II-direktivets artikel 16, stk. 4 og stk. 6, en undtagelse om, at tilladelsesprocessen vil kunne forlænges med et år, hvor dette er behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder. Tidsfristen vil endvidere, jf. VE II-direktivets artikel 16, stk., 7, ikke berøre forpligtelser hhv. efter gældende EU-miljøret, søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler. Tilladelser vil således kunne være omfattet af tilladelsesprocessen, men vil kunne undtages tidskravet i det omfang de følger af gældende EU-miljøret. Eksempelvis vil procedurer, der følger af lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekters (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 973 af 25. juni 2020 (miljøvurderingsloven), kunne forlænge tidsfristen med varigheden af disse procedurer.

For de procedurer, som vil kunne forlænge tidsfristen, og som tidsmæssigt ligger før øvrige tilladelser for et elproducerende vedvarende energianlæg, placeres forlængelsen af tidsfristen i starten af tilladelsesprocessen. I de tilfælde, hvor procedurer, der følger af gældende EU-miljøret, løber forud for indgivelse af ansøgning om tilladelse til at opføre og drive vedvarende energianlæg, starter myndighedernes sagsbehandlingsfrist som udgangspunkt, når disse procedurer er afsluttet.

Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, for en uddybende beskrivelse af tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil.

Endvidere vil gælde, at VE II-direktivets tidsfrister ikke vil forringe forpligtelser, der måtte påhvile myndighederne i medfør af andre aftaler. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om

elforsyning, for en uddybende beskrivelse af tilladelserne og servicemål for bygge- og miljøsager.

3.1.3.2. Kontaktpunkt og online procedurehåndbog

Det foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil oprette eller udpege et eller flere kontaktpunkter, der på anmodning vil vejlede opstillere om den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. Kontaktpunktet forventes at lette den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til opstilling af anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, i overensstemmelse med kravene til kontaktpunktet i VE II-direktivets art. 16.

Kontaktpunktet vil være forpligtet til at vejlede om den administrative proces på en gennemsigtig måde frem til, at de ansvarlige myndigheder træffer en eller flere afgørelser ved slutningen af processen. Derudover vil kontaktpunktet kunne forsyne opstilleren med alle nødvendige oplysninger og inddrage andre administrative myndigheder, hvor det vil være relevant.

Til kontaktpunktets virke forventes det, at der vil blive oprettet en hjemmeside, som vil kunne anvendes til at forsyne opstillere med de nødvendige informationer, eksempelvis ved hjælp af links til andre myndigheders vejledning og kontaktpersoner hos de andre myndigheder. Hjemmesiden forventes. Hjemmesiden forventes bl.a. at ville indeholde oplysninger om den administrative proces, så opstillere vil kunne danne sig et samlet overblik over tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. Hjemmesiden forventes at opfylde kravet om, at der vil skulle stilles en online procedurehåndbog til rådighed for initiativtagere til projekter til produktion af vedvarende energi, som også udtrykkeligt vil skulle omhandle mindre projekter og VE-egenforbrugeres projekter. Ved VE-egenforbrugere forstås en slutkunde, som producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet, uden at det udgør slutkundens primære forretnings- eller erhvervsmæssige virksomhed.

Kontaktpunktet vil skulle vejlede om den administrative proces, men forventes ikke at have faglig kompetence inden for samtlige af de områder, der vedrører ansøgning om og tildeling af tilladelser til produktion af vedvarende energi. For spørgsmål af faglig karakter eller specifikke spørgsmål

inden for et fagområde forventes det derfor, at kontaktpunktet vil kunne formidle kontakt til de relevante fagkompetente myndigheder. Hertil forventes det, at der fra hjemmesiden vil blive henvist til relevante myndigheder for fagspecifik vejledning.

For at gøre det nemmere for opstillere vil det være muligt for opstillere at indgive ansøgninger omfattet af tilladelsesprocessen gennem hjemmesiden, og der vil være henvisninger til, hvor andre ansøgninger omfattet af den administrative proces vil kunne indgives. Der vil kunne være undtagelser hertil, hvor myndigheder har lovkrav om, at ansøgningerne skal indgives på en bestemt måde eller gennem en bestemt hjemmeside. Det forventes, at hjemmesiden vil integrere eksisterende digitale løsninger.

3.1.3.3. Samtidighed i sagsbehandlingen

Det foreslås, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter forhandling med de relevante ministre vil kunne fastsætte regler om, som et led i tilladelsesprocessens påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, at tidsfristen vil begynde at løbe, når alle tilladelser, der vil kunne indleveres og sagsbehandles parallelt, er indgivet fyldestgørende. Reglerne forventes fastsat i en rammebekendtgørelse udstedt af Energistyrelsen.

Adgangen for myndighederne til at starte egen sagsbehandling, så snart en ansøgning foreligger fyldestgørende, vil ikke blive berørt af, at den samlede tidsfrist først vil gælde, når alle ansøgninger er indgivet fyldestgørende. Dette forventes at lette implementeringen af tidsfristerne og tilgodese opstillere med en samlet hurtig sagsbehandling. Dette vil blive udmøntet i en rammebekendtgørelse, der specificerer samtidighed som en forudsætning for tidsfristens samlede påbegyndelse og afslutning.

Med samtidighed i sagsbehandlingen skal forstås samtidig og parallel påbegyndelse af tidsfristen for de relevante og ansvarlige myndigheders behandling af ansøgninger om tilladelser og ikke samtidighed i afgørelserne af de forskellige ansøgninger om tilladelser.

Samtidighed i sagsbehandlingen indebærer, at der f.eks. for en solcellepark med en effekt på over 25 MW samtidig vil foreligge fyldestgørende ansøgning om byggetilladelse til den relevante kommune og fyldestgørende ansøgning om etableringstilladelse og elproduktionsbevilling til Energistyrelsen, eller at der for en vindmøllepark på land med en effekt på over 25 MW samtidig vil foreligge fyldestgørende ansøgning om byggetilladelse til den relevante kommune, ansøgning til Transport- og Boligministeriet om attest

til luftfartsafmærkning eller dispensation fra servitut og ansøgning til Energistyrelsen om elproduktionsbevilling, således at sagsbehandlingen vil kunne foregå parallelt.

Det forventes, at der for så vidt angår sagsbehandlingen af de tilladelser, der vil kunne ske samtidig, vil blive fastsat regler om, at tidsfristen først vil begynde at løbe, når alle nødvendige oplysninger er tilgængelige for alle de relevante myndigheder, således at sagsbehandlingen vil kunne påbegyndes parallelt. Det er alene de fagkompetente myndigheder, der vil kunne afgøre, hvorvidt en ansøgning inden for eget fagområde er fyldestgørende. Kontaktpunktet vil kunne have en koordinerende rolle med at modtage besked herom fra de pågældende myndigheder, der behandler ansøgninger og udsteder en tilladelse, ligesom kontaktpunktet vil kunne have en rolle med at orientere de ansvarlige myndigheder om tidsfristens påbegyndelse. Opstillere vil få mulighed for at kunne følge med i påbegyndelsen af tidsfristen ved at tage kontakt til kontaktpunktet herom. Da lovforslaget ikke vil ændre ved myndighedernes opgaver og ressortfordelingen for tilladelser eller ved ansvarsfordelingen, vil tidsfristerne blive implementeret af de relevante myndigheder. Kontaktpunktet tillægges ikke med lovforslaget kompetence til at instruere andre myndigheder i forbindelse med disse myndigheders sagsbehandling af tilladelser, godkendelser og lignende til vedvarende energianlæg. Endvidere foreslås der ingen ændringer af den nugældende lovgivning for så vidt angår klageadgang m.v. for myndighedernes afgørelser.

For anlæg på land, der både skal have en elproduktionsbevilling efter lov om elforsynings § 10 og en etableringstilladelse efter lov om elforsynings § 11, vil det være en forudsætning, at etableringstilladelsen gives først. I og med at det er Energistyrelsen, der træffer afgørelse i begge tilfælde, og at der i princippet kan ansøges herom samtidig, forventes Energistyrelsen at kunne sagsbehandle ansøgningerne i forlængelse af hinanden inden for tidsfristen.

For ansøgninger, hvor det ikke vil være muligt at indlevere og behandle ansøgninger samtidig, vil disse skulle behandles serielt. Der vil i disse tilfælde kunne være behov for en særlig tæt koordination mellem flere myndigheder, foranlediget af Energistyrelsen som kontaktpunkt, for at kunne imødekomme den samlede tidsfrist i de aktive faser af tilladelsesprocessen. I disse tilfælde vil tidsfristen alene omfatte myndighedernes sagsbehandling af de enkelte ansøgninger og ikke tiden imellem myndighedernes sagsbehandling. Dette vil f.eks. være tilfældet i forbindelse med ansøgninger om tilladelser

til havvindmølleparker, hvor tiden mellem tildeling af etableringstilladelse og ansøgning om elproduktionstilladelse vil undtages tidsfristen, idet tilladelserne er indbyrdes afhængige, og det således ikke er muligt at indlevere ansøgningerne samtidigt. Tilsvarende vil gælde, når opstiller mellem meddelelse af etableringstilladelse og ansøgning om elproduktionstilladelse bruger tid på at modne projektet, herunder træffer endelig investeringsbeslutning, foretager udbud og indgår kontrakter med leverandører samt påbegynder anlægsarbejdet. Dette er normalt en længerevarende proces og vil ligeledes være undtaget tidsfristen.

For projekter på havet meddeles hovedparten af tilladelserne af Energistyrelsen. Det vurderes derfor, at der alene i sjældne tilfælde med seriel sagsbehandling, vil være behov for en ekstra tæt koordination mellem flere myndigheder for at imødekomme den samlede tidsfrist. Der vil kunne blive behov for vejledning og konkrete aftaler mellem myndighederne i disse tilfælde for at imødekomme tidsfristerne.

For så vidt angår elproducerende geotermianlæg vil en rettighedshavers efterforskningsaktiviteter i relation til afdækning af potentialet for den geotermiske energi typisk strække sig over en længere årrække i henhold til tilladelse efter undergrundslovens § 5. En sådan tilladelse vil være faseinddelt. Rettighedshavers aktiviteter under de forskellige faser kræver godkendelser efter undergrundslovens § 10, stk. 2 og 3, eller § 28, stk. 1. De godkendelser efter undergrundsloven, der er relevante i den konkrete fase, og andre nødvendige tilladelser og godkendelser efter anden lovgivning vil være omfattet af kravet om samtidig sagsbehandling, således at tidsfristen for de relevante myndigheders sagsbehandling påbegyndes parallelt. Netop fordi tilladelsen til efterforskning og indvinding af geotermisk energi efter undergrundsloven § 5 er faseinddelt og strækker sig over en længere årrække, vil det ikke være muligt for rettighedshaveren at indlevere alle nødvendige ansøgninger samtidig. Der vil således for elproducerende geotermianlæg være tale om seriel sagsbehandling men med samtidig påbegyndelse af tidsfristen for de relevante myndigheders sagsbehandling i de konkrete faser. Tidsfristen for sagsbehandling vil alene omfatte myndighedernes sagsbehandling af de enkelte ansøgninger og ikke tiden mellem myndighedernes sagsbehandling.

Det bemærkes i øvrigt, at sagsbehandlingstiden i forbindelse med klima-, energi- og forsyningsministerens tilladelse til efterforskning og indvinding af geotermisk energi, jf. § 5 i undergrundsloven, ikke vil indgå i opgørelsen

af den samlede sagsbehandlingstid, da denne tilladelse ikke kan anses for at være en projektrettet tilladelse.

Endvidere bemærkes det, at der på nuværende tidspunkt ikke eksisterer el-producerende geotermianlæg i Danmark.

3.2. Oprindelsesgarantier

3.2.1. Gældende ret

§ 63 a, stk. 1, i lov om elforsyning indeholder bemyndigelser, der giver klima-, energi- og forsyningsministeren adgang til at fastsætte regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for elektricitet, herunder om, hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde, betingelser for deres udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgaranti.

Efter § 63 a, stk. 4, fastsætter klima-, energi- og forsyningsministeren regler om dokumentation af oplysninger som nævnt i stk. 1. Herudover fastsætter ministeren regler om tilsyn og kontrol med oprindelsesgarantier som nævnt i stk. 1.

Efter § 63 a, stk. 5, kan klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndige en virksomhed eller en sagkyndig institution eller organisation til at udøve nærmere angivne funktioner vedrørende tilsyn og kontrol med oprindelsesgarantier. Denne bemyndigelse er pt. ikke blevet udnyttet.

Efter § 63 a, stk. 6, kan klima-, energi- og forsyningsministeren påbyde den, der har udarbejdet oplysninger vedrørende oprindelsesgarantier, at berigtige forholdene, når det påvises, at oplysningerne er urigtige eller vildledende.

Efter § 63 a, stk. 7, kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om, at den, der anmoder om oprindelsesgaranti, skal afholde nødvendige omkostninger ved udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og ved kontrol og tilsyn med rigtigheden af oplysningerne.

Efter § 68 a, stk. 1, kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om, at kollektive elforsyningsvirksomheder træffer afgørelse i forhold omfattet af bl.a. § 63 a og regler fastsat i medfør af disse bestemmelser. Ministeren kan fastsætte regler om, at kollektive elforsyningsvirksomheder udfører administrative opgaver i medfør af disse bestemmelser. Efter § 68 a, stk. 2, kan afgørelser, som er truffet af kollektive elforsyningsvirksomheder i medfør af regler fastsat efter stk. 1, påklages til ministeren medmindre

andet følger af regler fastsat efter § 78, stk. 6 og 7, om hvilke opgaver Forsyningstilsynet skal varetage, eller § 90, stk. 1, nr. 1, om adgangen til at klage over afgørelser.

Bemyndigelsesbestemmelserne i § 63 a, stk. 1, 4 og 7, er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1323 af 30. november 2010 om oprindelsesgaranti for VE-energi og i bekendtgørelse nr. 447 af 20. maj 2016 om oprindelsesgaranti for elektricitet fra højeffektiv kraftvarmeproduktion. Bekendtgørelserne indeholder bl.a. krav til udstedelse, herunder hvilke oplysninger oprindelsesgarantien skal indeholde, om der er ydet investerings- eller produktionsstøtte, gyldighed, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier samt betaling for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier samt for kontrol og tilsyn.

Bemyndigelsesbestemmelserne i § 68 a, stk. 1 og 2, sammenholdt med §§ 63 a og 90 er udmøntet i samme bekendtgørelser ved, at Energinet som kollektiv elforsyningsvirksomhed træffer afgørelser, udfører administrative opgaver samt fører kontrol og tilsyn med oprindelsesgarantisystemet for elektricitet. Det fremgår ligeledes af § 11 i bekendtgørelse om oprindelsesgaranti for VE-energi og § 13 i bekendtgørelse om oprindelsesgaranti for elektricitet fra højeffektiv kraftvarmeproduktion, at klage over Energinets afgørelser kan indbringes for Energiklagenævnet. Det er således Energinet, der i dag udsteder, administrerer og fører tilsyn med oprindelsesgarantier for elektricitet fra vedvarende energikilder, herunder elektricitet produceret ved højeffektiv kraftvarmeproduktion.

Lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning og lov om fjernkøling indeholder ikke bestemmelser om oprindelsesgarantier for gas, varme eller fjernkøling fra vedvarende energikilder. Energinet udsteder i dag på frivillig basis biogascertifikater for opgraderet biogas, der tilføres det sammenhængende gassystem. Energinets opgave har hjemmel i § 12 a i lov om naturgasforsyning, hvoraf det fremgår, at et transmissionsselskab ved udførelsen af sine opgaver skal bidrage til at sikre, at der skabes de bedst mulige betingelser for konkurrence på markeder for handel med naturgas.

3.2.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Hensigten med oprindelsesgarantierne er at give forbrugerne mulighed for at købe elektricitet, gas, varme og køling fra vedvarende energikilder ved, at forbrugerne tilkøber dokumentation for oprindelsen i tillæg til deres køb af energi.

Oprindelsesgarantier er et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde, at dokumentere, at en given andel eller mængde energi er produceret fra vedvarende energikilder. Oprindelsesgarantierne er derved den nødvendige dokumentation for den købte vedvarende energi og sikrer samtidig, at den ikke allerede er blevet solgt til andre forbrugere. Oprindelsesgarantier dokumenterer derved, at en given andel eller mængde af energi er produceret fra vedvarende energikilder over for en slutkunde.

Oprindelsesgarantierne er en potentiel indtægtskilde for producenter af vedvarende energi, da de kan omsættes. Køberne af oprindelsesgarantierne, som f.eks. forbrugere eller virksomheder, får mulighed for at markedsføre sig med og dokumentere, at der er købt energi produceret fra vedvarende energikilder, som lå til grund for udstedelsen af oprindelsesgarantien. Det bemærkes, at køb af en oprindelsesgaranti ikke er ensbetydende med, at det er sammenhængende med det konkrete forbrug af energi.

Som beskrevet ovenfor under pkt. 3.2.1, er der allerede for elektricitet fra vedvarende energikilder et velfungerende system for udstedelse af oprindelsesgarantier. Det foreslås derfor, at den gældende ordning videreføres for oprindelsesgarantisystemet for elektricitet fra vedvarende energikilder og at dette system udbredes til også at gælde for gas, varme og køling. Baggrunden for dette er hensynene til brancherne og aktørerne, herunder el- og gasproducenter, da oprindelsesgarantier for disse forsat vil blive udstedt som hidtidigt. Dette vil ligeledes indebære, at den nuværende administration af oprindelsesgarantisystemet for elektricitet fra vedvarende energikilder samt den frivillige ordning for biogascertifikater vil blive reguleret med få omkostninger til følge, samt at eksisterende viden og ekspertise bibeholdes, idet systemet er kendt og velfungerende. Denne ordning vil være i overensstemmelse med de muligheder for implementering som angivet i artikel 19 stk. 2, i VE II-direktivet.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det er nødvendigt at indsætte nye bemyndigelsesbestemmelser i lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning og lov om fjernkøling med henblik på at opfylde direktivets krav om udstedelse af oprindelsesgarantier for gas, varme og køling fra vedvarende energikilder. Der er ligeledes behov for en mindre ændring af lov om Energinet, således at Energinet fremover kan varetage de administrative opgaver vedrørende oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

For så vidt angår de eksisterende regler om oprindelsesgarantier for elektricitet fra vedvarende energikilder i lov om elforsyning med tilhørende bekendtgørelser, vurderer Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet, at disse i vidt omfang opfylder de nye krav i VE II-direktivet, men der er behov for visse præciseringer i loven og bekendtgørelserne.

Det foreslås at videreføre, at Energinet varetager opgaverne med at udstede og administrere oprindelsesgarantier for elektricitet fra vedvarende energikilder, og at Energinet ligeledes varetager samme opgaver for gas fra vedvarende energikilder, der tilføres det sammenhængende gassystem, idet Energinet har de relevante data for el- og gasproduktion. Endvidere udsteder Energinet allerede i dag på frivillig basis biogascertifikater for opgraderet bionaturgas, der tilføres det sammenhængende gassystem, hvorfor det vurderes hensigtsmæssigt at drage nytte af den viden og erfaring, som Energinet allerede har på området i dag. Ministeret foreslår derved at videreføre den frivillige biogascertifikatorning, men at det fremover vil ske gennem en lovreguleret ordning.

For så vidt angår udstedelse af oprindelsesgarantier for varme og køling fra vedvarende energikilder, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren, det vil sige Energistyrelsen efter delegation, udsteder, overfører og annullerer oprindelsesgarantier samt administrerer og fører tilsyn med disse. Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt, da Energistyrelsen har viden om varme- og kølesektoren og kontakten til de relevante aktører.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det gældende markedsafregningsprincip for oprindelsesgarantisystemet for elektricitet og den frivillige ordning om biogascertifikater bør videreføres. Det betyder, at den energimængde, som fremgår af oprindelsesgarantien, måles fra det målepunkt, hvor den vedvarende energi fra produktionsanlægget leveres til markedet. Oprindelsesgarantier annulleres af energileverandøren til deklaration af den energi, der markedsafregnes med slutkunden. Det er hensigten at de samme hensyn skal gælde for oprindelsesgarantisystemerne for varme og køling.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at oprindelsesgarantisystemerne skal omfatte energi fra vedvarende energikilder, som er tilsluttet det kollektive elnet eller sammenhængende gassystem. Baggrun-

den for dette er, at Ministeriet finder det mest hensigtsmæssigt, at oprindelsesgarantisystemerne kun omfatter energi, der bringes på el- og gasmarkederne samt de sammenhængende varme- og kølingsnet, som er dokumenteret via måling, men omfatter ikke f.eks. egetforbrug fra solcelleanlæg på boliger.

VE II-direktivets artikel 19, stk. 2 stiller krav om, at medlemsstaterne skal sikre, at oprindelsesgarantiens markedsværdi på passende vis er taget i betragtning i den relevante støtteordning. Som beskrevet under afsnit 2.1.2., angiver direktivet de situationer, hvor det formodes, at værdien er taget i betragtning på passende vis.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at forpligtelsen til at tage markedsværdien i betragtning alene gælder for ordninger, hvor der tildeles støtte efter, at direktivet er implementeret, eller hvor der løbende sker en revurdering af støtteniveauet. Det vil sige, at kravet alene gælder for støtteordninger, der ikke er lukket for tilgang på tidspunktet for implementering af direktivet.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det vil være mest hensigtsmæssigt, at det skal være muligt for alle producenter af vedvarende energikilder at kunne modtage oprindelsesgarantier, ligesom det er tilfældet i dag, desuagtet en given støtteordning. Baggrunden for denne vurdering er, at producenter af vedvarende energikilder og -handlere for så vidt angår elektricitet og gas allerede er bekendt med den gældende ordning for elektricitet og frivillige ordning for gas, da den viderefører kendte rammebetingelser for de involverede aktører.

Kravet om at tage markedsværdien af oprindelsesgarantierne i betragtning i støtteordninger er rettet mod medlemsstaterne. Ministeriet vil derfor fremadrettet i udformningen af støtteordninger sikre, at markedsværdien af oprindelsesgarantier tages i betragtning i forhold til de valgmuligheder, som direktivet indeholder, jf. afsnit 3.1.3.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det er mest hensigtsmæssigt at fastsætte de mere detaljerede bestemmelser om oprindelsesgarantier gennem udnyttelse af lovforslagets bemyndigelsesbestemmelser, da der er tale om en detaljeret og teknisk regulering. Derudover vil den foreslåede ordning med bemyndigelsesbestemmelser sikre en vis fleksibilitet til at tilpasse reglerne i takt med udvikling af oprindelsesgarantisystemet.

3.2.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås med lovforslaget at indføre hjemmel i hhv. lov om varmforsyning, lov om naturgasforsyning og lov om fjernkøling til, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om oprindelsesgarantier for gas, varme og køling fra vedvarende energikilder. Ordningen forventes at muliggøre udstedelse af oprindelsesgarantier til alle producenter, der producerer hhv. el, gas, varme og køling fra vedvarende energikilder, og som tilføres elnettet, det sammenhængende gassystem eller et sammenhængende varme- og kølingsnet.

De nærmere regler forventes at blive fastsat på bekendtgørelsesniveau og forventes i vidt omfang at svare til de gældende regler for oprindelsesgarantier for elektricitet fra vedvarende energikilder. Der forventes ved udmøntning af de foreslåede bemyndigelser i lov om naturgasforsyning, lov om varmforsyning og lov om fjernkøling blive fastsat regler for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for gas, varme og køling fra vedvarende energikilder samt for tilsyn med oprindelsesgarantier og med oprindelsesgarantisystemet.

Det forventes ligeledes af bekendtgørelsen fremgå, hvilke oplysninger oprindelsesgarantien som minimum skal indeholde, f.eks. oplysning om energikilde, datoer for produktionen, om støtte/ikke støttet produktion, navn, beliggenhed, type og kapacitet for det anlæg, hvor energien er produceret, jf. artikel 19, stk. 7. Det forventes ligeledes at fremgå af bekendtgørelsen, at krav om annullering af oprindelsesgarantier skal ske senest 18 måneder efter produktion af energienheden, jf. artikel 19, stk. 3.

Endvidere forventes det blive udmøntet i bekendtgørelse ved udnyttelse af den foreslåede bemyndigelse i § 30, stk. 3, nr. 3, i lov om varmforsyning, § 36, stk. 2, nr. 3, i lov om naturgasforsyning og § 6 b, stk. 3, nr. 3, i lov om fjernkøling, at den, der anmoder om oprindelsesgaranti, skal afholde de nødvendige omkostninger til udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og til kontrol og tilsyn med oprindelsesgarantierne og med oprindelsesgarantisystemet.

Som det fremgår af afsnit 3.2.2. foreslås det, at spørgsmålet om, hvordan markedsværdien af en oprindelsesgaranti tages i betragtning på passende vis i en støtteordning, håndteres i fastlæggelsen af den pågældende støtteordning. Der er derfor ikke behov for regulering herom i lov eller bekendtgørelse.

Det foreslås, at administrationen hovedsageligt vil fortsætte som hidtil, hvor Energinet administrerer udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for så vidt angår oprindelsesgarantier for elektricitet fra vedvarende energikilder. Ligeledes foreslås det, at Energinet administrerer udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder, der tilføres det sammenhængende gassystem, da Energinet allerede har erfaring fra den frivillige ordning for biogascertifikater.

For så vidt angår varme og køling foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren, dvs. Energistyrelsen efter delegation, udsteder og administrerer ordningen. Her skal udvikles en model for udstedelse af garantiene for disse energiformer, som der ikke tidligere er blevet udstedt oprindelsesgarantier for, og det er Energistyrelsen, der har viden om varme- og køle-sektoren og kontakten til de relevante aktører.

Den foreslåede ændring af lov om elforsyning § 63 a vedrører en præcisering og en tydeliggørelse af, at der tillige skal føres tilsyn med rigtigheden af betingelserne.

Ved implementering af direktivet foreslås at videreføre eksisterende oprindelsesgarantisystemer for elektricitet og den frivillige ordning for biogascertifikater, hvilket betyder, at den vedvarende energiproduktion skal være tilført det kollektive el-net eller det sammenhængende gassystem. De nye oprindelsesgarantisystemer for varme og køling afgrænses til fjernvarmenet og fjernkølingsnet. De foreslåede oprindelsesgarantisystemer kan udvides til at omfatte produktion, der ikke er tilknyttet det kollektive net, såfremt det er hensigtsmæssigt og af hensyn til den grønne omstilling.

For nærmere om den foreslåede oprindelsesgarantiordning henvises til lovforslagets § 3, nr. 3, § 4, nr. 1, § 5, nr. 6, § 6, nr. 3 og § 7, nr. 6 og 7 og bemærkningerne hertil.

3.3. VE-fællesskaber

For at øge forbrugeres inddragelse i energiomstillingen introduceres VE-fællesskaber i VE II-direktivet. Lokale borgere og myndigheder – herunder kommuner inddrages i projekter for vedvarende energi, hvilket giver forbrugerne flere valgmuligheder. Mulighederne for at indgå i VE-fællesskaber har på den måde til formål at øge lokal borgerinddragelse i projekter for

vedvarende energi og dermed øge accepten af opstilling af anlæg til produktion af vedvarende energi og fremme omstillingen til vedvarende energi.

VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, har en nær kobling til borgerenergifællesskaber i lov om elforsyning. VE-fællesskaber, hvor der ikke er en mellemstor virksomhed, som er kapitalejer eller deltager, betragtes som et borgerenergifællesskab, og regler herfor vil derfor blive fastlagt efter den gældende bemyndigelse hertil i lov om elforsyning. VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, og hvor kapitalejere eller deltagere i VE-fællesskabet er en mellemstor virksomhed, vil være omfattet af dette lovforslag. For VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, fastsættes regler tilsvarende dem, som gælder for borgerenergifællesskaber.

3.3.1 Gældende ret

Dette afsnit beskriver regler i lov om elforsyning, som ved høring af nærværende lovforslag endnu ikke er gældende ret. Disse regler indgår i et forslag om lov om ændring af lov om elforsyning som har været i høring fra den 6. juli til den 24. august 2020, som forventes fremsat den 28. oktober 2020 med forventet ikrafttrædelsesdato den 1. januar 2021.

VE-fællesskaber er som juridisk person ikke reguleret i dansk ret. VE-fællesskaber er en ny juridisk person, der introduceres i artikel 22 i VE II-direktivet og er derfor også nyt i forhold til VE I-direktivet.

VE-fællesskaber kan omfatte alle former for vedvarende energi, som defineret i VE-lovens § 2, stk. 2, og regler udstedet i medfør af § 2, stk. 3, i VE-loven.

Visse danske regler har dog betydning for gennemførelsen af reglerne om VE-fællesskaber i dansk ret. Særligt reglerne om borgerenergifællesskaber i lov om elforsyning har betydning for VE-fællesskaber, der ejer VE-anlæg, som producerer elektricitet.

Det følger af § 5, nr. 5, i lov om elforsyning, at borgerenergifællesskaber er en juridisk person, der er baseret på frivillig og åben deltagelse og reelt kontrolleres af deltagere eller kapitalejere, der er fysiske personer, lokale myndigheder, herunder kommuner, eller små virksomheder, hvis primære formål er at give sine deltagere eller kapitalejere eller de lokalområder, hvor det drives, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele frem for at give økonomisk gevinst.

VE-fællesskaber, der ejer VE-anlæg, som producerer elektricitet, undtagen VE-fællesskaber, hvor der indgår en mellemstor virksomhed som kapital-ejer eller deltager i VE-fællesskabet, vil således være at betragte som et borgerenergifællesskab i medfør af reglerne om borgerenergifællesskaber i lov om elforsyning.

Disse VE-fællesskaber vil derfor være underlagt de gældende regler for borgerenergifællesskaber. Det drejer sig om anvendelsesområdet for lov om elforsyning i § 2, stk. 1, reguleringen af kommuners varetagelse af opgaver i § 4, stk. 1, det frie leverandørvalg i § 6, 2. pkt., regler om deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug, lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, om etablering og om balanceansvar og balancering i § 9, samt reglerne om udformning af nettarifferne i §§ 73, 73 a og 73 b.

Det følger af § 2, stk. 1, i lov om elforsyning, at loven finder anvendelse på produktion, transport, handel og levering af elektricitet.

Det følger af § 4, stk. 1, 2. pkt., at en kommune kan deltage i selskaber med begrænset ansvar, som varetager virksomhed, som er omfattet af § 2, stk. 1. Det bevirker, at en kommune kan deltage i selskaber med begrænset ansvar, der varetager virksomhed vedrørende produktion, transport, handel og levering af elektricitet.

Kommuner har herved en klar adgang til at deltage i VE-fællesskaber, som deltager eller kapitalejer under forudsætning af, at VE-fællesskabet er organiseret som et selskab med begrænset ansvar.

Det følger af § 6, 2. pkt., at en elforbruger frit kan vælge elhandelsvirksomhed og elprodukt. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med leveringspligten i § 6 b, stk. 1, der forpligter elhandelsvirksomheder, der leverer elprodukter til husholdningsforbrugere, til, på anmodning om og mod betaling, at levere ethvert elprodukt til husholdningsforbrugere inden for det eller de netområder, hvor elhandelsvirksomheden tilbyder elprodukter.

For VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, bør delingen ske gennem en aftale mellem en elhandelsvirksomhed og et fællesskab, hvor elhandelsvirksomheden varetager ansvar for både produktion og forbrug i fællesskabet. På forbrugssiden skal hele VE-fællesskabets elforbrug således leveres

af den samme elhandelsvirksomhed, der også varetager balanceansvaret for VE-fællesskabets produktion.

Et VE-fællesskab vil dog også selv kunne etablere sig som elhandelsvirksomhed i medfør af VE-fællesskabets ret efter VE II-direktivets artikel 22, stk. 2, litra c. Denne bestemmelse forpligter medlemsstaterne til at sikre, at VE-fællesskaber kan få adgang til alle egnede energimarkeder. Hvis et VE-fællesskab etablerer sig som elhandelsvirksomhed med det formål at levere elektricitet til dets medlemmer, vil VE-fællesskabet, hvis der ikke træffes særskilt beslutning om alternativ regulering, være omfattet af alle almindelige regler om elhandelsvirksomheder i lov om elforsyning og bekendtgørelser udstedt i medfør af bestemmelser i lov om elforsyning.

Alle kunder kan dog have mere end én elektricitetsleveringskontrakt på samme tid forudsat, at den krævede tilslutning og de nødvendige målepunkter er etablerede. Dette aftaleforhold påvirker ikke den adgang en elforbruger, der også er deltager eller kapitalejer i et VE-fællesskab, har til at vælge en anden elhandelsvirksomhed til at levere elektricitet for elforbrugeren på et særskilt målepunkt.

Alle kunder - herunder deltagere eller kapitalejere i VE-fællesskaber - kan således fortsat frit købe elektricitet fra en leverandør efter eget valg.

Det følger af § 9, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler vedrørende aktive kunder, borgerenergifællesskaber og aggregatorvirksomheder. Af stk. 2 fremgår det, at regler efter stk. 1 bl.a. kan omfatte bestemmelser om deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug og lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, regler om etablering og regler om balanceansvar og balancering.

§§ 73 og 73 a indeholder regler om udformning af nettarifferne. Det følger af § 73, at de kollektive elforsyningsvirksomheders prisfastsættelse af deres ydelser, herunder nettarifferne, skal ske efter rimelige, objektive og ikkediskriminerende kriterier for, hvilke omkostninger de enkelte køberkategorier giver anledning til. Prisdifferentiering af hensyn til effektiv udnyttelse af elnettet og til elforsyningsikkerhed er tilladt. Prisdifferentiering på baggrund af en geografisk afgrænsning er kun tilladt i særlige tilfælde.

Ifølge bemærkningerne til § 73, stk. 1, i lov nr. 577 af 4. maj 2015, jf. Folketingstidende 2014-15 C, L 151 som fremsat, side 30, 2. spalte, fremgår

det, at princippet i § 73 i er, at prisen for elektricitet skal fastsættes med udgangspunkt i omkostningerne til levering af elektricitet til de pågældende kunder. I § 73 a, stk. 1, fremgår det, at priser og betingelser for anvendelse af transmissions- og distributionsnet fastsættes af de kollektive elforsyningsvirksomheder efter offentliggjorte metoder, som er godkendt af Forsyningstilsynet.

Endelig fremgår det i § 73 b, stk. 1, 1. pkt., at energibranchens organisationer kan udarbejde standardiserede vejledninger om fastsættelse af tariffer og betingelser m.v. for net- og transmissionsvirksomhedernes ydelser.

Det fremgår herved af §§ 73, 73 a og 73 b, at der i dansk ret gælder en række principper, som netvirksomhederne og energibranchens organisationer skal iagttage i udformningen af nettarifferne. Tarifsystemets rammer betyder, at det er branchen, der udformer metoderne for opgørelse af tariffer, hvorefter metoderne efterfølgende godkendes af Forsyningstilsynet. Det fremgår således modsætningsvist, at klima-, energi- og forsyningsministeren ikke er tillagt kompetencen til at udforme af metoderne for opgørelse af tariffer.

Ministerens kan derfor ikke direkte diktere tarifudformningen eller netvirksomhedernes udbud af specifikke produkter, men ministeren kan, inden for rammerne af EU-reglerne, bestemme hvilke hensyn, der skal inddrages, når metoderne udvikles.

VE-fællesskabets produktion og forbrug af elektricitet kan lede til netfordele for den relevante netvirksomhed. Sådanne fordele vil bl.a. kunne bestå i en mindre belastning af det samlede net som følge af samtidighed mellem produktion og forbrug. En sådan fordel vil også kunne være til stede, hvis VE-fællesskabet råder over lagerkapacitet, der sikrer lokalt forbrug af lokalt produceret elektricitet med en følgende mindre belastning af det samlede net. I tilfælde af, at sådanne fordele kan påvises, bør fordelene være afspejlede i VE-fællesskabets samlede betaling af nettarif til den relevante netvirksomhed.

Et VE-fællesskab er geografisk afgrænset af den generelle geografiske afgrænsning i § 2, stk. 2, i lov om elforsyning. Derudover er der et krav nærhedskrav i VE II-direktivets art. 2, nr. 16. Et VE-fællesskab vil således i princippet kunne etablere sig frit inden for land- og søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone og på trods af nærhedskravet i VE II-direktivet

godt være etableret på tværs af netområder. Et VE-fællesskab, der er etableret på tværs af netområder, og som overholder kravet om nærhed mellem produktion og kapitalejere og deltagere, vil kun kunne tilbydes en tarif, der afspejler fordele, i forhold til afregning af den del af VE-fællesskabets målepunkter, der ligger inden for det pågældende netområde. Inden for et netområde vil der ikke kunne skelnes mellem, hvor VE-fællesskabets målepunkter er placeret for at få adgang til en afregning af fordele, og vilkårene skal være ens uanset beliggenhed inden for netområdet. Dog kan den indbyrdes beliggenhed godt spille en rolle i forhold til afregningen.

§ 28, stk. 2, nr. 12 og 13, angiver det som en del af Energinets opgaver at udarbejde forskrifter for netvirksomhedernes målinger, samt at udarbejde forskrifter, som er nødvendige for elmarkedets funktion, herunder forskrifter om aktørernes pligter og rettigheder.

3.3.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Klima- Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at VE-loven bør indeholde en definition af et VE-fællesskab, der er i overensstemmelse med definitionen af et VE-fællesskab i VE II-direktivet artikel 2, nr. 16. Definitionen i VE-loven bør dog af lovtekniske og selskabsretlige grunde afvige fra VE-direktivets definition. For det første bør ”retlig enhed” ændres til ”juridisk person”. For det andet bør ”aktionærer” og ”medlemmer” ændres til ”kapitalejere” og ”deltagere”. Ministeriet vurderer i denne forbindelse, at begge modifikationer bør ske af hensyn til korrekt anvendelse af dansk juridisk terminologi. Fsva. henvisningen til deltagerne i et VE-fællesskab bør denne følge den danske selskabsret og i den forbindelse ikke indskrænke muligheden for valg af selskabsform for VE-fællesskabet. En fysisk eller juridisk person kan således bl.a. deltage i en forening, et interessentskab eller et a.m.b.a. En fysisk eller juridisk person kan ligeledes være kapitalejer i et anpartsselskab eller et aktieselskab.

Ministeriet vurderer, at reguleringens tekniske karakter og hensynet til at fremme smidighed i reguleringen bevirker, at artikel 22 i VE II-direktivet om VE-fællesskaber mest hensigtsmæssigt gennemføres ved bekendtgørelse udstedt med hjemmel i bestemmelser, der giver klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om VE-fællesskaber.

Ministeriet vurderer overordnet, at adgangen til at regulere i medfør af en sådan bemyndigelsesbestemmelse skal afgrænses af direktivets krav til

medlemsstaterne om sikring af rettigheder for VE-fællesskaber og forpligtelser for VE-fællesskaber. På denne baggrund vil den materielle reguleringskompetence i bemyndigelsesbestemmelsen derfor være sammenfaldende med direktivets bestemmelser i artikel 22. For nærmere herom henvises til afsnit 2.1.4 om lovforslagets baggrund.

Ministeriet vurderer, at klima-, energi- og forsyningsministeren bør fastsætte regler om rettigheder for VE-fællesskaber, der producerer elektricitet som forpligter elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder. Disse aktører vil som udgangspunkt kun kunne forpligtes i det omfang VE II-direktivets bestemmelser kræver det til sikring af rettigheder for VE-fællesskaber.

Ministeriet vurderer derudover, at bemyndigelsesbestemmelsen skal afgrænses til udvalgte områder. Områderne er 1) VE-fællesskabers deling og køb af vedvarende energi, 2) en pligt til, at netvirksomhedernes tarifprodukter skal afspejle lokale fordele i netdriften og 3) VE-fællesskabers adgang til at være åbne for grænseoverskridende deltagelse. Disse afgrænsninger af reguleringskompetencen gennemgås nedenfor.

3.3.2.1. Deling- og køb af vedvarende energi

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at alle elforbrugere efter § 6 fortsat skal være omfattet af det frie leverandørvalg. Når elforbrugere i deres egenskab af deltagere eller kapitalejere i et VE-fællesskab får leveret elektricitet af en bestemt elhandelsvirksomhed er dette udtryk for, at disse elforbrugere har gjort brug af deres frie valg efter § 6.

3.3.2.2. Nettariffer, herunder lokale fordele i netdriften og pligten til at samarbejde om at lette deling af vedvarende energi

[Dette afsnit afspejler de overvejelser, som i september og oktober 2020 foregår på området for borgerenergifællesskaber. Lovforslaget forventes politisk behandlet i efteråret 2020, hvorefter reglerne fsva. VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, vil blive afspejlet heraf.]

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det af hensyn til korrekt gennemførelse af VE II-direktivets art. 22, stk. 4 litra d, herunder klarhed om VE-fællesskabets særlige rettigheder som juridisk person, er nødvendigt ved bekendtgørelse at bestemme, at tarifieringen af VE-fællesskabers kapitalejere og deltagere skal udarbejdes ud fra en særskilt vurdering af fordele og ulemper ved VE-fællesskabets samlede brug af det kollektive

nettet. Denne vurdering skal være i overensstemmelse med resultaterne af den udarbejdede cost-benefit-analyse efter artikel 22, stk. 4, litra d. Ministeriet bemærker derved, at hvis VE-fællesskabets distribuerede energiresourcer i form af f.eks. produktion, forbrug eller lagring leder til fordele for netdriften, vil VE-fællesskabets kapitalejere og deltagere kunne have ret til, at dette afspejles i deres betaling af tariffer.

Ministeriet vurderer, at tarifiering af VE-fællesskaber, der producerer elektricitet ikke udgør et særligt tilfælde, jf. § 73, stk. 1, 3. pkt., i lov om elforsyning. Dette bevirker, at tarifieringen af VE-fællesskaber, herunder de fordele, der vil kunne gives VE-fællesskaber som beskrevet ovenfor, vil skulle vige for udgangspunktet om forbud mod geografisk differentiering. Ministeriet vurderer i tilknytning hertil, at tarifieringen af VE-fællesskaber vil skulle være den samme for flere VE-fællesskaber inden for et netområde, hvis de er etableret inden for det samme netområde. Dog er det ministeriets vurdering, at det vil være en mulighed i tarifieringen ud fra objektive kriterier, der er udtryk for forbrugs- og produktionsenhedernes indbyrdes nærhed til hinanden, særligt at tilgodese VE-fællesskaber. De kollektive elforsyningsvirksomheder kan vælge, at tarifieringen af VE-fællesskabet afgrænses til VE-fællesskabet som enhed i stedet for at tarifere deltagere og kapitalejere individuelt.

Ministeriet vurderer, at Klima-, Energi, og Forsyningsministeriet skal varetage opgaven med at udarbejde den cost-benefit-analyse af distribuerede energiresourcer som følger af artikel 22, stk. 4 litra d. Resultaterne af analysen skal afspejles i vurderingen af tariffen rettet mod VE-fællesskaber som køberkategori eller mod deltagere og kapitalejere i VE-fællesskaber sammen med principperne i § 73, stk. 1, om rimelige, objektive og ikkediskriminerende kriterier for kollektive elforsyningsvirksomheders prisfastsættelse af deres ydelser. Hvis cost-benefit-analysen leder til, at der er behov for supplerende principper eller kriterier til brug for Forsyningstilsynets godkendelse efter § 73 a, stk. 1, vurderer ministeriet, at sådanne principper eller kriterier skal reguleres i regler fastsat ved bekendtgørelse udstedt med hjemmel i den foreslåede ændring af § 9, stk. 1, i lov om elforsyning, der giver klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om rettigheder og forpligtelser for VE-fællesskaber.

Ministeriet vurderer, at det vil være nødvendigt med regulering, der forpligter netvirksomhederne til at samarbejde med VE-fællesskaberne om at lette deres deling af elektricitet – herunder i de tilfælde, hvor VE-fællesskabet er

etableret og drives på tværs af netområder. Ligeledes vurderer ministeriet, at det er nødvendigt med regulering, der inden for rammerne af lov om elforsyning forpligter netvirksomhederne til at samarbejde om at udvikle en tarif til VE-fællesskaberne, så de afspejler de reelle omkostninger eller besparelser, som VE-fællesskabets produktion og forbrug bevirker på netdriften.

3.3.2.3. Adgang til grænseoverskridende deltagelse i VE-fællesskaber

Ministeriet vurderer, at åbenhed for grænseoverskridende deltagelse i VE-fællesskaber vil bevirke en væsentligt forøget kompleksitet i forhold til regler og afregning på tværs af landegrænser.

Ministeriet vurderer derfor, at VE-fællesskaber ikke bør gives adgang til at være åbne for grænseoverskridende deltagelse.

3.3.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås, at der indføres en definition af VE-fællesskaber i VE-lovens § 5, nr. 11, som følger artikel 2, nr. 16 i VE II-direktivet, hvorefter der ved et VE-fællesskab forstås en juridisk person, der er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af kapitalejere eller deltagere, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne retlige enhed, hvis kapitalejere eller deltagere er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner og hvis hovedformål er at give sine kapitalejere eller deltagere eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste.

For nærmere herom henvises til lovforslagets § 1, nr. 6 og bemærkningerne hertil.

VE-fællesskaber vil omfatte alle former for vedvarende energi, som defineret i VE-lovens § 2, stk. 2, som foreslået ændret ved lovforslagets § 1, nr. 2.

Det foreslås at indsætte en bemyndigelsesbestemmelse i § 21 a i VE-loven, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om rettigheder og pligter for VE-fællesskaber, som ejer anlæg, der producerer vedvarende energi, som ikke er elektricitet.

Den foreslåede ændring af VE-lovens § 21 a vil medføre, at ministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at sikre gennemførelsen af VE II-

direktivets art. 22, der fastsætter nærmere krav for medlemsstaternes gennemførelse af regler om VE-fællesskaber. Reglerne kan omfatte bestemmelser om bl.a. VE-fællesskabers ret til at producere, forbruge, lagre og sælge vedvarende energi. Bemyndigelsen i VE-loven vil kun omfatte VE-fællesskaber, der ikke vedrører produktion af elektricitet.

For nærmere herom henvises til lovforslagets § 1, nr. 7 og bemærkningerne hertil,

For VE-fællesskaber, der producerer elektricitet, fastsættes regler tilsvarende dem, som gælder for borgerenergifællesskaber.

Det foreslås at indsætte en bemyndigelse i § 6, stk. 13, i lov om elforsyning, til at fastsætte regler om undtagelse til leveringspligten for levering af elektricitet til kapitalejere eller medlemmer af VE-fællesskaber.

Den foreslåede ændring af § 6, stk. 13, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om undtagelser til leveringspligten i § 6, stk. 1 for levering af elektricitet som VE-fællesskabet producerer og deler inden for VE-fællesskabet, som derved bliver undtaget fra leveringspligten

For nærmere herom henvises til lovforslagets § 7, nr. 3 og bemærkningerne hertil. samt Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser i afsnit 3.3.2.1.

Det foreslås, at indsætte en bemyndigelse i § 9, stk. 1, i lov om elforsyning, til at fastsætte regler om VE-fællesskaber, der producerer elektricitet.

Den foreslåede ændring af § 9, stk. 1, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler for VE-fællesskaber vedrørende elektricitet, hvor en mellemstor virksomhed er kapitalejer eller deltager i VE-fællesskabet. Den foreslåede ændring forventes at medføre, at der vil blive fastsat regler, der forpligter netvirksomhederne til at samarbejde med VE-fællesskaberne, om at lette deres deling af elektricitet, samt regler der inden for rammerne af lov om elforsyning forpligter netvirksomhederne til samarbejde om at udvikle en tarif til VE-fællesskaber. Reglerne, der forventes fastsat, forventes at ville sikre, at deling af produceret elektricitet i VE-

fællesskabet og levering af elektricitet til VE-fællesskaber vil ske på grundlag af de almindelige markedsregler gennem en aftale mellem en elhandelsvirksomhed og et VE-fællesskab.

For nærmere herom henvises til lovforslagets § 7, nr. 4 og bemærkningerne hertil samt Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser i afsnit 3.3.2.1.

3.4. Integration af vedvarende energi i transportsektoren samt krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biobrændstoffer og bio-massebrændsler til transport

3.4.1. Gældende ret

Der har været et iblandingskrav for bæredygtige biobrændstoffer til landtransport siden 2010. Iblandingskravet er reguleret i biobrændstofloven, og i 2020 skal virksomheder, der er omfattet af loven, iblande mindst 7,6 pct. biobrændstoffer i alt brændstof til landtransport.

VE I-direktivet udgør en stor del af baggrunden for Danmarks iblandingskrav om biobrændstoffer i landtransportsektoren. I VE I-direktivets artikel 3, stk. 4, fremgår det bl.a., at alle medlemsstater skal sikre mindst 10 pct. vedvarende energi i landtransport i 2020. Bæredygtige biobrændstoffer eller el og brint lavet på f.eks. vind- eller vandkraft er i denne forbindelse at anse som vedvarende energi.

Efter § 3, stk. 1, i den gældende biobrændstoflov skal alle virksomheder, der sælger benzin og diesel til transport, naturgasleverandører, der sælger gasformige brændstoffer til en gastankstation og selskaber, der selv forbruger brændstoffet på årsbasis anvende mindst 7,6 pct. bæredygtige biobrændstoffer, målt efter energiindhold, i alt det brændstof, de sælger eller bruger til landtransport. Der er ikke krav om, at der skal være 7,6 pct. i benzin og 7,6 pct. i diesel, men der er et krav om, at der samlet set, for både benzin og diesel, skal være iblandet mindst 7,6 pct. bæredygtige biobrændstoffer i alt det brændstof, der sælges til landtransport.

Der kan anvendes konventionelle biobrændstoffer, også kaldet 1. generations biobrændstoffer, der typisk er lavet på sukkerrør, sukkerroer, korn, majs, palmeolie, sojaolie og rapsolie, til opfyldelse af forpligtelsen på 7,6 pct., 2. generations biobrændstoffer eller de såkaldte avancerede biobrændstoffer.

2. generations biobrændstoffer er typisk lavet på affald, restprodukter, celluloseholdige materialer, der ikke er beregnet til fødevarer, eller lignocellulose råprodukter.

Avancerede biobrændstoffer produceres ligesom 2. generation biobrændstoffer på bl.a. affalds- og restprodukter, celluloseholdige materialer, der ikke er beregnet til fødevarer, lignocellulosisk materiale og andre materialer, der typisk ikke har andre anvendelsesområder, bortset fra afbrænding. De avancerede biobrændstoffer adskiller sig ved, at de anvendte affalds- og restprodukter m.v. kræver anvendelse af ny teknologi, der kun er ved at bevæge sig fra forsøgsværker til produktion i fuld skala.

De avancerede biobrændstoffer og 2. generations biobrændstoffer regnes typisk for de bæredygtige biobrændstoffer, der har den højeste drivhusgasforbrugning. Både de avancerede biobrændstoffer og 2. generations biobrændstofferne er dobbelttællende i forhold til opfyldelse af iblandingskravet på 7,6 pct., hvilket indebærer, at iblandingskravet på 7,6 pct. vil kunne opfyldes ved anvendelsen af 3,8 pct. af disse dobbelttællende biobrændstoffer, eller en kombination af disse brændstoftyper og 1. generations biobrændstoffer.

Af artikel 7 a, stk. 2, i brændstofkvalitetsdirektivet fremgår det, at brændstofleverandører skal reducere deres drivhusgasemissioner med mindst 6 pct. fra 2020. Kravet blev gennemført i dansk lov ved ændring af biobrændstofloven ved lov nr. 1607 af 22. december 2010.

Kravet indebærer, at alle virksomheder omfattet af loven fra 2020 skal reducere deres drivhusgasemissioner med mindst 6 pct. årligt målt i forhold til en referenceværdi fra 2010. Reduktionen kan ske ved anvendelse af f.eks. biobrændstoffer.

I forhold til den gældende lovgivning på området er det brændstofkvalitetsdirektivet, der er drivende i forhold til drivhusgasreduktioner fra transportsektoren, da brændstofkvalitetsdirektivet indeholder krav om større drivhusgasreduktioner end VE I-direktivet medfører via bl.a. krav til iblanding.

Under VE I-direktivet er reduktion af drivhusgasser en del af bæredygtighedskriterierne. Under VE II-direktivet er drivhusgasreduktionskravene blevet udskilt til et selvstændigt punkt. I den gældende biobrændstoflov er drivhusgasreduktionskrav derfor en del af de gældende bæredygtighedskriterier.

Efter den gældende lovgivning, der i hovedsagen er en gennemførelse af VE I-direktivet, er der ikke mulighed for, at medlemsstaterne kan skelne mellem forskellige bæredygtige biobrændstoffer. I VE I-direktivet er der, som nævnt oven for, en ufravigelig regel om, at medlemsstaterne skal acceptere et biobrændstof, så længe det lever op til de i direktivet fastsatte bæredygtighedskriterier. Det er derfor ikke muligt, at skelne mellem forskellige bæredygtige biobrændstoffer på baggrund af bæredygtighedskriterier efter den gældende biobrændstoflov.

I modsætning til VE I-direktivet giver VE II-direktivet mulighed for at medlemsstaterne kan skelne mellem forskellige biobrændstoffer som beskrevet i 2.1.5.9.

En nyskabelse i VE II-direktivet er artikel 26, stk. 2, 1. afsnit, hvor der er fastsat begrænsninger for i hvilket omfang medlemsstater i deres VE-andel må medregne biobrændstoffer eller biomassebrændsler med høj ILUC risiko. Den medtalte andel af sådanne brændstoffer eller biomassebrændsler må ikke overstige forbrugsniveauet i medlemsstaten i 2019. Fra perioden fra 2023 frem til 2030 skal medtælling af disse brændstoffer i medlemslandenes VE-andel disse brændstoffer gradvist reduceres til 0 pct.

Kommissionen har med hjemmel i artikel 26, stk. 2, 4. afsnit, udstedt ”Kommissionens delegerede forordning 2019/807/EU af 13. marts 2019 om supplerende regler til VE II-direktivet vedrørende råprodukter med høj ILUC risiko. I forordningen findes en liste over de råprodukter, for hvilke der er en høj risiko for ILUC. Biobrændstoffer lavet af palmeolie, er pt. det eneste råprodukt, der står på listen, efter VE II-direktivet skal Kommissionen senest den 1. september 2023 revidere de kriterier, som listen er bygget på.

Ovenstående delegerede forordning betyder, at Danmark i 2020 ikke kan medregne større andele bæredygtige biobrændstoffer, der er lavet af palmeolie som råprodukt, end det der blev forbrugt i Danmark i 2019 af bæredygtige biobrændstoffer lavet af palmeolie medmindre palmeolien er certificeret som havende en lav ILUC-effekt i henhold til Kommissionens delegerede forordning.

Med VE II-direktivet kan medlemsstaterne nu fastsætte yderligere bæredygtighedskriterier for biomassebrændsler, der er gasformige eller faste brændsler produceret af biomasse. VE I-direktivet var totalharmoniseret på dette område, hvorfor det ikke var muligt for medlemsstaterne at fastsætte yderligere bæredygtighedskriterier for de biobrændstoffer, der skulle anvendes mod iblandingskravet i VE I-direktivet. Det forventes, at bestemmelsen vil få særlig betydning i forhold til gasformige biobrændstoffer lavet på biomasse i forhold til transport.

Ydermere indføres der som noget nyt bæredygtighedskriterier for biobrændstoffer, der er lavet af materiale fra skovbrug. Bæredygtighedskriterierne for skovbrug er nye, og de gennemgås under afsnit 2.1.6.2. Bæredygtighedskriterier for skovbiomasse, der anvendes til produktion af elektricitet, varme eller køling, hvortil der henvises.

Af den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 5, fremgår det, at en virksomhed, ved opgørelsen af dennes forpligtelser til opfyldelse af iblandingskravet på 7,6 pct., anser bidrag fra råprodukter og brændstoffer anført i bilag 1, del A og B, for at være dobbelt så store som bidrag fra andre biobrændstoffer. Del B består af råprodukter i form af brugt madolie og animalsk fedt og kaldes populært for 2. generations biobrændstoffer.

Som nævnt under afsnit 2.1.5.10. er der i det gældende VE I-direktiv ikke en begrænsning for anvendelsen af 2. generations biobrændstoffer, der er lavet med brugt madolie og animalsk fedt som råprodukt. En virksomhed vil således kunne vælge at opfylde hele sit iblandingskrav på 7,6 pct. ved at iblande 3,8 pct. 2. generations biobrændstoffer.

Den gældende bestemmelse i biobrændstoflovens § 3, stk. 5, medfører, at ved opgørelsen af en virksomheds forpligtelser til opfyldelse af iblandingskravet, anses bidrag fra råprodukter og brændstoffer anført i bilag 1, del A og B, for at være dobbelt så store som bidrag fra andre biobrændstoffer. Del B består af råprodukter i form af brugt madolie og animalsk fedt.

Denne bestemmelse er den eneste flertællingsbestemmelse i den gældende biobrændstoflov.

Efter § 16 i bekendtgørelse nr. 1625 af 27. december 2019 om biobrændstoffers bæredygtighed m.v., herefter biobrændstofbekendtgørelsen, gælder det, at i det omfang Kommissionen har besluttet, at frivillige ordninger i

henhold til VE-I direktivets art. 18, stk. 4, indeholder nøjagtige data om bæredygtighedskriterier, der overholder VE-direktivets bæredygtighedskriterier, så skal virksomheder ikke fremlægge yderligere dokumentation for overholdelse af bæredygtighedskriterier. De frivillige ordninger er typisk private selskaber, der har specialiseret sig i at opsætte regler og systemer, som kan dokumentere, at bæredygtighedskriterierne er overholdt for de biobrændstoffer, der er omfattet af den frivillige ordning, som et givet selskab er certificeret af.

Så længe et biobrændstof er certificeret som bæredygtigt i henhold til en sådan frivillig ordning, så indebærer det, at en medlemsstats myndigheder ikke kan stille yderligere krav til dokumentation af biobrændstoffets bæredygtighed. Et af hovedsigterne med denne bestemmelse er at give de økonomiske aktører på området sikkerhed for, at den enkelte medlemsstat ikke kan underkende de bæredygtige biobrændstoffer, de økonomiske aktører har indkøbt til at opfylde de iblandingskrav, som deres medlemsstat har fastsat. Ordningen giver således aktørerne sikkerhed for deres investeringer, og sikrer også de aktører, på hvem der påhviler et iblandingskrav, at de ikke efter årets udløb får underkendt et parti bæredygtige biobrændstoffer, hvilket kan medføre, at aktøren ikke har opfyldt sig iblandingskrav for det pågældende år.

Da reglerne om frivillige ordninger gælder på EU-niveau, gør det det også lettere for aktørerne at handle bæredygtige biobrændstoffer mellem selskaberne, da et parti bæredygtige biobrændstoffer, der er godkendt af en frivillig ordning, vil tælle som bæredygtigt overalt i EU.

På samme måde som den frivillige ordning sikrer, at de biobrændstoffer, som aktørerne køber, er bæredygtige, sikres det på samme måde for medlemsstaterne, at de biobrændstoffer, der indgår i de enkelte medlemsstaters forbrug, er bæredygtige.

Den gældende § 12 i biobrændstofbekendtgørelsen, der er en gennemførelse af VE I-direktivets artikel 18, stk. 1, medfører, at en virksomhed skal dokumentere, at den opfylder bæredygtighedskriterierne i biobrændstofbekendtgørelse via et massebalanceprincip, der bl.a. tillader, at partier af råmaterialer eller biobrændstoffer med forskellige bæredygtighedskarakteristika kan blandes.

Med VE II-direktivet beskrives det i artikel 30, at partier af råmaterialer eller brændstoffer med forskellige bæredygtigheds- og drivhusgasemissionsbesparelses karakteristika kan blandes i eksempelvis i en container, i et forarbejdnings- eller logistikanlæg samt i transmissions- og distributionsinfrastruktur eller i en transmissions- og distributionslokalitet.

Dette indebærer, at forskellige flydende biobrændstoffer kan blandes i en beholder, f.eks. på et brændstofdepot, og udtages som det produkt, der blev blandet i beholderen. Blander man eksempelvis, ligeligt, bæredygtige biobrændstoffer lavet på hhv. rapsolie med bæredygtige biobrændstoffer lavet på palmeolie, vil man have en beholder, der, i princippet, består af lige dele rapsolie og palmeolie. I beholderen er disse to brændstoffer naturligvis sammenblandet, og ethvert udtag fra beholderen vil rent fysisk være en ligelig blanding af de to brændstoftyper.

Massebalanceprincippet tilsiger, at så længe ejeren af beholderen har systematiseret sit bogholderi på en sådan måde, at denne på en sikker måde kan håndtere, hvad der er kommet ind og ud af beholderen, så kan ejeren sælge dele af indholdet i beholderen i overensstemmelse med det, der er blandet i beholderen. I dette eksempel indebærer det, at selv om indholdet i beholderen nu består af halvt rapsolie og halvt palmeolie, så vil ejeren kunne udtage en andel af beholderen, og sælge dette som 100 pct. rapsolie eller palmeolie, så længe den solgte mængde ikke overstiger den mængde, der er tilgået af det pågældende råprodukt i beholderen.

Dette forudsætter, som nævnt, at ejeren har bogholderisystemer, der gør, at ejeren har fuldstændig kontrol med, hvad der er gået ind og ud af beholderen. Det forudsætter endvidere, at ejeren kan dokumentere dette. Som tidligere beskrevet, findes der en række såkaldte frivillige ordninger, der har specialiseret sig i at udarbejde systemer, der sikrer nøjagtige data om bæredygtighedskriterier, og at disse overholder VE-direktivets bæredygtighedskriterier.

Et lignende system af frivillige ordninger findes også i forhold til overholdelse af massebalanceprincippet. Det vil ofte være de samme frivillige ordninger, der både håndterer bæredygtighedskriterier og massebalanceprincippet hos den enkelte virksomhed. På samme måde som ved bæredygtighedskriterierne håndteres massebalanceprincippet typisk af disse frivillige ordninger.

Massebalanceopgørelsen skal afgrænses til et sted, som virksomheden eller dens leverandør ejer, driver eller lejer. Ved 'sted' forstås "en geografisk lokalitet med præcise grænser, inden for hvilke produkter kan blandes". Et sted kan f.eks. omfatte flere siloer eller tanke, så længe de befinder sig på samme fysiske lokalitet.

Som noget nyt giver VE II-direktivet medlemsstaterne mulighed for at undtage eller skelne mellem forskellige brændstofleverandører og forskellige brændstoftyper ved fastsættelsen af forpligtelse for brændstofleverandører og derved sikre, at de varierende grader af modenhed og omkostningerne ved forskellige teknologier kan tages i betragtning.

Endvidere kan medlemsstaterne nu også undtage brændstofleverandører, der leverer brændstoffer i form af elektricitet eller vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, fra forpligtelsen til at overholde minimumsandelen af avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er opført i direktivets bilag IX, del A, for så vidt angår disse brændstoffer.

Af direktivets præambel fremgår det, at bestemmelsen bl.a. er tiltænkt brugt i tilfælde, hvor vedvarende alternativer måske ikke er tilgængelige eller omkostningseffektive for alle brændstofleverandører, og hvor det derfor vil være passende at tillade medlemsstaterne at sondre mellem brændstofleverandører og om nødvendigt undtage bestemte typer af brændstofleverandører fra forpligtelsen. I præambelen beskrives det dog samtidigt, at handel med transportbrændstoffer er ukompliceret, hvorfor brændstofleverandører i medlemsstater med ringe udbud af de relevante ressourcer sandsynligvis let vil kunne anskaffe brændstoffer fra vedvarende energikilder andetsteds fra.

Yderligere kan direktivbestemmelsen bruges til at sætte en nedre grænse, i form af antal solgte liter brændstof, for at være omfattet af biobrændstofloven. Da området for biobrændstoffer og andre drivhusgasreducerende brændstoffer er under konstant udvikling, kan det ikke udelukkes, at der kommer små forsøgsanlæg i Danmark, der, i en periode, kun vil producere små mængder bæredygtige biobrændstoffer. Såfremt disse omfattes af biobrændstofloven, og de administrative og økonomiske konsekvenser der følger heraf, kunne dette virke begrænsende for udviklingen af de nye brændstoftyper uden, at der vil være en tilsvarende gevinst for virksomheden eller samfundet ved at lade dem være omfattet af biobrændstofloven.

3.4.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

I henhold til Energistyrelsens Basisfremskrivning 2020 forventes Danmark, under fravær af nye tiltag, at have ca. 19 pct. vedvarende energi i transportsektoren i 2030. Danmark vil således opfylde VE II-direktivets krav til vedvarende energi i transportsektoren i 2030 uden yderligere tiltag.

Denne forventede markante forøgelse af andelen af vedvarende energi i transportsektoren skyldes, i hovedsagen, to forhold.

Det første forhold er, at det forventes, at antallet af elbiler i Danmark vil stige betydeligt fra 2025 og fremover i forhold til antallet af elbiler i dag, og derudover forventes der er en øget elektrificering af jernbanen fra 2027.

Det andet forhold er VE II-direktivets flertællingsmekanismer. VE-andelen på 19 pct. er således ikke udtryk for den faktiske VE-andel.

Som nævnt under afsnittet 3.4.1 gældende ret har et drivhusgasreduktionskrav været gældende i biobrændstofloven siden 2020, og der er ikke flertællingsmekanismer for drivhusgasreduktionskrav.

Anvendelse af drivhusgasreduktionskrav sikrer i højere grad et fokus på at reducere drivhusgasemissionerne fra transportsektoren. Endvidere vurderes det at drivhusgasreduktionskrav kan sikre teknologineutralitet og dermed fremme de teknologier, der bidrager med de mest omkostningseffektive reduktioner.

Det bemærkes, at en regulering gennem et drivhusgasreduktionskrav er et af anbefalingerne fra Klimapartnerskabet for landtransport.

Det er en betingelse i VE II-direktivets artikel 29, stk. 1, at for at Danmark kan medregne energien fra biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler i den nationale VE-andel, som indberettes til EU, at energien lever op til direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Opfyldelse af kriterierne er også en betingelse for modtagelse af finansiel støtte til forbrug af biobrændstoffer og biomassebrændsler til transport. Finansiel støtte kan både omfatte direkte statsstøtte, men også eksempelvis afgiftsfritagelser.

Implementering af VE II-direktivet forudsætter, at der i dansk lovgivning fastsættes regler, der sikrer, at produktionen af biobrændstoffer opfylder direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det er på denne baggrund Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at der bør sikres bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler der sikrer, at VE II-direktivet gennemføres inden for gennemførelsesfristen den 30. juni 2021.

Det er endvidere Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt at sikre, at klima-, energi- og forsyningsministeren har en bred bemyndigelse til at udmønte politiske aftaler om brændstoffers bæredygtighed, krav til reduktion af drivhusgasemissioner, samt krav til iblanding af vedvarende energi og til avancerede biobrændstoffer i en bekendtgørelse. Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at anvendelsen af en sådan bemyndigelse bør bygge på en politisk aftale. Derudover bør bekendtgørelser inden udstedelse forelægges alle de partier, der er en del af den pågældende politiske aftale.

3.4.3. Den foreslåede ordning

Det følger af den politiske aftale mellem klima-, energi-, og forsyningsministeren og Energiforligskredsen af 25. september 2020, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere krav til anvendelsen af bio- og VE-brændstoffer i transportsektoren.

Bemyndigelsesbestemmelserne indføres for dels at sikre, at VE II-direktivet implementeres rettidigt og for samtidig at kunne tage højde for eventuelle ændringer bl.a. som følge af kommende politiske aftaler om den fremtidige regulering af bio- og VE-brændstoffer kan udmøntes gennem dette lovforslag. Anvendelsen af bemyndigelsen i form af udstedelse af en bekendtgørelse skal bygge på en politisk aftale. Derudover vil bekendtgørelser inden udstedelse forelægges alle de partier, der er en del af den pågældende politiske aftale.

Med lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 1 forslås således, en bemyndigelsesbestemmelse, der giver klima-, energi- og forsyningsministeren for i en bekendtgørelse at fastsætte regler om anvendelse og størrelse af drivhusgasreduktionskrav samt krav om iblanding af vedvarende energi og til avancerede biobrændstoffer.

Det foreslås endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at kunne fastsætte regler om, hvorvidt integration af vedvarende energi fremover skal reguleres efter et iblandingskrav eller et drivhusgasreduktionskrav eller en kombination af disse.

Det bemærkes, at hvis der fastsættes et drivhusgasreduktionskrav, vil dette, over for Kommissionen, kunne omregnes, således, at Danmark vil kunne dokumentere, at Danmark overholder VE II-direktivets krav om mindst 14 pct. vedvarende energi i transportsektoren i 2030.

Som anført ønskes det med lovforslaget at tage højde for fremtidige ændringer i reguleringen, hvorfor der foreslås indsat en bemyndigelsesbestemmelse i biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 2, der giver klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler, der begrænser anvendelsen af biobrændstoffer med en høj ILUC-effekt, herunder om der i øvrigt skal kunne skelnes mellem forskellige biobrændstoffer og biomassebrændsler produceret af fødevarer- og foderafgrøder, idet der tages hensyn til den bedste tilgængelige dokumentation for ILUC, om fastsættelse af eventuelle yderligere bæredygtighedskriterier for biomassebrændsel, samt at fastsætte krav til den dokumentation, der skal tilvejebringes for at påvise overholdelse af kriterierne i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6 og 7. Desuden foreslås det, at bemyndigelsen skal kunne anvendes til at justere kriterierne i samme stykker, såfremt Kommissionen fremsætter forslag om ændring af disse efter artikel 29, stk. 9.

Endvidere foreslås det med forslag til biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren også kan fastsætte nærmere regler som begrænser medtælling af brændstoffer baseret på fødevarer- og foderafgrøder til maksimalt 7 pct. VE-bidraget, målt i forhold til det endelige energiforbrug i vej- og jernbanetransportsektorerne.

Det foreslås m.v., at klima-, energi- og forsyningsministeren med forslag til biobrændstoflovens § 3, stk. 2, nr. 2 bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om begrænsning af anvendelse af biobrændstoffer fra bilag 1, del B, der, som nævnt, omhandler råprodukter i form af brugt madolie og animalsk fedt. Dette foreslås særligt under hensyn til, at det ikke kan udelukkes, at denne grænse på 1,7 pct. kan ændres, hvis tilgængeligheden af disse råpro-

dukter øges, og at det forekommer mere hensigtsmæssigt, at en sådan ændring foretages via udstedelse af en ny bekendtgørelse frem for ved en lovændring.

Med den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 3, i lovforslaget foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om muligheden for at skelne mellem forskellige brændstofleverandører og brændstoftyper i forhold til fastsættelse af målkrav, hvor varierende grader af modenhed og omkostninger ved forskellige teknologier tages i betragtning.

Det foreslås endvidere med den samme bestemmelse, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, at brændstofleverandører, der leverer brændstoffer i form af elektricitet eller vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse, kan undtages fra en forpligtelse til at overholde minimumsandelens af avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er opført i bilag I, del A, for så vidt angår disse brændstoffer.

Opstrømsreduktioner, såkaldte UER-kreditter er en helt ny slags klimakreditter, der først har kunnet anvendes til at opfylde drivhusgasreduktionskravet i 2020. De opstrømsreduktioner, som UER'erne repræsenterer, kan handles frit på markedet. Opstrømsreduktioner tæller imidlertid ikke med i et dansk CO₂-reduktionsmål. Samtidig kan der være visse vanskeligheder med at føre en effektiv kontrol i forhold til svindel og dobbelttælling. Det foreslås med lovforslagets § 3, stk. 2, nr. 4, at klima-, energi- og forsyningsministeren, vil kunne fastsætte en begrænsning for anvendelse af opstrømsreduktioner,

Det foreslås med § 3, stk. 2, nr. 5, i lovforslaget, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af flertællingsmekanismer, hvor det er muligt i forhold til VE II-direktivet.

Med den foreslåede § 4, stk. 1 i biobrændstofloven, foreslås det endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til, at de nye bæredygtighedskriterier for skov indarbejdes i den lovgivning, ligesom at de nuværende bæredygtighedskriterier foreslås opdateret til formuleringen i VE II-direktivet.

De nye bæredygtighedskriterier, og de nye kriterier for reduktioner af drivhusgasemissioner for biobrændstoffer til transport forventes ikke at få større betydning for dokumentation for overholdelsen af nævnte kriterier for de virksomheder, der er omfattet af loven. Dette følger af, virksomhederne som nævnt allerede nærmest udelukkende bruger de frivillige ordninger til at dokumentere bæredygtigheden af de anvendte biobrændstoffer og overholdelsen af kriterier for reduktioner af drivhusgasemissioner. Det bemærkes, at hovedparten af de frivillige ordninger, og i særdeleshed de frivillige ordninger, der benyttes af de danske virksomheder, allerede er ved at tilpasse deres ordninger til de nye og de justerede bæredygtighedskriterier, og at ordningerne har påbegyndt godkendelsesprocedurerne af disse hos Kommissionen.

Med den foreslåede § 4, stk. 1, i lovforslaget vil klima-, energi- og forsyningsministeren, i en bekendtgørelse, kunne sikre, at det gældende massebalanceprincip tilpasses, så det er i overensstemmelse med de nye regler om massebalanceprincippet i VE II-direktivet.

Dette indebærer f.eks. at der vil kunne lægges gas på gasnettet i en landsdel, og at det efterfølgende vil kunne tages ud af gasnettet i en anden landsdel ved hjælp af massebalanceprincippet.

Det foreslås derudover med § 4, stk. 1, i lovforslaget, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om virksomhedernes indberetninger af oplysninger om gennemførte transaktioner samt brændstoffers bæredygtighedsegenskaber m.v., herunder deres drivhusgasemissioner for hele deres livscyklus fra produktionsstedet til den brændstofleverandør, der markedsfører brændstoffet.

3.5. Krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for flydende biobrændsler

3.5.1. Gældende ret

Ved flydende biobrændsler forstås i henhold til VE II-direktivets afgrænsning i artikel 2, nr. 32, flydende brændstof til energiformål bortset fra transport, herunder elektricitet og opvarmning og køling, fremstillet på grundlag af biomasse.

Flydende biobrændsler anvendes til produktion af elektricitet og varme i en form, der også benævnes bioolie. Bioolie kan i visse tilfælde anvendes som

fyringsolie. Store kraftvarmeanlæg kan anvende fyringsolie som et reservebrændsel eller som et opstartsbrændsel.

Det følger af betragtning nr. 94 i præamblen til VE II-direktivet, at der for biobrændstoffer og flydende biobrændsler gælder et princip om totalharmosering. Det indebærer, at der ikke kan fastsættes yderligere nationale krav til bæredygtighedskriterier og drivhusgasemissionsbesparelseskra v. Harmoseringen af kriterierne sikrer, at det indre energimarked fungerer, og letter således handelen mellem medlemsstaterne med biobrændstoffer og flydende biobrændsler, der opfylder kravene.

Det er en betingelse i VE II-direktivets artikel 29, stk. 1, at anlæg der modtager finansiel støtte til produktion af energi ved anvendelse af bl.a. flydende biobrændsler, lever op til direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Det er endvidere en forudsætning for, at Danmark kan medregne energien fra flydende biobrændsler i den nationale VE-andel, som skal indberettes til EU i overensstemmelse med artikel 3, stk. 4. Se nærmere herom afsnit 2.1.1 og 2.1.5 ovenfor.

EU's kvoteregler indeholder bestemmelser, der betyder, at udledning af drivhusgasser fra biomasse, der ikke lever op til minimumkravene ifølge VE I-direktivet, skal behandles på lige fod med fossile udledninger. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan derfor i medfør af lov om CO₂-kvoters § 26, stk. 2, fastsætte regler om biobrændstoffers og flydende biobrændslers bæredygtighed, herunder om dokumentation af biobrændstoffers og flydende biobrændslers bæredygtighed, for kvotevirksomheder.

Gældende ret indeholder ikke regler eller hjemmel til fastsættelse af regler om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for flydende biobrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, der ikke er omfattet af regler for handel med CO₂-kvoter.

3.5.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Korrekt implementering af VE II-direktivet forudsætter således, at der i dansk lovgivning fastsættes regler, der sikrer, at produktionen af flydende biobrændsler opfylder direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

På denne baggrund er det Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at der er behov for hjemmel til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om opfyldelse af VE II-direktivets kriterier for

bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for flydende biobrændsler.

For en nærmere beskrivelse af VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og drivhusgasemissionsbesparelseskraav for flydende biobrændsler samt krav til kontrol m.v., som forventes udmøntet i en bekendtgørelse, henvises til afsnit 2.1.4 ovenfor.

3.5.3. Den foreslåede ordning.

Med lovforslaget foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i forbindelse med al anvendelse flydende biobrændsler til produktion af elektricitet, varme eller køling. Ministeren bemyndiges herunder til bl.a. at fastsætte regler om hvilke anlæg, der omfattes af kravene, og metoder for beregning af drivhusgaseffekten.

Det er hensigten, at eventuelle fremtidige fjernkøleanlæg produceret ved hjælp af biomasse, flydende brændstoffer m.v. ligeledes skal overholde de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissioner. Reglerne vil derfor blive udformet på en måde, så disse anlæg også vil være omfattet af kriterierne.

Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 13, for mere om bemyndigelsens forventede anvendelse.

3.6. Krav til bæredygtighed og reduktion af drivhusgasudledninger for biomassebrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler

3.6.1. Gældende ret

Klima-, energi- og forsyningsministeren er i henhold til § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning bemyndiget til at fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner og om, at opfyldelse af disse kriterier er en betingelse for at opnå støtte i henhold til en række statsstøtteordninger reguleret i §§ 43 b-d, f og g, 45 a, 45 b og 47 i VE-loven og § 35 g lov om naturgasforsyning. I henhold til disse støtteordninger kan der ydes støtte til hhv. salg af biogas til transport,

til anvendelse af biogas til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion, til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse omfattet af VE-lovens bilag 1, til elektricitet produceret ved afbrænding af biomasse omfattet af VE-lovens bilag 1, til anvendelse af solenergi, bølgekraft eller vandkraft eller andre vedvarende energikilder, til opgraderet biogas leveret til naturgasforsyningsnettet og til rensset biogas leveret til bygasnet.

Ovennævnte bemyndigelser er udmøntet ved bekendtgørelse nr. 301 af 25. marts 2015 om bæredygtig produktion af biogas som ændret ved bekendtgørelse nr. 448 af 20. maj 2016. I henhold til bekendtgørelsens § 3 skal bæredygtig produktion af biogas hovedsagelig baseres på anvendelse af rest- og affaldsprodukter. Endvidere fastsætter § 3 et loft over andelen af energiafgrøder, der må indgå i støtteberettiget biogasproduktion. Energiafgrøder er i bilag 1 til bekendtgørelsen defineret som biomasse i form af helsæd, kolber, rødder og kerner fra majs, roer, korn, græs, kløvergræs og jordskokker. I henhold til § 3 a i bekendtgørelsen må tilskudsberettiget biogas, der sælges til transport, dog ikke være produceret af korn, majs, roer eller jordskokker. Loftet for andel af energiafgrøder blev vedtaget i 2013, som udmøntning af en tillægsbetænkning til Energiaftalen 2012, hvor aftalparterne var enige om at begrænse brugen af energiafgrøder til biogas. Alle parterne bag Energiaftalen 2012 undtagen Liberal Alliance var med i aftalen. Loftet blev fastsat til 25 pct. i gennemsnit pr. årlig indberetningsperiode fra den 1. august 2015 til den 31. juli 2018 og er herefter gradvist reduceret. For perioden fra den 1. august 2018 til den 31. juli 2021 er loftet fastsat til 12 pct. Kravet udløber den 31. juli 2021. Der er foretaget en evaluering af anvendelsen af energiafgrøder i biogasproduktionen, og niveauet fra den 1. august 2021 og frem afhænger af, hvad der træffes politisk beslutning om.

Bemyndigelserne i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning til at udstede regler om, at støtte er betinget af overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier er udmøntet i § 7, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 1627 af 27. december 2019 om pristillæg til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller af forgasningsgas fremstillet ved biomasse, § 7, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 1628 af 27. december 2019 om pristillæg til opgraderet biogas leveret til et sammenkoblet gassystem og til rensset biogas leveret til et bygasnet og § 6, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 25 af 10. januar 2020 om tilskud til biogas, der sælges til brug for transport, eller anvendes til procesformål i virksom-

heder eller til varmeproduktion. I henhold til disse bestemmelser er udbetaling af støtte efter de pågældende støtteordninger betinget af, at den anvendte eller solgte biogas opfylder de krav for bæredygtig produktion, der er fastsat i bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas.

Af bemærkningerne til ovennævnte bemyndigelser, jf. herved Folketingstidende 2019-20, A, L 39 som fremsat, de specielle bemærkninger til § 1, nr. 20, og til § 2, nr. 5, fremgår bl.a., at det forventes, at bemyndigelsen i henhold til § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og § 35 d, stk. 4, 2. pkt. i lov om naturgasforsyning, udnyttes til at stille krav om opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, herunder til implementering af VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelser af drivhusgasemissioner samt til fastsættelse af ny energiafgrødegrænse, som betingelse for opnåelse af støtte.

Gældende ret indeholder ikke hjemmel til at fastsætte krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner til ikkestøttet anvendelse eller salg af biomasse til energiformål.

3.6.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

Som det fremgår af afsnit 2.1.1 ovenfor, har Danmark underrettet Kommissionen om, at det forventede danske bidrag til opfyldelse af det fælles EU-mål på 32 pct. i VE II-direktivets artikel 3, stk. 1, er, at 55 pct. af det danske energiforbrug i 2030 består af energi produceret ved anvendelse af vedvarende energikilder. Det er en forudsætning, at al elektricitet, varme, køling og brændsler produceret ved anvendelse af biomassebrændsler indgår i denne målsætning på 55 pct.

Det er en betingelse i VE II-direktivets artikel 29, stk. 1, at anlæg, der modtager finansiel støtte til produktion af energi ved anvendelse af biomassebrændsler, lever op til direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Finansiel støtte kan både omfatte direkte statsstøtte, men også eksempelvis afgiftsfritagelser. Det er endvidere en forudsætning for, at Danmark kan medregne energien i den nationale VE-andel, som skal indberettes til EU i overensstemmelse med artikel 3, stk. 4. Se nærmere herom afsnit 2.1.1 og 2.1.5 ovenfor.

Det er på denne baggrund Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at den gældende bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om, at overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner bør udvides, således at ministeren ligeledes får hjemmel til at stille krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i forhold til ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling og brændsler, bortset fra biogas, der anvendes i transportsektoren.

En udvidelse af den eksisterende hjemmel er i denne forbindelse nødvendig for at sikre, at der også for ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler kan fastsættes regler, der sikrer fyldestgørende implementering af VE II-direktivets bestemmelser i artikel 30 og 31 sammenholdt med bilag V og VI, dels om metoder for beregning af drivhusgasbesparelsen ved anvendelsen af biomassebrændsler, dels om kontrol og tilsyn med overholdelsen af bæredygtighedskriterierne og kriterierne for besparelse af drivhusgasemissioner, herunder regler om, at virksomhederne skal sikre forudgående, uafhængig kontrol af de oplysninger, de forelægger for de nationale myndigheder til dokumentation herfor.

Det er endvidere Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det vil være hensigtsmæssigt at sikre, at klima-, energi- og forsyningsministeren har en bred bemyndigelse til at udmønte politiske aftaler om bæredygtighed og krav til reduktion af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes til støttet eller ikkestøttet produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler.

Regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Alternativet indgik den 22. juni 2020 en klimaaf tale for energi og industri. Til opfølgning indgik parterne den 2. oktober 2020 Aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi. Det fremgår af aftalen, at denne skal sikre ambitiøse lovkrav om bæredygtighed og reduktion af drivhusgasemissioner af træbiomasse, der anvendes til produktion af elektricitet og varme, herunder krav til dokumentation og verifikation, da biomasse står for hovedparten af den vedvarende energi, der benyttes i Danmark. Det skal således sikres, at den anvendte biomasse er så bæredygtig som muligt. Det fremgår endvidere, at udmøntning af aftalen i videst mulige omfang vil

skulle mindske risikoen for, at der anvendes ikkebæredygtig produceret biomasse i Danmark, samtidigt med, at der tages fornødent hensyn til forsyningssikkerheden og forbrugernes varmepriser.

Endvidere fremgår det af aftalen, at den skal bidrage til at sikre, at træbiomasse der anvendes i Danmark kommer fra steder, hvor skovens kulstoflagre og –dræn opretholdes og at udledningerne i produktionskæden samtidig begrænses. Dette skal bidrage til den globale klimaindsats og til opnåelse af europæiske klimamål.

Det følger af aftalen, at flere anlæg vil skulle omfattes af krav om overholdelse af kriterier for bæredygtighed og besparelser af drivhusgasemissioner, end hvad der følger af VE II-direktivets minimumskrav. Klima-, energi- og forsyningsministeren forpligtes således i henhold til aftalen til at fastsætte krav om, at alle el- og varmeanlæg på 5 MW eller derover skal overholde bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fra og med den 30. juni 2021. Denne anlægsgrænse skal i henhold til aftalen nedsættes til 2,5 MW fra og med 2023. Endvidere skal ministeren sikre, at der fra og med den 30. juni 2021 fastsættes krav til industrianlæg på 20 MW eller derover. Denne grænse skal nedsættes til 2,5 MW fra og med 2023. Endvidere vil der fra og med den 30. juni 2021 stilles krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner til importører og producenter af træpiller, der årligt importerer hhv. producerer mindst 20.000 tons træpiller. Det følger endvidere af aftalen, at denne grænse skal nedsættes til 5000 ton årligt fra og med 2023, hvor også importører og producenter af træbriketter eller brænde, omfattes af kravene.

Det er endvidere aftalt med parterne, at ministeren efter forelæggelse for og godkendelse fra aftalekredsen vil kunne sænke grænserne yderligere fra og med 2025.

Med aftalen er det herudover besluttet, at flere typer træbiomasser, end dem, der er omfattet af VE II-direktivets krav, vil skulle omfattes af krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Således vil rester fra træindustrien og træbiomasse fra ikke-skov skulle omfattes. Ministeren vil i henhold til aftalen endvidere skulle fastsætte krav om opfyldelse af endnu et bæredygtighedskriterium, der skal sikre, at særligt værdifulde områder identificeres og beskyttes, og at der tages hensyn til særlige arter. Herudover forpligter aftalen ministeren til at

fastsætte et særligt dansk klimakrav, der skal bidrage til, at skovkulstoflagrene ikke går tilbage på kortere og mellemlang sigt. Det ekstra klimakrav indebærer, at der fremover ikke må bruges træbiomasse, til produktion af elektricitet og varme, fra lande hvis skove er i tilbagegang, medmindre det kommer fra bæredygtigt forvaltede skove, eller der er tale om restprodukter.

De krav der følger af aftalen vil endvidere komme til at gælde for anlæg, hvor der produceres køling ved anvendelse af træbiomasse, i det omfang sådanne anlæg på et tidspunkt vil blive etableret i Danmark.

Det er Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt, at regler om bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner fastsættes af ministeren ved bekendtgørelse efter bemyndigelse, dels på grund af reglernes teknisk komplekse karakter, dels fordi dette vil skabe størst mulig fleksibilitet i forhold til eventuel fremtidig tilpasning af reglerne. Derudover vil det give de omfattede aktører et bedre overblik når alle relevante regler samles i en bekendtgørelse.

Det bemærkes, at udmøntning af politiske aftaler, der går videre end direktivets minimumskrav til bæredygtighed og drivhusgasemissioner kan medføre en pligt til at genanmelde allerede godkendte støtteordninger til Kommissionen med henblik på fornyet statsstøttegodkendelse. Ifald de skærpede krav medfører en pligt til statsstøttereftlig genanmeldelse af en eller flere støtteordninger, må kravene ikke træde i kraft før Kommissionen har godkendt de ændrede støttebetingelser, jf. TEUF art. 108, stk. 3.

3.6.3. Den foreslåede ordning

Med lovforslagets § 1, nr. 13, foreslås det, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner ved enhver anvendelse af biomassebrændsler, der anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, herunder opgraderet biogas leveret til gassystemet og rensat biogas til bynet, bortset fra biogas anvendt i transportsektoren. Det foreslås, at ministeren skal kunne fastsætte regler herom, uanset om der er tale om støttet eller ikke-støttet anvendelse af biomassebrændsler.

Med lovforslaget vil ministeren endvidere blive bemyndiget til at kunne fastsætte regler om opfyldelse af de enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner ved anvendelse

af biomassebrændsler til energiformål i virksomheder eller ved import eller produktion af træpiller, træbriketter eller brænde.

Forslaget vil udvide den gældende bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte krav om overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for at modtage støtte til anvendelse af bl.a. biogas og fast biomasse, så ministeren også vil kunne fastsætte tilsvarende krav for så vidt angår ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling og brændsler.

Den foreslåede bemyndigelse vil kunne anvendes til implementering af VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, eventuelt senere ændringer af disse eller andre EU-regler på området.

Endvidere gives ved bemyndigelsen hjemmel til, at ministeren, til udmøntning af en politisk aftale, fastsætter nationale bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der supplerer eller går længere end direktivets minimumskriterier. Den konkrete udmøntning vil ske ved bekendtgørelse efter forelæggelse for den relevante aftalekreds.

Det forventes, at den foreslåede bemyndigelse bl.a. vil blive udmøntet til fastsættelse af regler ved bekendtgørelse, der sikrer opfyldelse af VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i forbindelse med enhver anvendelse af biomassebrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler.

Disse regler vil bl.a. omfatte fastsættelse af bæredygtighedskriterier, kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, størrelsen på de anlæg, der producerer elektricitet, varme, køling og brændsler ved anvendelse af biomasse, og som vil være omfattet af krav om opfyldelse af de fastsatte kriterier, krav til indberetning og dokumentation for at disse kriterier er opfyldt, herunder dokumentation for, at de forpligtede virksomheder har etableret en forudgående, uafhængig kontrol af de oplysninger, der indberettes, fastlæggelse af kredsen af virksomheder, der er forpligtet til at sikre denne dokumentation, metoder for beregning af drivhusgasbesparelser samt bestemmelser om myndighedskontrol og -tilsyn. For så vidt angår landbrugsbiomasse, vil den konkrete udmøntning ved bekendtgørelse af direktivets krav i artikel 29, stk. 2, om indførelse af overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden ske under

iagttagelse af de forventede retningslinjer herom fra Kommissionen og efter inddragelse af den relevante aftalekreds.

Det forventes endvidere, at der vil blive fastsat regler, der gør det muligt for aktørene at dokumentere opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner ved at gøre brug af en såkaldt frivillig certificeringsordning, der er godkendt af Europa-Kommissionen og sikrer opfyldelse af tilstrækkelige standarder for pålidelighed, gennemsigtighed og uafhængig kontrol m.v.

Det forventes endvidere, at ministeren ved bekendtgørelse vil udmønte Aftale om bæredygtighedskrav for træbiomasse til energi, der den 2. oktober 2020, er indgået mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Alternativet. Dette indebærer, at der ved bekendtgørelse dels vil blive fastsat regler om, at alle el- og varmeanlæg på 5 MW eller derover vil skulle overholde bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fra og med den 30. juni 2021. Denne anlægsgrænse vil blive nedsat til 2,5 MW fra og med 2023. Dels vil der fra og med den 30. juni 2021 blive fastsat krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner til industrianlæg på 20 MW eller derover. Denne grænse vil blive nedsat til 2,5 MW fra og med 2023. Endvidere vil der fra og med den 30. juni 2021 blive stillet krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner til importører og producenter af træpiller, der importerer hhv. producerer mindst 20.000 tons træpiller årligt. Denne grænse vil blive nedsat til 5000 ton årligt fra og med 2023, hvor også importører og producenter af årligt mindst 5000 ton træbriketter eller brænde, omfattes. Under forudsætning af fornyet forelæggelse og accept fra aftalekredsen, vil ministeren kunne udnytte bemyndigelsen til en yderligere sænkning af grænserne fra og med 2025.

Endvidere forventes det, at klima-, energi- og forsyningsministeren til udmøntning af Aftale om bæredygtighedskrav for træbiomasse til energi, vil fastsætte krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelser af drivhusgasemissioner for rester fra træindustrien og træbiomasse fra ikkeskov, der anvendes til produktion af elektricitet og varme. Endelig forventes det, at ministeren i overensstemmelse med aftalen, dels vil fastsætte krav om opfyldelse af et bæredygtighedskriterium, der skal sikre, at særligt værdifulde områder identificeres og beskyttes, og at der tages hensyn til særlige arter, dels vil fastsætte krav, der indebærer, at det ikke

fremover vil være muligt at bruge træbiomasse til produktion af elektricitet eller varme, fra lande, hvis skove er i tilbagegang, medmindre det kommer fra bæredygtigt forvaltede skove, eller der er tale om restprodukter.

De krav der følger af aftalen vil endvidere komme til at gælde for anlæg, hvor der produceres køling ved anvendelse af træbiomasse, i det omfang sådanne anlæg på et tidspunkt vil blive etableret i Danmark.

Det forventes, at denne bekendtgørelse vil træde i kraft samtidigt med den forventede ikrafttræden, den 30. juni 2021, af dette lovforslag. Såfremt bekendtgørelsen udmønter krav, der går videre end minimumskravene til bæredygtighed og drivhusgasemissioner, skal det vurderes om, der er en statsstøtteretlig pligt til at genanmelde en eller flere allerede godkendte støtteordninger, jf. nærmere her i afsnit 3.6.2 ovenfor.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer endvidere, at ministeren på et senere tidspunkt bl.a. vil kunne ændre eller supplere ovennævnte krav og kriterier for bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner eller ændre kredsen af aktører, der er omfattet af lovgivningens krav og kriterier. Dette vil eksempelvis kunne ske på baggrund af nærmere retningslinjer fra Kommissionen for fortolkningen af VE II-direktivets krav til overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, udstedelsen af delegerede retsakter i henhold til direktivet, ændrede EU-regler på området, efter en evaluering af kravene eller såfremt den teknologiske udvikling måtte gøre det nødvendigt.

For nærmere om bemyndigelsens rækkevidde henvises til lovforslagets § 1, nr. 13, og bemærkningerne hertil.

3.7. Krav til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser på CO₂-kvoteområdet

3.7.1. Gældende ret

Lov om CO₂-kvoter implementerer EU's regler for handel med kvoter for drivhusgasemissioner, jf. direktiv 2003/87/EF om et system for handel med kvoter for drivhusgasemissioner i Unionen («kvotedirektivet«).

EU's kvoteregler samt den nationale lovgivning, der udmønter disse, sammenfattes under betegnelsen »det europæiske kvotehandelssystem«. Den engelske forkortelse »EU ETS« er blevet en gængs betegnelse i Danmark

og vil også blive anvendt i det følgende, sammen med betegnelsen »kvoteordningen«.

Kvotordningen dækker drivhusgasudledninger fra elproduktion, fjernvarme, industrianlæg, olie- og gasproduktion samt flytrafik. Industriens emissioner opstår som regel ved fyring af kedler med fossile brændsler, men kvoteordningen omfatter også en række procesemissioner, for eksempel ved produktion af cement, glas, tegl, stål og mineralolieprodukter.

Kvotehandelsystemet er en markedsbaseret ordning, hvor udledningsrettigheder (kvoter) sættes i omløb ved offentlige auktioner og efterfølgende kan handles på et sekundærmarked. Hensigten med den markedsbaserede ordning er, at markedsmekanismerne resulterer i en fleksibel prisdannelse for CO₂-udledning. Denne fleksibilitet skal sikre, at udlejerne handler udledningsrettigheder og gennemfører drivhusgasreduktioner på den mest omkostningseffektive måde.

Reglerne indebærer, at de omfattede virksomheder skal overvåge og rapportere deres drivhusgasudledninger omregnet til CO₂-ækvivalenter. Hvert år skal virksomhederne indlevere (returnere) et antal CO₂-kvoter til staten svarende til sidste års fossile CO₂-udledning i ton. EU udsteder kun et bestemt, og konstant faldende, antal kvoter hvert år, således at kvoteordningen tillader en ret præcis styring af drivhusgasudledningen fra de omfattede sektorer.

For virksomheder omfattet af EU ETS, har bæredygtighedskriterierne i det gældende VE I-direktiv betydning på to måder. For det første er kvotevirksomheder på linje med alle andre virksomheder forpligtet til at overholde de generelle danske regler, der implementerer direktivets bæredygtighedskriterier. Dette kan for eksempel betyde, at bestemte typer virksomheder kun må anvende brændsler af en bestemt kvalitet. For det andet indeholder EU's kvoteregler yderligere bestemmelser, der betyder, at udledning af drivhusgasser fra biomasse, der ikke lever op til minimumkravene ifølge VE I-direktivet, skal behandles på lige fod med fossile udledninger. Dette betyder i praksis bl.a., at en kvotevirksomhed har pligt til at svare CO₂-kvoter for afbrænding af biomasse, som ikke lever op til gældende krav om bæredygtighed.

Ifølge gældende EU-ret på kvoteområdet vil det frem til udgangen af 2021 være overladt til de enkelte medlemslande at beskrive de bæredygtighedskrav, som kvotevirksomhederne skal iagttage for at sikre, at udledninger fra biomasse må holdes uden for den kvotepligtige del af virksomhedens CO₂-regnskab. Det fremgår i denne forbindelse som en EU-retlig forudsætning, at biobrændstoffer (i praksis flybrændstof) og flydende biobrændsler (for eksempel biodiesel til generatorer) kun skal anerkendes som biomasse under kvoteordningen, hvis VE I-direktivets minimumkriterier for bæredygtighed er opfyldt.

Der henvises herom til præmis 2 til Kommissionens forordning 601/2012/EU om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF («MR-forordningen»), samt til præmis 4 til Kommissionens gennemførelsesforordning 2018/2066/EU om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF og om ændring af Kommissionens forordning (EU) nr. 601/2012.

På denne baggrund indeholder gældende lov om CO₂-kvoter i § 26, stk. 2, en bestemmelse, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om biobrændstoffers og flydende biobrændslers bæredygtighed, herunder om dokumentation af biobrændstoffers og flydende biobrændslers bæredygtighed. Det følger af lov om CO₂-kvoters EU-fodnote, at denne bestemmelse skal forstås som en hjemmel til at implementere VE I-direktivet på lov om CO₂-kvoters område.

Ifølge lovbemærkningerne giver bestemmelsen »ikke ministeren adgang til at fastsætte andre bæredygtighedskrav, end de der følger af VE I-direktivet, idet disse er fuldt harmoniserede, jf. artikel 17, stk. 8, i VE-direktivet«. Der henvises til Folketingstidende 2012-2013, tillæg A, L 7 som fremsat, side 30, om den daværende bestemmelse (§ 26, stk. 4, 2. pkt.). En senere nyaffattelse af denne bestemmelse, lov om CO₂-kvoters nuværende § 26, stk. 2, har ikke tilsigtet ændringer i gældende ret. Der henvises til Folketingstidende 2014-2015, tillæg A, L 11 som fremsat, side 18.

Lovhjemlen er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1619 af 15. december 2016 om bæredygtighed m.v. af biobrændstoffer og flydende biobrændsler, som anvendes til aktiviteter omfattet af lov om CO₂-kvoter («CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen»). Hjemlen er desuden udnyttet til en bestemmelse i bekendtgørelse nr. 1005 af 27. september 2019 om CO₂-

kvoter («kvotebekendtgørelsen»), som i § 17, stk. 3, henviser til CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen.

Med virkning fra 1. januar 2022 træder der nye EU-retlige bestemmelser i kraft på CO₂-kvoteområdet, som indebærer en skærpelse af de krav, der skal være opfyldt, for at en virksomhed under kvoteordningen kan gøre gældende, at udledninger stammer fra biomasse og derfor må holdes uden for den kvotepligtige del af virksomhedens CO₂-regnskab. Der henvises til Kommissionens gennemførelsesforordning [2020/xxxx/EU af xx. xxx 2020 om xxxx] («MR-ændringsforordningen»), jf. især artikel 1, pkt. 3, 4 og 7, artikel 3, samt præmis 1 og 12.

Disse EU-retlige ændringer betyder for det første, at kvoteordningens krav til biomassens bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse, som hidtil har fulgt minimumkravene i VE I-direktivet, fra 1. januar 2022 bringes i overensstemmelse med de ændrede krav i VE II-direktivet. For det andet udvides kravene til at gælde faste og gasformige biomassebrændsler i tillæg til de allerede regulerede biomassetyper, som er biobrændstoffer og flydende biobrændsler. For det tredje fastsættes kravene til biomasses bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse på kvoteområdet fremover i direkte gældende EU-ret, jf. MR-ændringsforordningen, hvorefter bl.a. MR-forordningens artikel 38, stk. 2, og artikel 54, stk. 4, fremover henviser direkte til kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse i VE II-direktivs artikler 29-31.

3.7.2. Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser

De beskrevne ændringer i MR-forordningen medfører, at klima-, energi- og forsyningsministerens eksisterende hjemmel til regeludstedelse i § 26, stk. 2, pr. 1. januar 2022 ikke længere kan opretholdes som hidtil. Bestemmelsen er udformet med kravene i VE I-direktivet for øje og tager eksempelvis ikke højde for samtlige de biomassetyper, der vil være omfattet af krav om bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse på kvoteområdet efter 2021.

Endvidere vil denne hjemmelsbestemmelse, samt de i dennes medfør udstedte administrative regler, blive overflødige, da det hidtidige behov for at implementere VE-direktivets krav specifikt på kvoteområdet bortfalder, når spørgsmålet som følge af MR-ændringsforordningen bliver reguleret i direkte gældende EU-ret. Dermed bortfalder den implementeringsforpligtelse, som § 26, stk. 2, tilgodeser, idet direkte gældende EU-ret kun helt undtagelsesvist bør gengives i medlemsstaters lovgivning.

Det forekommer i denne forbindelse ikke hensigtsmæssigt at omformulere § 26, stk. 2, til for eksempel en hjemmel til at gengive eller supplere direkte gældende EU-ret, da klima-, energi- og forsyningsministeren i forvejen råder over egnede hjemler til dette formål, navnlig i lov om CO₂-kvoters kapitel 6.

3.7.3. Den foreslåede ordning

Det foreslås at ophæve § 26, stk. 2, i lov om CO₂-kvoter med virkning fra 1. januar 2022, når MR-ændringsforordningen gør det overflødigt med nationale bestemmelser til implementering af VE-kriterier for biomasse specifikt på kvoteområdet. Som følge af den foreslåede ophævelse bortfalder den i medfør af denne regel udstedte bekendtgørelse nr. 1619 af 15. december 2016 om bæredygtighed m.v. af biobrændstoffer og flydende biobrændsler, som anvendes til aktiviteter omfattet af lov om CO₂-kvoter (»CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen«).

Den foreslåede ændring vil betyde, at kvotevirksomhederne ved køb og anvendelse af biomasse kan orientere sig i den VE-lovgivning, der vil gælde generelt for virksomheder i Danmark, der anvender biomasse. Disse regler kan efter omstændighederne indeholde strengere krav til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, end hvad der følger af VE II-direktivets minimumkrav.

Kvotevirksomhederne kan endvidere orientere sig i direkte gældende EU-ret, hvilket vil sige MR-forordningen og de hertil knyttede vejledningsdokumenter fra Kommissionen, om hvilke kriterier der som minimum skal være opfyldt, for at udledning af drivhusgasser fra biomasse kan holdes uden for den kvotepligtige del af virksomhedens CO₂-regnskab.

I forhold til kvotebekendtgørelsen, jf. bekendtgørelse nr. 1005 af 27. september 2019 om CO₂-kvoter, betyder den foreslåede ophævelse af CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen, at henvisningen i § 17, stk. 3, til denne bekendtgørelse vil miste sin genstand og følgelig står til ophævelse ved førstkommande regelrevision.

I det omfang, at der fremover måtte blive behov for at fastsætte nationale regler vedrørende biomasses anvendelse specifikt på kvoteområdet, herunder om kvotevirksomheders dokumentationspligter, kan sådanne regler også

efter ophævelse af lov om CO₂-kvoters § 26, stk. 2, blive fastsat med hjemmel i klima-, ener-gi- og forsyningsministerens generelle bemyndigelser til at fastsætte nærmere regler om overvågning, verifikation og rapportering af drivhusgasudledning, jf. lovens kapitel 6, herunder § 26, stk. 1.

4. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Nedenfor gennemgås lovforslagets hovedpunkter enkeltvis for en nærmere vurdering af økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige.

Folketingets partier indgik i januar 2018 en aftale om digitaliseringsklar lovgivning, som skal sikre et mere enkelt og klart lovgrundlag, som er let at forstå og omsætte til sikre og brugervenlige digitale løsninger. Digitaliseringsstyrelsens vejledning herom fra maj 2018 indeholder syv principper for digitaliseringsklar lovgivning, som er blevet vurderet for dette lovforslag, jf. afsnittene nedenfor.

Der er ikke i øvrigt vurderet at være økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige, herunder kommuner og regioner, ud over det som fremgår nedenfor.

VE-tilladelsesproces

Lovforslagets del om VE-tilladelsesprocessen forventes at medføre anvendelse af ressourcer hos Energistyrelsen til etablering af en hjemmeside som procedurehåndbog med vejledning om hele den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til udnyttelse af energi fra vedvarende energikilder, samt med mulighed for digital indgivelse af ansøgninger omfattet af tilladelsesprocessen. Da hjemmesiden er bygget ind i virk.dk, forventes der ikke væsentlige risici forbundet med it-understøttelse og -styring.

Den forventede vejledningsforpligtelse af opstillere om den administrative proces for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder harmonerer generelt med den nuværende vejledningsforpligtelse for de respektive myndigheder, herunder både statslige myndigheder og kommuner. Efter etablering forventes hjemmesiden at bidrage til at lette vejledningsforpligtelsen for myndighederne ved at tilbyde en fælles platform for den samlede

relevante information for opstillere af vedvarende energianlæg. Kontaktpunktets koordinerende rolle må imidlertid forventes at kunne medføre anvendelse af ressourcer hos Energistyrelsen, som dog forventes at kunne afholdes inden for styrelsens nuværende ramme.

De foreslåede tidsfrister for tilladelsesprocessen og herunder de relevante administrative tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder ventes ikke at medføre nævneværdige konsekvenser for det offentlige.

Lovforslagets del om VE-tilladelsesprocessen følger principperne for digitaliseringsklar lovgivning. De foreslåede bestemmelser er klare i anvendelse af begreber og følger en fast struktur i samtlige af de love, hvor der foreslås indsat hjemmel. Det fremgår klart, hvor der er undtagelser, og i bemærkningerne til lovforslaget er det beskrevet i detaljer, hvordan bekendtgørelsen, der udmønter reglerne, skal udformes. Der er hjemmel i lov om elforsynings § 92 b til, at al kommunikation med kontaktpunktet skal være digital, hvilket vil blive beskrevet i bekendtgørelsen, der udmønter de foreslåede regler i lovforslaget. De relevante myndigheder, der behandler ansøgninger, er på deres eget ressort ansvarlige for, at den digitale kommunikation er i overensstemmelse med principperne.

Kontaktpunktets hjemmeside er ikke designet endnu, men vil følge alle regler for webtilgængelighed. Energistyrelsen håndterer ikke de data, der vil blive anvendt til ansøgningerne på hjemmesiden, idet disse vil gå gennem Erhvervsstyrelsen, da løsningen forventes bygget ind i virk.dk. Energistyrelsen baserer sig derfor på Erhvervsstyrelsens ekspertise på området og erfaring med drift af virk.dk, herunder for persondata. Løsningen tilsigter dog ikke i særligt omfang genbrug af data inden for rammerne af gældende regler for databeskyttelse, da de relevante myndigheder fortsat sagsbehandler i deres egne it-systemer.

Oprindelsesgarantier

Lovforslagets del om oprindelsesgarantier for varme og køling fra vedvarende energikilder forventes at medføre behov for en mindre tilførsel af ressourcer til Energistyrelsen, idet lovforslaget medfører nye opgaver, som forventes holdt inden for Energistyrelsens økonomiske ramme. De nye opgaver vedrører Energistyrelsens bidrag til at udvikle og implementere administrationen af oprindelsesgarantisystemet for varme og køling fra vedvarende energikilder, herunder til et digitalt system (IT-værktøjer). Det vurderes, at

de nye opgaver samlet set vil kræve et ekstra årsværk og en engangsudgift på ca. 250.000-500.000 kr. Administrationen af ordningen for så vidt angår udstedelse, overførsel, annullering og tilsyn foreslås at være gebyrfinansieret.

Udvidelsen af oprindelsesgarantisystemet til varme og køling fra vedvarende energikilder og den hermed forbundne afgørelsesvirksomhed og foreslåede klageadgang til Energiklagenævnet forventes at medføre et øget resourceforbrug for nævnet, men det forventes at være meget begrænset.

Lovforslagets del om oprindelsesgarantier vurderes samlet set at medføre begrænsede implementeringsmæssige konsekvenser for staten.

De syv principper for digitaliseringsklar lovgivning er iagttaget. Særligt i forhold til princip 2 om digital kommunikation foreslås det i lovforslaget, at der fastsættes regler om pligtmæssig digital kommunikation i lov om fjernkøling.

Lovforslaget indeholder ikke krav om anvendelse af bestemte digitale systemer, herunder digitale selvbetjeningsløsninger. Det foreslås at fremtidssikre lovgivningen, således at der også gives klima-, energi- og forsyningsministeren en bemyndigelse til at fastsætte regler om anvendelse af et bestemt digitalt system i lov om fjernkøling.

I forhold til princip 6 om anvendelse af eksisterende infrastruktur er det lagt til grund for forslaget om anvendelse af bestemte digitale systemer, at såfremt denne bemyndigelse på et senere tidspunkt vil blive udnyttet, vil det tilstræbes at anvende eksisterende offentlig it-infrastruktur frem for udvikling af nye it-systemer.

VE-fællesskaber

Det er frivilligt at indgå i VE-fællesskaber og udøve aktiviteter igennem VE-fællesskabet, også for lokale myndigheder – herunder kommuner. Indførelsen af muligheden for at indgå i VE-fællesskaber medfører ikke i sig selv økonomiske konsekvenser eller implementeringskonsekvenser for det offentlige. Såfremt lokale myndigheder ønsker at indgå i et VE-fællesskab og udøve aktiviteter i egenskab af et VE-fællesskab, og disse aktiviteter medfører udgifter og administration i forhold til tilladelse el.lign., vurderes lovforslaget at kunne medføre sådanne konsekvenser.

Lovforslagets del om VE-fællesskaber følger principperne for digitaliseringsklar lovgivning. De vil i øvrigt også blive vurderet i forbindelse med udmøntning af bemyndigelsesbestemmelserne.

Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner.

Lovforslagets del om reduktion af drivhusgasser fra transport vil medføre administrative konsekvenser for staten. Dels må der forventes yderligere administrative opgaver i forhold til vurdering af nye brændstoffer fra vedvarende energi, dels forventes det, at der skal foretages mange vurderinger af råprodukter, der ønskes godkendt som avancerede biobrændstoffer.

Det forventes yderligere, at biobrændstofbekendtgørelsen skal udmønte mange af de muligheder, som lovforslaget forventes at medføre, ligesom der vil skulle udarbejdes nye vejledninger til f.eks. nye beregningsmetoder til opgørelse af brændstoffer, der samproduceres, til beregning af drivhusgasbesparelser fra PtX-brændstoffer og genanvendt kulstofbrændsel og til den kommende EU-database m.v.

Derudover må det forventes, at det tilsyn, som VE II-direktivets artikel 30, stk. 9, pålægger medlemsstaterne i forhold til driften af certificeringsorganer, vil medføre nye arbejdsopgaver. Dette er et nyt arbejdsområde, der introduceres med VE II-direktivet over for medlemsstaterne, og det er på nuværende tidspunkt vanskeligt at vurdere det præcise omfang af opgaven, men den forventes at blive af en ikke-ubetydelig størrelse.

Det vurderes, at disse nye arbejdsopgaver vil kræve 1 ekstra årsværk. Der skal herudover muligvis implementeres et digitalt indberetningssystem, som vil medføre en éngangsudgift på ca. 200.000 kr. i 2021.

Lovforslaget del om reduktion af drivhusgasser fra transport følger principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Krav til bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der anvendes til at producere elektricitet, varme, køling eller brændsler

Med lovforslaget foreslås det, at der i VE-loven indsættes bemyndigelsesbestemmelser til klima-, energi- og forsyningsministeren, der bl.a. muliggør

implementering af VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, herunder regler for myndighedskontrol af den dokumentation, som aktørerne pålægges at indberette.

Det forventes, at de tiltag, der kan udstedes regler om i medfør af forslaget til bemyndigelser til klima-, energi- og forsyningsministeren jf. lovforslagets § 1, nr. 13, i forhold til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser vil tiltagene fremover kræve administration i Energistyrelsen, herunder vejledning til omfattede virksomheder, tilpasning af regler som følge af nye guidelines og implementeringsakter fra EU-Kommissionen og kommunikation til borgere og Folketinget om bæredygtighed af biomasse generelt. Herudover forventes det endvidere, at der skal udvikles et digitalt indberetningssystem, som vil medføre en éngangsudgift i 2021, til ekstern konsulentbistand til at udarbejde indberetningssystem samt ressourcer til udvikling af indberetningssystemet i Energistyrelsen i årene 2021-2022.

Principper for digitaliseringsklar lovgivning er iagttaget. Særligt i forhold til princip 7, hvor der ved indførelsen af et digitalt indberetningssystem sikres, at der på effektiv vis kan kommunikeres digitalt mellem de økonomiske aktører og Energistyrelsen.

Krav til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser på CO₂-kvoteområdet

Det har ikke økonomiske eller administrative konsekvenser for det offentlige, at kravene til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser på CO₂-kvoteområdet fremover fremgår af direkte gældende EU-ret.

Principper om digitaliseringsklar lovgivning er iagttaget.

5. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Nedenfor gennemgås lovforslagets hovedpunkter enkeltvis for en nærmere vurdering af økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet. Der er ikke vurderet at være økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v., ud over det som fremgår nedenfor.

De 5 principper om agil erhvervsrettet regulering vurderes ikke relevante for de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser om VE-tilladelsesprocesser, oprindelsesgarantier, VE-fællesskaber, reduktion af drivhusgasser fra trans-

port og bæredygtighedskriterier. Principperne vil derfor blive vurderet i forbindelse med udmøntning af de foreslåede bemyndigelsesbestemmelser. Se dog gennemgang af VE-tilladelsesprocesser.

Lovforslaget vurderes ikke at medføre overimplementering i forhold til EU-retten. Se i afsnit 9 om forholdet til EU-retten for en nærmere gennemgang.

VE-tilladelsesproces

Hensigten med VE II-direktivets artikel 16, om tilrettelæggelse og varighed af tilladelsesprocessen, er at mindske kompleksiteten for og understøtte særligt mindre opstillere af anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. Implementering af tidsfrister for myndighedernes sagsbehandling af tilladelser indeholdt i tilladelsesprocessen samt etablering af et kontaktpunkt, der samler relevant information og vejleder opstillere, forventes at medføre positive konsekvenser for erhvervslivet.

Der forventes ingen væsentlige negative økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet som følge af VE II-direktivets artikel 16. Det vil være valgfrit for opstillere at anvende kontaktpunktet, og opstillere kan derfor fortsat ansøge separat hos hver myndighed uden at anvende kontaktpunktet.

Der forventes ikke at være øvrige efterlevelseseffekter for erhvervslivet som følge af implementeringen af VE II-direktivets artikel 16.

De foreslåede ændringer vurderes ikke at påvirke virksomhedernes mulighed for at udvikle, teste, innovere på og anvende digitale teknologier og forretningsmodeller, stiller ikke krav om anvendelse af specifikke teknologier andet end vedvarende energi, er udformet i samspil med de myndigheder, der sagsbehandler relevante tilladelser og sikrer brugervenlig digitalisering ved at muliggøre samlede ansøgninger. Energistyrelsen vurderer derfor, at lovforslaget overholder principperne for agil erhvervsrettet lovgivning, hvor relevant.

Oprindelsesgarantier

Den foreslåede udvidelse af oprindelsesgarantisystemet for varme, køling og gas fra vedvarende energikilder foreslås gebyrfinansieret af de energiproducenter og kontohavere, der anmoder om udstedelse, overførelse og annullering af oprindelsesgarantier fra vedvarende energikilder. Oprindelsesgarantisystemet er derved en frivillig ordning, som energiproducenter og

kontohavere kan benytte sig af. Der vil således kun være omkostninger for virksomheder, som vælger at anmode om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgrantier.

Energiproducenter og kontohavere er ikke forpligtede til at anmode om udstedelse af oprindelsesgrantier, og kan ses som en mulighed for at opnå en ekstra indtægt, men det vil ikke påvirke deres indtægt negativt, hvis de ikke anmoder om udstedelse. Energiproducenter og kontohavere vurderer, om der kan opnås en økonomisk fortjeneste ved at anmode om udstedelse af oprindelsesgrantier. Der forventes omstillingsomkostninger for Energinet på ca. 1 årsværk, samt til it og support.

På trods af, at der er tale om en frivillig ordning, bør der som udgangspunkt foretages en vurdering af de administrative konsekvenser for de virksomheder, der vælger at gøre brug af oprindelsesgarantisystemet. Denne vurdering vil dog først foreligge ved udmøntning af bemyndigelserne i den foreslåede § 36, stk. 2, i lov om naturgasforsyning i lovforslaget § 3, nr. 3, den foreslåede § 30, stk. 3, i lov om varmforsyning i lovforslagets § 5, nr. 6, den foreslåede § 6 b, stk. 3, i lov om fjernkøling i lovforslagets § 6, nr. 3 og gældende § 63 a, stk. 1, i lov om elforsyning.

VE-fællesskaber

Det er frivilligt at indgå i VE-fællesskaber og udøve aktiviteter igennem VE-fællesskaber. For de erhvervsdrivende, som ønsker at indgå i et VE-fællesskab og udøve aktiviteter igennem VE-fællesskabet, og disse aktiviteter medfører udgifter og administration i forhold til tilladelse el.lign., vurderes lovforslaget at kunne medføre sådanne konsekvenser.

På trods af, at der er tale om en frivillig ordning, bør der som udgangspunkt foretages en vurdering af de administrative konsekvenser for de virksomheder, der vælger at udøve aktiviteter igennem VE-fællesskabet. Denne vurdering vil dog først foreligge ved udmøntning af den foreslåede bemyndigelse i den foreslåede § 21 a i VE-loven i lovforslaget § 1, nr. 8 og de foreslåede ændringer af § 6, stk. 13 og § 9, stk. 1, i lov om elforsyning i lovforslagets § 7, nr. 3 og 4.

Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner

De økonomiske konsekvenser af lovforslaget er i høj grad afhængige af, hvorledes bemyndigelsesbestemmelsen i forslag til § 3, stk. 2 i biobrændstofloven udmøntes. Vælges det at foretage en minimumsimplementering af transportdelen af VE II-direktivet, vil de økonomiske konsekvenser være meget begrænsede, da Danmark, som nævnt i afsnit 3.4.1., allerede har indarbejdet brændstofkvalitetsdirektivet, og det deri indeholdte krav om mindst 6 pct. reduktion af drivhusgasser fra 2020 og frem, og at dette 6 pct.-krav er styrende for Danmarks nuværende drivhusgasreduktioner.

Som udgangspunkt er der ikke målkrav i VE II-direktivet, der gør, at Danmark er forpligtet til at hæve det gældende drivhusgasreduktionskrav på 6 pct. Målet om en andel af vedvarende energi på 14 pct., der gælder i 2030 i henhold til VE II-direktivet, forventes opfyldt med gældende lovgivning.

Det eneste målkrav, der ikke er sikret opfyldt med den gældende lovgivning, er kravet om, at der i 2030 skal være iblandet mindst 1,75 pct. avancerede biobrændstoffer i 2030. I den gældende biobrændstoflov vil iblandingskravet for avancerede biobrændstoffer være på 0,9 pct. i 2030. Prisen for avancerede biobrændstoffer forventes at falde over de næste 10 år, men det er det vanskeligt, med en rimelig sikkerhed, at vurdere hvad merudgiften vil være i 2030.

Såfremt bemyndigelsesbestemmelsen i den foreslåede § 3, stk. 2, i overensstemmelse med en politisk aftal udmøntes på en sådan måde, at det eksisterende niveau for drivhusgasreduktioner øges, vil det kunne have yderligere økonomiske konsekvenser for erhvervslivet, og afhængigt af størrelsen af iblandingskravet eller drivhusgasreduktionskravet, kan de blive betydelige. De økonomiske konsekvenser samt finansiering forventes at blive afklaret som led i en politisk aftale.

Lovforslaget forventes at afstedkomme en meget begrænset forøgelse af de administrative byrder for erhvervslivet.

De fem principper for agil erhvervsrettet regulering er blevet vurderet og ikke fundet relevante for lovforslaget, da det primære formål med lovforslaget er at forøge det allerede eksisterende iblandingskrav for bæredygtige biobrændstoffer. Forslaget vurderes derfor ikke at få betydning for virksomhedernes anvendelse af teknologier og forretningsmodeller.

Krav til bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der anvendes til at producere elektricitet, varme, køling eller brændsler

Med lovforslaget foreslås det, at der i VE-loven indsættes bemyndigelsesbestemmelser til klima-, energi- og forsyningsministeren, der bl.a. muliggør implementering af VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, herunder hvilke biomasse og aktører, der pålægges at overholde kriterierne.

Omfanget af de administrative og økonomiske konsekvenser for erhvervslivet vil afhænge af, hvordan de nærmere regler udformes i en bekendtgørelse. Den konkrete udmøntning vil bl.a. afhænge af indholdet af politiske aftaler og af eventuelle retningslinjer fra Kommissionen for implementeringen af direktivets minimumskrav, herunder de forventede retningslinjer for landbrugsbiomasse vedr. indførelse af overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden, jf. direktivets artikel 29, stk. 2. Udover implementering af direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, vil bekendtgørelsen vil bl.a. blive anvendt til udmøntning af Aftale om bæredygtighedskrav for træbiomasse til energi, der den 2. oktober 2020, er indgået mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Alternativet. Vurderingen af de økonomiske og administrative konsekvenser vil først foreligge ved udmøntning af de foreslåede bemyndigelser i den foreslåede § 56 c, stk. 1 og 2, § 56 d og § 56 e i VE-loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

De forventede administrative konsekvenser som følge af udmøntning af de foreslåede bestemmelser vil primært være i form af løbende administrative omkostninger forbundet med dokumentation af efterlevelse af kravene.

Det vil tilstræbes, at reguleringen sikrer brugervenlig digitalisering ved indføringen af et indberetningssystem, som aktørerne skal anvende, når bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser skal registreres og dokumenteres.

6. Administrative konsekvenser for borgerne

Det vurderes, at lovforslaget ikke har administrative konsekvenser for borgerne.

7. Miljømæssige konsekvenser

Nedenfor gennemgås lovforslagets relevante hovedpunkter enkeltvis for en nærmere vurdering af forholdet til miljømæssige, herunder klimamæssige, konsekvenser. Der er ikke i øvrigt vurderet at være miljømæssige konsekvenser, herunder klimamæssige konsekvenser, ud over det som fremgår nedenfor.

VE-tilladelsesproces

Det vurderes, at lovforslaget foreslår initiativer, der tilskynder til en mere effektiv håndtering af procedurer, hvilket kan medføre, at administrationsomkostningerne reduceres for opstillerne. Det kan lede til mere opstillet vedvarende energi, lavere priser for den vedvarende energi eller begge virkninger.

Oprindelsesgarantier

Det vurderes, at lovforslaget har begrænsede positive miljømæssige konsekvenser, for lovforslagets del om oprindelsesgarantier, da oprindelsesgarantier kan medvirke til at fremme salget af energi fra vedvarende energikilder. Baggrunden for dette er, at det er hensigten, at fremme forbrugernes efterspørgsel af energi fra vedvarende energikilder, da forbrugerne får mere gennemsigtige og verificerede oplysninger om oprindelsen af den energi fra vedvarende energikilder, som udbydes på markedet.

VE-fællesskaber

Formålet med VE-fællesskaber er at engagere borgerne i en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig omstilling af energisystemet i kraft af deres aktiviteter inden for VE-udbygning, fleksibelt forbrug, lagring, energieffektiviseringer m.v.

Den direkte klimaeffekt vurderes dog at være positive, men relativt begrænset, dels idet den samlede resulterende effekt på den generelle VE-udbygning formentligt er begrænset, og dels idet lovforslaget med en neutral tilgang ikke overkompenserer VE-fællesskaberne, og udbredelsen derfor forventes at være relativt begrænset. Når reglerne træder i kraft den 30. juni 2021 og åbner for VE-fællesskaber, er det svært at sige, i hvilket omfang VE-fællesskaber vil udbrede sig. Det er ikke muligt at sætte tal på den potentielle samlede CO₂-effekt udover, at den forventes at være positiv, men relativt begrænset.

Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner

Som nævnt i afsnit 5 og 6 vil lovforslagets økonomiske konsekvenser i høj grad være afhængige af, hvorledes bemyndigelsesbestemmelsen i den foreslåede § 3, stk. 2, i biobrændstofloven udmøntes.

På samme måde som for de økonomiske konsekvenser for det offentlige vil vurderingen af de miljømæssige konsekvenser række over et stort spænd, der, i betydelig grad, vil afspejle størrelsen af det iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav, som klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte efter den foreslåede § 3, stk. 2 i biobrændstofloven.

Som udgangspunkt vil det være sådan, at så længe der ikke fastsættes et drivhusgasreduktionskrav, eller tilsvarende iblandingskrav, der er højere end 6 pct. vil det, som udgangspunkt, ikke have miljømæssige konsekvenser.

Såfremt bemyndigelsesbestemmelsen i den foreslåede § 3, stk. 2, udmøntes på en sådan måde, at det eksisterende niveau for drivhusgasreduktioner øges vil det have positive miljømæssige konsekvenser, og afhængigt af størrelsen af iblandingskravet eller drivhusgasreduktionskravet kan de blive betydelige.

Krav til bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der anvendes til at producere elektricitet, varme, køling eller brændsler

Det vurderes, at lovforslagets del om bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, har positive klimamæssige konsekvenser.

Klimaeffekterne af biomasse skal ifølge internationale regler på området opgøres i den såkaldte LULUCF-sektor (arealsektor, herunder kulstoflagre i skove og jorde) og ikke i energisektoren. Når biomasse anvendes som brændsel til energi-formål i Danmark, sættes udledningen således til nul i henhold til disse regler. I Danmarks 70 pct. klimamål indgår LULUCF-sektoren.

Alle EU-lande er desuden omfattet af EU's LULUCF-regulering, som betyder, at landenes kulstofbalance i jorde og skove ikke må forværres over forpligtelsesperioden. Endvidere er landene omfattet af en byrdefordelingsaftale for de ikke-kvotebelagte sektorer, som fastsætter regler for modregning

af såkaldte LULUCF-kreditter fra forbedret kulstofbalance i skove og jorder i medlemsstaternes reduktionsforpligtelser i disse sektorer.

Danmark importerer imidlertid også biomasse fra lande uden for EU. Disse lande har ikke nødvendigvis forpligtende klimaregulering, der omfatter LULUCF. Der er derfor ikke altid belæg for at regne afbrænding af biomasse som CO₂-neutral. I praksis afhænger biomassens klimaeffekt af en række forhold, bl.a. typen af biomasse, kulstofbalancen i hugstområdet, om fældede træer erstattes af nye, udledningen i produktionskæden m.v.

Bæredygtighedskravene bidrager til, at skovenes funktion som kulstoflager og -dræn opretholdes, at der anvendes klimavenlige restprodukter og at udledningerne i produktionskæden begrænses. Kravene bidrager dermed til den globale klimaindsats, samt til opnåelse af danske og europæiske klimamål i det omfang, de har indflydelse på dansk og europæisk skovbrug.

Krav til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser på CO₂-kvoteområdet

Det har ikke miljømæssige konsekvenser for det borgerne, at kravene til bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser på CO₂-kvoteområdet fremover fremgår af direkte gældende EU-ret.

9. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget skaber hjemmel til gennemførelse af artikel 3, 16, 19, 22, og 25-31, i VE II-direktivet.

Med lovforslaget indsættes endvidere en række af direktivets definitioner, der alene tjener til afgrænsning af de bemyndigelser til implementering af direktivet, der foreslås med lovforslaget. Den egentlige implementering vil således ske i administrative forskrifter udstedt med hjemmel i de foreslåede bemyndigelser.

Herudover gennemfører lovforslaget delvis artikel 19, stk. 1, 2, 6 og 9-11 i VE II-direktivet, for så vidt angår direktivets bestemmelser om, at medlemsstaterne senest den 30. juni 2021 skal sikre, at det kan garanteres, at elektricitet, gas, varme og køling fra vedvarende energikilder faktisk er produceret på sådanne energikilder. VE II-direktivets bestemmelser om oprindelsesgarantier er videreført fra VE I-direktivets artikel 15 om oprindelsesgaranti for elektricitet, der produceres fra vedvarende energikilder. Anvendelsesområ-

det i VE II-direktivet er udvidet, så det fremover også er muligt efter anmodning, at få udstedt oprindelsesgarantier for gas, varme og køling fra vedvarende energikilder.

Medlemsstaterne skal i medfør af artikel 19, stk. 2, sikre, at når en producent modtager finansiel støtte fra en støtteordning, tages oprindelsesgarantiens markedsværdi for samme produktion i betragtning på passende vis i den relevante støtteordning. Det formodes, at oprindelsesgarantiens markedsværdi er blevet taget i betragtning på passende vis i ethvert af følgende tilfælde: hvor finansiel støtte ydes via en udbudsprocedure eller et omsætteligt grønt certificeringssystem, tages administrativt i betragtning i niveauet af finansiel støtte, eller hvor oprindelsesgarantierne ikke udstedes direkte til producenten, men til en leverandør eller forbruger, der køber energien fra vedvarende energikilder, enten i et konkurrencepræget miljø eller i en langtidssigtet VE-elkøbsaftale. En medlemsstat kan også vælge at tage markedsværdien i betragtning ved at annullere oprindelsesgarantier til støttet vedvarende energiproduktion.

VE II-direktivet skal være gennemført i national lovgivning senest den 30. juni 2021. Direktivet afløser Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelse af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF

De fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering er iagttaget. Det vurderes, at EU-reguleringen vedrørende artikel 19 indeholder fleksibilitet i relation til implementeringen, jf. princip 3. Artikel 19 giver medlemsstaten mulighed for at beslutte ikke at udstede oprindelsesgaranti til en producent, som modtager finansiel støtte fra en støtteordning, udstede oprindelsesgaranti og straks annullere den, udstede oprindelsesgarantier og overføre ejendomsretten til staten for al støttet produktion eller fortsætte med den hidtil gældende praksis med fortsat udstedelse for støttet produktion, som efter Europaparlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF, artikel 15, jf. artikel 19 (2). Sidstnævnte implementeringsmodel er valgt implementeret. Baggrunden herfor er, at modellen vil være mindst indgribende for de involverede aktører. Der henvises til afsnit 3.2.3. om den foreslåede ordning for en uddybende gennemgang.

Det følger af princip 5, at byrdefuld EU-regulering bør træde i kraft senest muligt og under hensyntagen til de fælles ikrafttrædelsesdatoer. Dette indebærer, at det foreslås, at lovforslaget træder i kraft den 30. juni 2021, der er VE II-direktivets implementeringsfrist. Det vurderes mest hensigtsmæssigt, at lovforslaget træder i kraft så sent som muligt frem for at følge de fælles ikrafttrædelsesdatoer, der ville have indebåret, at lovforslaget allerede skulle træde i kraft den 1. januar 2021.

Bortset fra det, der er anført ovenfor under afsnit 3.6.2 og 3.6.3, indeholder denne del af lovforslaget ingen statsstøtteretlige aspekter.

Forslaget om at ophæve hjemmelsbestemmelsen i lov om CO₂-kvoters kvotelovens § 26, stk. 2, vil bringe lov om CO₂-kvoter kvotelovgivningen i overensstemmelse med ændringer i EU-retten som følge af MR-ændringsforordningen. Uden denne ændring ville lov om CO₂-kvoter kvotelovgivningen blive misvisende pr. 1. januar 2022, når eksisterende nationale VE-implementeringsregler på kvoteområdet tilsidesættes eller forældes af direkte gældende EU-ret med ændret indhold.

Der er ikke i øvrigt vurderet at være EU-retlige aspekter, ud over det ovenfor anførte.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 20. oktober 2020 til 17. november 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

ACE Denmark, Advokatrådet – Advokatsamfundet, Akademisk Arkitektforening, Akademiet for de Tekniske Videnskaber, Akkrediteringsinstitutionen, Akkrediteringsrådet, Altinex Oil Denmark A/S, Ankenævnet på Energiområdet, Antenneforeningen Vejen, A.P. Møller Holding, Arbejdstilsynet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Asfaltindustrien, Assens Forsyning, Benzinformandernes Fælles Repræsentation, BFI-indkøb, Bilfærgernes Rederiforening, BIOFOS, Bio-Energipark Tønder, Billund Vand A/S, Biofos A/S, Bopa Law, Bornholms Energi og Forsyning (BOEF), Brancheforeningen for Biogas, Brancheforeningen Dansk Luftfart, Brancheforeningen for Decentral Kraftvarme, Brancheforeningen for Husstandsvindmøller, Brancheforeningen for Små- og Mellemstore Vindmøller, Brintbranchen, Bryggeriforeningen, Bygge-, Anlægs- og

Trækartellet (BATT-kartellet), Byggecentrum, Byggeskadefonden, Cepos, Cevea, Cerius, Circle K A/S, Clean Energy Invest ApS, Copenhagen Merchants, CO-industri, Concito, Dajolka, Daka, Dakofo, DAKA Danmark, Dana Petroleum, DANAK (Den Danske Akkrediterings- og Metrologifond), DANICA RESOURCES APS, Danmarks Almene Boliger (BL), Danmarks Jægerforbund, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Rederiforening, Danmarks Tekniske Universitet (DTU), Danoil Exploration A/S, Dansk Affaldsforening, Dansk Arbejdsgiverforening (DA), Dansk Biogasrådgivning, Dansk Biotek, Dansk Byggeri, Dansk Center for Lys, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Facilities Management (DFM), Dansk Fjernvarme, Dansk Fjernvarme Geotermi, Dansk Gartneri, Dansk Gas Forening, Dansk Gasteknisk Center (DGC), Dansk Miljøteknologi, Dansk Shell A/S, Dansk Solcelleforening, Dansk Standard, Dansk Transport og Logistik (DLTL), Dansk Varefakta Nævn, Dansk Ventilation, Danske Advokater, Danske Arkitektvirksomheder, Danske Energiforbrugere (DENFO), Danske Halmleverandører, Danske Maritime, Danske Mediedistributører, Danske Regioner, Danske Tegl, Danske Udlejere, DANVA, DANVAK, DCC, De Danske Bilimportører, De frie Energiselskaber, DEA Deutsche Erdoel AG, DEBRA (Dansk Energi Brancheforening), DELTA, Dansk Elektronik, DGC, DI Bioenergi, DI – Organisation for erhvervslivet, DLA Piper Danmark, DLG, Dommerfuldmægtigforeningen, Drivkraft Danmark, DTU – Institut for Vindenergi, DTU – Myndighedsbetjening, E. ON Danmark A/S, Emmelev Mølle, Energi Danmark, Energi Fyn, Energiforum Danmark, Energiklagenævnet, Energisammenlutningen, Energitjenesten, Eniig, Energy Supply, ENVO, Erhvervsflyvningens Sammenslutning (ES-DAA), Equinor, European Energy, Eurowind Energy A/S, Evida, EWE Energie AG, Fagligt Fælles Forbund (3F), Finansrådet, Realkreditforeningen og Realkreditrådet – FinansDanmark, Fjernvarme Fyn, Fonden Kraka, Forbrugerrådet Tænk, Forenede Danske El-bilister (FDEL), Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske belysningsarmaturer (FABA), Foreningen af fabrikanter og importører af elektriske husholdningsapparater (FEHA), Foreningen Biogasbranchen, Foreningen af Rådgivende Ingeniører (FRI), Foreningen Danske Kraftvarmeværker, Foreningen for Slutbrugere af Energi, Forsyningstilsynet, Fredericia Spildevand A/S, Frederiksberg Forsyning, Frederiksberg Kommune, Fremsyn, FSR Danske revisorer, GEOOP, Green Lab Skive, Green Network, Greenpeace, GreenTech Advisor, GreenWays, GrønGas,

GTS (Godkendt Teknologisk service), Hashøj Kraftvarmeforsyning, Havarikommissionen, Hededanmark, Hess Danmark ApS, HOFOR A/S, HOFOR el og varme, HOFOR Fjernkøling A/S, HOFOR Vind A/S, Hornsyld Købmandsgaard A/S, Hveiti, Håndværksrådet, Inbicon, Ingeniørforeningen i Danmark (IDA), Institut for produktudvikling (IPU), Intelligent Energi, Ineos Danmark, IT-Branchen, Kamstrup A/S, Kjærgaard A/S, Klima Energi A/S, Klimarådet, KL, Kooperationen (Den Kooperative arbejds giver- og interesseorganisation i Danmark), Københavns Kommune - Teknik- og Miljøforvaltningen, Københavns Kommune - Økonomiforvaltningen, Københavns Kulturcenter, Københavns Universitet, Landbrug & Fødevarer, Landbrugets Biomasseleverandører, Landsbyggefonden, Landsforeningen af Solcelleejere, Landsforeningen Naboer til Kæmpevindmøller, LCA Center, Lemvig Biogas, Lemvig Varmeværk A.m.b.a., Limfjordens Bioenergi, Lundsby Biogas, Mariager Fjord Vand A/S, Marine Ingredients Denmark, Maskinmestrenes Forening, Materialeplatformen, Middelgrundens Vindmøllelaug, Mollerup Mølle, Molio, Maabjerg Energy Center – MEC, NEAS Energy A/S, Nature Energy, NOAH Energi og Klima, Nordic Green, Nordisk Folkecenter for Vedvarende Energi, Norlys, Novozymes, Noreco, NRGi Renewables A/S, Nævnenes Hus, Offentlig Ansattes Organisationer (OAO), Offshoreenergy.dk, OK, Oles Olie, Olie Gas Danmark, Partnerskabet for Bølgekraft, Plastindustrien, Q8, Radius Elnet A/S, Rederiforeningen af 2010, Ren Energi Oplysning (REO), Regstrup Natur og miljøforening, Rigsrevisionen, Rådet for grøn omstilling, SEAS-NVE, Siemens Gamesa, Skibs- og Bådebyggeriernes Arbejdsgiverforening Danske Maritime, SMV Danmark, Solar Elements A/S, Solar Lightning Consultants ApS, Solaropti, Solenergi Danmark A/S, Solum, Spirit Energy, Spyker Energy ApS, Statens Byggeforsknings Institut, Syddansk Økologi, Synergi, Søfartens Ledere, Sønderborg Fjernvarme, Sønderborg Kommune, Sønderjysk Biogas, Sønderjysk Landboforening, Tekniq Arbejdsgiverne, Total Nordic, Teknologisk Institut, Thisted Varmeforsyning, Thisted Kommune, TREFOR/EWII, UNO X, Varmepumpefabrikantforeningen, Vattenfall A/S, Vedvarende Energi, Vejle Spildevand, VELTEK – VVS- og El-Tekniske Leverandørers Brancheforening, Vandmiljø Randers, Verdens Skove, Vestas Wind systems A/S, Vindenergi Danmark, VNG Danmark AS, WellPerfom, Wind Denmark, Wind Estate A/S, Wintershall Nordszee B. V., WWF Verdensnaturfonden, Økologisk Landsforening, Ørsted, Aalborg Portland A/S, Aalborg Kloak A/S, Aalborg Universitet, Aarhus Universitet og 92-gruppen.

11. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindre udgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regi- oner	<p><i>VE-tilladelsesproces</i> – Ingen</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i> – Ingen</p> <p><i>VE-fællesskaber</i> – Ingen</p> <p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner</i> - Ingen.</p> <p><i>Biomassebrændsler og flydende bio-brændsler der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler</i> – Ingen</p> <p><i>CO2-kvoteområdet</i> - Ingen</p>	<p><i>VE-tilladelsesproces</i></p> <p>Det er i forbindelse med lovforslaget estimeret, at udvikling af en hjemmeside vil kunne afholdes inden for et beløb på 0,5 mio. kr. Behovet for ressourcer forventes at være størst ved etableringen af hjemmesiden med efterfølgende begrænsede vedligeholdelsesomkostninger. Ressourcer til etablering og drift kan afholdes inden for Energistyrelsens nuværende ramme.</p> <p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner</i>: De foreslåede bemyndigelser medfører ikke i sig selv konsekvenser for det offentlige. Der forventes begrænsede meromkostninger til administration i Energistyrelsen svarende til 1 årsværk samt en engangsudgift på 2-300.000 til etablering af et indberetningssystem.</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i> Ca. 1,1-1,4 mio. kr. for staten. Ingen for kommuner og regioner</p> <p><i>VE-fællesskaber</i> Det er frivilligt at indgå i VE-fællesskaber og udøve aktiviteter igennem VE-fællesskabet, også for lokale myndigheder – herunder kommuner.</p>

		<p>Indførelsen af muligheden for at indgå i VE-fællesskaber medfører ikke i sig selv økonomiske konsekvenser for det offentlige. Såfremt lokale myndigheder ønsker at indgå i VE-fællesskab og udøve aktiviteter i egenskab af et VE-fællesskab, og disse aktiviteter medfører udgifter og administration i forhold til tilladelse el.lign., vurderes lovforslaget at kunne medføre sådanne konsekvenser.</p> <p><i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler</i></p> <p>De foreslåede bemyndigelser medfører ikke i sig selv konsekvenser for det offentlige, men de regler, der kan udstedes i medfør af de foreslåede bestemmelser forventes, at kræve administration i Energistyrelsen, herunder til vejledning af omfattede virksomheder, udarbejdelse af indberetningssystem, tilpasning af regler som følge af nye guidelines og implementeringsakter fra EU-Kommissionen og kommunikation til borgere og Folketinget om bæredygtighed af biomasse generelt.</p> <p><i>CO2-kvoteområdet - Ingen</i></p>
<p>Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner</p>	<p><i>VE-tilladelsesproces</i> – Ingen</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i> – Ingen</p> <p><i>VE-fællesskaber</i> – Ingen</p>	<p><i>VE-tilladelsesproces</i></p> <p>Der forventes en mindre merudgift, men det forventes at kunne afholdes inden for Energistyrelsens nuværende ramme.</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i></p> <p>Begrænset omfang</p>

	<p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner – Ingen</i></p> <p><i>Biomassebrændsler og flydende bio-brændsler der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler – Ingen</i></p> <p><i>CO2-kvoteområdet - Ingen</i></p>	<p><i>VE-fællesskaber – Ingen</i></p> <p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner</i> Begrænset omfang</p> <p><i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler</i> De foreslåede bemyndigelser medfører ikke i sig selv konsekvenser for det offentlige, men det forventes, at der som følge af de regler, der kan udstedes med hjemmel i de foreslåede bestemmelser skal indføres et digitalt indberetningssystem, som vil medføre en éngangsudgift i 2021, til ekstern konsulentbistand til at udarbejde platformen samt ressourcer til administration i Energistyrelsen i årene 2021-2022.</p> <p><i>CO2-kvoteområdet - Ingen</i></p>
<p>Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet</p>	<p><i>VE-tilladelsesproces</i></p> <p>Implementering af tidsfrister for myndighedernes sagsbehandling af tilladelser indeholdt i tilladelsesprocessen, samt etablering af et kontaktpunkt, der samler relevant information og vejleder opstillere, forventes at medføre positive økonomiske konsekvenser for erhvervslivet.</p> <p><i>Oprindelsesgarantier - Ingen</i></p> <p><i>VE-fællesskaber - Ingen</i></p>	<p><i>VE-tilladelsesproces – Ingen</i></p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i> Vurdering foreligger ved udarbejdelse af bekendtgørelse. Det vurderes, at det vil kræve et ekstra årsværk i forbindelse med omstillingen.</p> <p><i>VE-fællesskaber</i> Vurdering foreligger ved udarbejdelse af bekendtgørelse.</p>

	<p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner - Ingen.</i></p> <p><i>Biomassebrændsler og flydende bio-brændsler der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler – Ingen</i></p> <p><i>CO2-kvoteområdet - Ingen</i></p>	<p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner</i></p> <p>De foreslåede bemyndigelser medfører ikke i sig selv konsekvenser for det erhvervslivet. Anvendelsen af de foreslåede bemyndigelser i form af en bekendtgørelse skal bygge på en politisk aftale. Det forventes, at de økonomiske konsekvenser for erhvervslivet afklares i forbindelse med indgåelse af kommende politisk aftaler.</p> <p><i>Biomassebrændsler og flydende bio-brændsler der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler –</i></p> <p>Med lovforslaget foreslås det, at der i VE-loven indsættes bemyndigelsesbestemmelser til klima-, energi- og forsyningsministeren, der bl.a. muliggør implementering af VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, herunder hvilke biomasse og aktører, der pålægges at overholde kriterierne. Omfanget af de økonomiske konsekvenser for erhvervslivet vil afhænge af, hvordan de nærmere regler udformes i en bekendtgørelse.</p> <p><i>CO2-kvoteområdet - Ingen</i></p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	<p><i>VE-tilladelsesproces</i></p> <p>Implementering af tidsfrister for myndighedernes sagsbehandling af tilladelser indeholdt i tilladelsesprocessen, samt etablering af et kontaktpunkt, der samler relevant information og vejleder opstillere, forventes at medføre positive administrative konsekvenser for erhvervslivet.</p>	<p><i>VE-tilladelsesproces – Ingen</i></p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i></p> <p>Under 4 mio. kr.</p> <p><i>VE-fællesskaber</i></p> <p>Vurdering foreligger ved udarbejdelse af bekendtgørelse.</p>

	<p><i>Oprindelsesgarantier – Ingen</i></p> <p><i>VE-fællesskaber – Ingen</i></p> <p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner - Ingen.</i></p> <p><i>Biomassebrændsler og flydende bio-brændsler der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler – Ingen</i></p> <p><i>CO2-kvoteområdet - Ingen</i></p>	<p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner</i></p> <p>Lovforslaget forventes at afstedkomme en meget begrænset forøgelse af de administrative byrder for erhvervslivet.</p> <p><i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler og flydende biobrændsler</i></p> <p>Med lovforslaget foreslås det, at der i VE-loven indsættes bemyndigelsesbestemmelser til klima-, energi- og forsyningsministeren, der bl.a. muliggør implementering af VE II-direktivets kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, herunder hvilke biomasse og aktører, der pålægges at overholde kriterierne. Omfanget af de administrative konsekvenser for erhvervslivet vil afhænge af, hvordan de nærmere regler udformes i en bekendtgørelse.</p> <p><i>CO2-kvoteområdet - Ingen</i></p>
<p>Administrative konsekvenser for borgerne</p>	<p><i>VE-tilladelsesproces – Ingen</i></p> <p><i>Oprindelsesgarantier – Ingen</i></p> <p><i>VE-fællesskaber –Ingen</i></p> <p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner - Ingen.</i></p> <p><i>Biomassebrændsler og flydende bio-brændsler der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler – Ingen</i></p>	<p><i>VE-tilladelsesproces – Ingen</i></p> <p><i>Oprindelsesgarantier – Ingen</i></p> <p><i>VE-fællesskaber - Ingen</i></p> <p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner – Ingen</i></p> <p><i>Biomassebrændsler og flydende bio-brændsler der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler – Ingen</i></p>

	<i>CO2-kvoteområdet - Ingen</i>	<i>CO2-kvoteområdet - Ingen</i>
Miljømæssige konsekvenser	<p><i>VE-tilladelsesproces</i> Lovforslaget kan direkte ved reducerede administrationsomkostninger lede til mere opstillet vedvarende energi, lavere priser for den vedvarende energi eller begge virkninger.</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i> Lovforslagets del om oprindelsesgarantier medfører begrænsede positive miljømæssige konsekvenser, da oprindelsesgarantier kan medvirke til at fremme salget af energi fra vedvarende energikilder.</p> <p><i>VE-fællesskaber</i> Formålet med VE-fællesskaber er at engagere borgerne i en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig omstilling af energisystemet i kraft af deres aktiviteter inden for VE-udbygning, fleksibelt forbrug, lagring, energieffektiviseringer m.v. Den direkte klimaeffekt vurderes dog at være positiv, men relativt begrænset, dels idet den samlede resulterende effekt på den generelle VE-udbygning formentlig er begrænset, og dels idet lovforslaget med en neutral tilgang ikke overkompenserer VE-fællesskaberne, og udbredelsen derfor forventes at være relativt begrænset. Når reglerne træder i kraft den 30. juni 2021 og åbner for VE-fællesskaber, er det svært at sige, i hvilket omfang VE-fællesskaber vil udbrede sig. Det er ikke muligt at sætte tal på den potentielle samlede CO₂-effekt udover, at</p>	<p><i>VE-tilladelsesproces</i> – Ingen</p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i> - Ingen</p> <p><i>VE-fællesskaber</i> - Ingen</p> <p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner</i> - De foreslåede bemyndigelser medfører ikke i sig selv miljømæssige konsekvenser. Anvendelsen af de foreslåede bemyndigelser i form af en bekendtgørelse skal bygge på en politisk aftale. Det forventes, at de miljømæssige konsekvenser for erhvervslivet afklares i forbindelse med indgåelse af kommende politisk aftaler.</p> <p><i>Biomassebrændsler og flydende bio-brændsler der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler</i> – Ingen</p> <p><i>CO2-kvoteområdet</i> - Ingen</p>

	<p>den forventes at være positiv, men relativt begrænset.</p> <p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner</i></p> <p>De foreslåede bemyndigelser medfører ikke i sig selv miljømæssige konsekvenser. Anvendelsen af de foreslåede bemyndigelser i form af en bekendtgørelse skal bygge på en politisk aftale. Det forventes, at de miljømæssige konsekvenser for erhvervslivet afklares i forbindelse med indgåelse af kommende politisk aftaler.</p> <p><i>Biomassebrændsler og flydende bio-brændsler der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler – Ingen</i></p> <p><i>CO2-kvoteområdet - Ingen</i></p>	
<p>Forholdet til EU-retten</p>	<p>Lovforslaget skaber hjemmel til gennemførelse af artikel 3, 16, 19, 22, og 25-31, i VE II-direktivet.</p> <p>Med lovforslaget indsættes endvidere en række af direktivets definitioner, der alene tjener til afgrænsning af de bemyndigelser til implementering af direktivet, der foreslås med lovforslaget. Den egentlige implementering vil således ske i administrative forskrifter udstedt med hjemmel i de foreslåede bemyndigelser.</p> <p>Herudover gennemfører lovforslaget delvis artikel 19, stk. 1, 2, 6 og 9-11 i VE II-direktivet, for så vidt angår direktivets bestemmelser om, at medlemsstaterne senest den 30. juni 2021 skal sikre, at det kan garanteres, at elektricitet, gas, varme og køling fra vedvarende energikilder faktisk er produceret på sådanne energikilder.</p> <p>De fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering er iagttaget. Det følger af princip 5, at byrdefuld EU-regulering bør træde i kraft senest</p>	

	<p>muligt og under hensyntagen til de fælles ikrafttrædelsesdatoer. Dette indebærer, at det foreslås, at lovforslaget træder i kraft den 30. juni 2021, der er VE II-direktivets implementeringsfrist. Det vurderes mest hensigtsmæssigt, at lovforslaget træder i kraft så sent som muligt frem for at følge de fælles ikrafttrædelsesdatoer, der ville have indebåret, at lovforslaget allerede skulle træde i kraft den 1. januar 2021.</p> <p>Forslaget om at ophæve hjemmelsbestemmelsen i lov om CO₂-kvoters kvotelovens § 26, stk. 2, vil bringe lov om CO₂-kvoter kvotelovgivningen i overensstemmelse med ændringer i EU-retten som følge af MR-ændringsforordningen. Uden denne ændring ville lov om CO₂-kvoter kvotelovgivningen blive misvisende pr. 1. januar 2022, når eksisterende nationale VE-implementeringsregler på kvoteområdet tilsidesættes eller forældes af direkte gældende EU-ret med ændret indhold.</p>	
<p>Er i strid med de fem principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)</p>	<p>JA</p> <p><i>Reduktion af drivhusgasser fra transport, herunder krav til bæredygtighed og drivhusgasreduktioner</i></p>	<p>NEJ</p> <p><i>VE-fællesskaber</i></p> <p><i>Oprindelsesgarantier</i></p> <p><i>Bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler</i></p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

§ 1 i VE-loven indeholder lovens formålsbestemmelse. Det følger af § 1, stk. 2, at loven særligt skal medvirke til at sikre opfyldelse af nationale og internationale målsætninger om at forøge andelen af energi, som produceres ved anvendelse af vedvarende energikilder.

Det følger af den foreslåede ændring af § 1, stk. 2, at der efter »produceres ved« indsættes »bæredygtig«.

Den foreslåede ændring vil indebære, at det af formålsbestemmelsen kommer til at fremgå, at den vedvarende energi, som skal medvirke til at sikre opfyldelse af nationale og internationale målsætninger om at forøge andelen af vedvarende energi, skal produceres ved en bæredygtig anvendelse af de vedvarende energikilder.

Den foreslåede ændring skal bl.a. sikre, at VE-lovens formålsparagraf afspejler EU's målsætning, som denne bl.a. fremgår af VE II-direktivet, om bæredygtig anvendelse af vedvarende energikilder. Den foreslåede indsættelse af begrebet bæredygtig i lovens formålsbestemmelse skal således sammenholdes med lovforslagets forslag til indsættelse af ny § 56 c i VE-loven, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte krav om overholdelse af de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser jf. lovforslagets § 1, nr. 13, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 2

Det fremgår af VE-lovens § 2, stk. 2, at der ved ”vedvarende energikilder” bl.a. forstås vindkraft, vandkraft, biogas, biomasse, solenergi, bølge- og tidevandsenergi og geotermisk varme.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 2, stk. 2, at der ved ”vedvarende energikilder” forstås vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.

Den foreslåede nyaffattelse af afgrænsningen af begrebet vedvarende energikilder sammenholdt med den foreslåede ophævelse af bemyndigelsen i lovens § 2, stk. 3, til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte nærmere regler om hvilke energiformer som kan betegnes som vedvarende energikilder, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, vil sikre, at lovens definition og anvendelse af begrebet vedvarende energikilder som udgangspunkt er identisk med VE II-direktivets definition af begrebet. Om det hidtidige anvendelsesområde for bestemmelsen i § 2, stk. 3, se bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 3

Det følger af den gældende § 2, stk. 3, i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke energiformer som kan betegnes som vedvarende energikilder.

Formålet med den gældende bemyndigelse er at sikre, at ministeren i de tilfælde, hvor det bliver relevant, kan fastsætte definitionen af vedvarende energikilder i national lovgivning med henblik på at sikre overensstemmelse med VE I-direktivets definition af begrebet vedvarende energikilder. Bemyndigelsen skal ses i sammenhæng med den gældende definition af vedvarende energikilder i VE-lovens § 2, stk. 2, der ikke er udtømmende beskrevet og ikke fuldt ud sammenfaldende med VE I-direktivets definition af vedvarende energikilder.

Bemyndigelsen er dels blevet udmøntet i bekendtgørelse om oprindelsesgaranti for VE-elektricitet, der i forbindelse med afgrænsningen af begrebet oprindelsesgaranti for VE-elektricitet angiver vindkraft, solenergi, aeroterisk energi, geotermisk energi, hydrotermisk energi og havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas som relevante kilder til vedvarende energi, jf. § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1323 af 30. november 2010. Dels er bemyndigelsen udmøntet i Elmærkningsbekendtgørelsen, der definerer begrebet VE-elektricitet som elektricitet, som er fremstillet som nævnt i § 1 i bekendtgørelse om oprindelsesgaranti for VE-elektricitet, jf. § 1, stk. 2, nr. 8, i bekendtgørelse nr. 1322 af 30. november 2010. Begge bekendtgørelser implementerer VE I-direktivets bestemmelser vedrørende oprindelsesgaranti.

Det foreslås, at § 2, stk. 3, ophæves.

Forslaget til ophævelse skal ses i sammenhæng med forslaget til nyaffattelse af definitionen af vedvarende energikilder i VE-lovens § 2, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 2. Her foreslås det, at definitionen af vedvarende energikilder ændres, så definitionen følger den definition, der fremgår af VE II-direktivet.

Ophævelsen vil medføre, at ministeren ikke længere vil have mulighed for at fastsætte nærmere regler om, hvilke energiformer som kan betegnes som vedvarende energikilder.

Da det med lovforslaget er foreslået, at VE-lovens definition i § 2, stk. 2, ændres til den definition, der følger af VE II-direktivet, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, er der således ikke længere behov for, at ministeren kan fastsætte en anden definition af vedvarende energikilder med henblik på at sikre overensstemmelse med den tilsvarende definition i VE II-direktivet.

Til nr. 4

§ 5 i VE-loven indeholder en række definitioner.

Det foreslås, at § 5, stk. 1, nr. 1 og 2, ophæves, og at der i stedet indsættes nye numre 1-4.

VE-loven indeholder på nuværende tidspunkt ikke en definition af begrebet affald.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt *stk. 1, nr. 1*, at »affald« i VE-loven vil blive defineret som affald som defineret i artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2008/98/EF om affald, med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller forurenede med henblik på at opfylde denne definition.

Formålet med indsættelsen af definitionen på affald i VE-loven er at inkorporere VE II-direktivets definition af affald i national ret. I henhold til artikel 2, nr. 23, definerer direktivet således »affald« som affald defineret i artikel 3, nr. 1, Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2008/98/EF om affald, med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller forurenede med henblik på opfyldelse af denne definition.

Det følger af artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2008/98/EF om affald, at affald er ethvert stof eller enhver genstand, som

indehaveren skiller sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at VE II-direktivets definition på affald indsættes i VE-loven.

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, nr. 1, i VE-loven, at »biogas« i VE-loven defineres som gas, der dannes ved nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt *stk. 1, nr. 2, 1. pkt.*, at »biogas« i VE-loven vil blive defineret som gasformige brændsler produceret af biomasse. Der er tale om en nyaffattelse af den gældende definition på biogas i VE-loven.

Den foreslåede definition i 1. pkt., er identisk med VE II-direktivets definition af biogas, jf. artikel 2, nr. 28, og foreslås indsat med henblik på at sikre korrekt implementering af VE II-direktivet. Den foreslåede indsættelse skal således ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 13, hvorved der foreslås indsat en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om overholdelse af bl.a. VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissionsbesparelser ved anvendelse af biomassebrændsler, herunder biogas, til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *stk. 1, nr. 2, 2. pkt.*, at der ved »biogas« i §§ 43 b-43 j dog skal forstås gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

VE II-direktivets definition af biogas er bredere end den gældende definition i VE-loven, der alene medtager gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold. VE-II-direktivets definition omfatter også gas, fremstillet ved termisk forgasning af biologisk materiale. Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at lovens afgrænsning af de pågældende støtteordninger er i overensstemmelse med de statsstøttegodkendelser, der ligger til grund for ordningerne.

Det følger af den gældende § 5, stk. 1, nr. 2, i VE-loven, at begrebet biomasse i VE-loven defineres som materiale, som fremgår af lovens bilag 1. Begrebet biomasse anvendes i reguleringen af en række støtteordninger i lovens

§§ 44-47 om energi produceret fra forskellige anlæg, der anvender biomasse.

Den gældende definition af begrebet biomasse afgrænser, hvilke typer af biomasse, der kan anvendes til støtteberettiget energiproduktion i overensstemmelse med de statsstøttegodkendelser, der ligger til grund for de pågældende støtteordninger. Definitionen af biomasse efter bilag 1 svarer til det, der i regler udstedt i medfør af miljøbeskyttelsesloven, jf. bekendtgørelse nr. 84 af 26. januar 2016 om biomasseaffald, defineres som biomasseaffald. Biomasseaffald er eksempelvis rent træ (herunder spåner og savsmuld), træaffald fra produktion og bearbejdning af rent, limet træ, halm, kerner og sten fra frugter og bær og frugtrester m.v. Organisk affald fra eksempelvis husholdninger eller virksomheder, herunder industriaffald, er ikke omfattet af begrebet biomasse efter bilag 1 eller i miljøbeskyttelseslovens forstand.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af definitionen af »biomasse« i *stk. 1, nr. 3, 1. pkt.*, at begrebet biomasse vil skulle forstås som den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, fra fiskeri, fra akvakultur, og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og husholdnings- og husholdningslignende affald af biologisk oprindelse.

Den foreslåede definition af biomasse svarer til VE II-direktivets definition af biomasse. Dog er der efter konsultation mellem Energistyrelsen og Europa-Kommissionen foretaget enkelte præciseringer, da direktivets definition er sproglig og grammatisk upræcis og indebærer risiko for misfortolkning.

Baggrunden for den foreslåede nyaffattelse af definitionen af begrebet biomasse er, at der med lovforslaget foreslås at indsat en ny § 56 c i VE-loven, der skal muliggøre implementering af VE II-direktivets artikel 29-31, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Derfor bør VE-lovens definition af biomasse som udgangspunkt svare til VE II-direktivets definition. Med biologisk nedbrydelighed forstås, at det pågældende produkt eller materiale kan omsættes ved naturlige processer via mikroorganismer f.eks. bakterier og svampe, og dermed indgå i et naturligt kredsløb.

Med biologisk oprindelse forstås, at der er tale om ikke fossilt organisk materiale, som stammer fra planter eller dyr. Hvis det organiske materiale er

lagret i en geologisk formation, er der tale om fossil oprindelse. Eksempler på fossile ressourcer er kul, olie og naturgas.

Det følger bl.a. af den foreslåede definition, at bionedbrydeligt husholdnings- og husholdningslignende affald af biologisk oprindelse er omfattet af begrebet biomasse. Begrebet husholdnings- og husholdningslignende affald anvendes i den foreslåede definition af begrebet biomasse i loven som en, efter Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, mere præcis oversættelse af direktivets engelske »municipal waste« og franske »déchets municipaux« end den officielle danske oversættelse »kommunalt affald«.

Med bionedbrydeligt husholdningsaffald af biologisk oprindelse kan der eksempelvis være tale om bionedbrydeligt haveaffald, køkkenaffald, bygningssaffald og nedrivningsaffald af biologisk oprindelse fra husholdninger.

Husholdningslignende affald har samme karakter som husholdningsaffald, men stammer fra andre kilder, eksempelvis skoler, kantiner, restaurations-tjenester, detailhandel og erhvervsvirksomheder. Afgørende er, at affaldet er af samme art og sammensætning, som bionedbrydeligt husholdningsaffald af biologisk oprindelse.

Sammensætningen af affaldet vil typisk være blandet og mængden mindre end eksempelvis industriaffald, der ikke er omfattet af begrebet husholdnings- eller husholdningslignende affald. Industriaffald er affald, som industrisektoren frembringer og skiller sig af med. I modsætning til husholdnings- og husholdningslignende affald vil bionedbrydeligt industriaffald være masseproduceret, være i større mængder og have en ensartet karakter. Kilder til bionedbrydeligt industriaffald kan f.eks. være industrimejerier og industrislagterier.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 3, 2. pkt.*, at biomasse i §§ 43 g, 43 h, 45 a og 47 skal forstås som den biomasse, der fremgår af bilag 1.

Den foreslåede definition af biomasse i VE-lovens § 5, stk. 1, nr. 3, 1. pkt., jf. ovenfor, er bredere end den gældende definition i VE-loven, der følger af bilag 1. Bilag 1 omfatter dog alene biomasse, der er støtteberettiget. Det foreslås, at VE-lovens nuværende definition af biomasse for støtteberettiget biomasse, bibeholdes i et bilag 1 til VE-loven, og at der i forslaget til § 5, stk. 1, nr. 3, 2. pkt. indsættes en henvisning til bilag 1. På den baggrund foreslås det, at biomasse i §§ 43 g, 43 h, 45 a, 45 b og 47, defineres som biomasse, der fremgår af bilag 1. Den biomasse, der finder anvendelse for

de støtteordninger, der er omfattet af de pågældende bestemmelser, fremgår af bilag 1 til VE-loven.

Den gældende VE-lov indeholder ikke en definition af biomassebrændsler.

Det foreslås, at der i *stk. 1, nr. 4*, indsættes en definition på biomassebrændsler, der definerer biomassebrændsler som gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.

Der har ikke tidligere været en definition af biomassebrændsler i VE-loven, men da begrebet anvendes i VE II-direktivet, og anvendes i forslaget til § 56 c, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, findes det nødvendigt, at definitionen indsættes i VE-loven.

Nr. 3 bliver herefter nr. 5.

Til nr. 5

§ 5 i VE-loven indeholder en række definitioner, men ikke en definition af flydende biobrændsler.

Det følger af forslaget til § 5, *stk. 1, nr. 6*, at flydende biobrændsler skal forstås som flydende brændstof til energiformål, bortset fra transport, herunder elektricitet og opvarmning og køling, fremstillet på grundlag af biomasse.

Den foreslåede definition inkorporerer artikel 2, nr. 32, i VE II-direktivet.

Begrebet flydende biobrændsler foreslås med lovforslagets § 1, nr. 13, anvendt i forslaget til VE-lovens § 56 c. På den baggrund foreslås det, at definitionen af flydende biobrændsler indsættes i VE-loven.

Nr. 4-8 bliver herefter nr. 7-11.

Til nr. 6

§ 5 i VE-loven indeholder en række definitioner, men ikke en definition af VE-fællesskaber.

Det følger af forslaget til § 5, *stk. 1, nr. 11*, at VE-fællesskaber skal forstås som en juridisk person, der er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uaf-

hængig og faktisk kontrolleres af kapitalejere eller deltagere, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne juridiske person, hvis kapitalejere eller deltagere er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner og hvis hovedformål er at give sine kapitalejere eller deltagere eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste.

Det foreslås at indsætte en definition af VE-fællesskaber, der næsten er identisk med VE II-direktivets definition af VE-fællesskaber, da det med lovforslaget foreslås at indsætte en bestemmelse i VE-loven, der gennemfører art. 22 i VE II-direktivet.

Begrebet VE-fællesskaber foreslås med lovforslagets § 1, nr. 6, anvendt i forslaget til VE-lovens § 21 a. På den baggrund foreslås det, at definitionen af VE-fællesskaber indsættes i VE-loven.

Nr. 8 bliver herefter nr. 12.

Til nr. 7

Den gældende overskrift til VE-lovens kapitel 2, der omfatter §§ 6-21 i loven vedrører bl.a. den gældende værditabsordning, salgsoptionsordning, ordning om VE-bonus, grøn pulje og garantifond har ordlyden "Foranstaltninger til fremme af udbygningen med vindmøller, solcelleanlæg, bølgekraftanlæg og vandkraftværker"

Det foreslås, at *overskriften* til kapitel 2 affattes som: "Foranstaltninger til fremme af udbygningen med vedvarende energi"

Med ændringen af overskriften til kapitel 2 udvides overskriften til at omfatte andre energiformer end de 4, der er nævnet i den gældende overskrift.

Ved den ændrede overskrift til kapitel 2 sikres, at kapitlet kan omfatte foranstaltninger til fremme af de former for vedvarende energi, som fremgår af VE-lovens definition af vedvarende energi. Derfor skal den foreslåede ændring ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 2, hvorved der foreslås indsat en definition af vedvarende energikilder, som er identisk med VE II-direktivets definition heraf.

Til nr. 8

Den juridiske person, VE-fællesskab, er ikke reguleret i VE-loven.

Det foreslås, at der efter § 21, indsættes i kapitel 2 en *overskrift*, der affattes som: ”Bemyndigelser til fastsættelse af foranstaltninger til fremme af udbygning med vedvarende energi”

Det foreslås, at der indføres en bemyndigelse i en nyt § 21 a, i VE-loven, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler vedrørende VE-fællesskaber, som ejer anlæg, der producerer vedvarende energi, som ikke er elektricitet. Reglerne kan omfatte bestemmelser om bl.a. VE-fællesskabers ret til at producere, forbruge, lagre og sælge vedvarende energi.

Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 21 a er at give klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om gennemførelse af de obligatoriske bestemmelser i VE II-direktivets artikel 22 for VE-fællesskaber.

Hjemlen til at fastsætte regler om VE-fællesskaber i medfør af den foreslåede § 21 a foreslås afgrænset af VE II-direktivets obligatoriske bestemmelser i artikel 22.

Den foreslåede ændring indebærer, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om de VE-fællesskaber, som ejer anlæg, der producerer vedvarende energi, som ikke er elektricitet til gennemførelse af de obligatoriske bestemmelser i VE II-direktivets artikel 22.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved udmøntning af bemyndigelsen fastsætter regler ved bekendtgørelse om VE-fællesskaber, som gennemfører bestemmelserne i artikel 22.

For nærmere om de obligatoriske bestemmelser henvises til lovforslagets baggrund i afsnit 2.1.4.

Der henvises i øvrigt til den foreslåede ordning i afsnit 3.3.3.

Til nr. 9

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om en samlet sagsbehandlingstid for myndighedernes meddelelse af tilladelser for anlæg, der udnytter energi fra vand og vind på havet, med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder. Den gældende praksis vil kort blive gennemgået umiddelbart nedenfor.

Adgangen til at udnytte energi fra vand og vind på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone tilkommer alene den danske stat. Adgangen til at foretage forundersøgelser og efterfølgende udnyttelse af energi kan derfor kun finde sted efter tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren.

Det er Energistyrelsen, der varetager statens højhedsret til søterritoriet i forbindelse med tilladelse til forundersøgelser, etablering og drift af elproduktionsanlæg. Det betyder, at tilladelse til etablering og drift af anlægget samtidig er en tilladelse til at udnytte energi fra vand og vind på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone.

For elproduktionsanlæg, der udnytter vedvarende energi fra vand og vind på havet, meddeles tilladelse til at foretage forundersøgelser i medfør af VE-lovens § 22 (forundersøgelsestilladelse). Når forundersøgelserne er afsluttet, indsendes en forundersøgelsesrapport til Energistyrelsen, som tager stilling til, om forundersøgelsesrapporten kan godkendes, jf. VE-lovens § 24. På baggrund af den godkendte forundersøgelsesrapport kan opstiller ansøge om tilladelse til etablering i medfør af VE-lovens § 25 (etableringstilladelse). Etableringstilladelsen erstatter en tilladelse meddelt i medfør af lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekters (VVM), jf. lovbekendtgørelse nr. 973 af 25. juni 2020 (miljøvurderingsloven), § 25 (VVM-tilladelse), jf. § 9 i bekendtgørelse nr. 913 om samordning af miljøvurderinger og digital selvbetjening m.v. for planer, programmer og konkrete projekter omfattet af lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekters (VVM) af 30. august 2019 (miljøvurderingsbekendtgørelsen).

Hvis opstiller skal etablere elforsyningsnet på søterritoriet, meddeler Energistyrelsen tilladelse hertil i medfør af § 22 a i lov om elforsyning, jf. lovbekendtgørelse nr. 119 af 6. februar 2020 med senere ændringer (lov om elforsyning).

Derudover skal opstiller indhente tilladelse fra øvrige relevante myndigheder, f.eks. godkendelse af afmærkning af hensyn til flysikkerhed, som meddeles af Transport- og Boligministeriet i medfør af lov om luftfart, jf. lovbe kendtgørelse nr. 1149 af 13. oktober 2017 med senere ændringer, og accept af sejladsrisiko, der meddeles af Søfartsstyrelsen i medfør af lov om sikkerhed til søs, jf. lovbe kendtgørelse 1629 af 17. december 2018 med senere ændringer.

Anlægget må først tages i drift med henblik på udnyttelse af energi, når Energistyrelsen har meddelt tilladelse hertil i medfør af VE-lovens § 29 (elproduktionstilladelse). For at opstiller kan udøve elproduktion fra anlæg over 25 MW, kræver det bevilling i medfør af lov om elforsynings § 10 (elproduktionsbevilling), som udstedes af Energistyrelsen. Elproduktions tilladelse og elproduktionsbevilling meddeles efter praksis samtidigt.

For de projekter, hvor opstiller selv etablerer ilandføring og tilslutning til elnettet, skal opstiller desuden indhente nødvendige kommunale tilladelser, herunder byggetilladelse, landzonetilladelse og eventuelle dispensationer.

Kræver projektet etablering eller udvidelse af landanlæg som forudsætning for tilslutning til elnettet, skal netoperatøren ansøge Miljøstyrelsen om tilladelse hertil i medfør af miljøvurderingslovens § 25 (VVM-tilladelse). Der har hidtil været praksis for, at opstiller benytter netoperatørens VVM-tilladelse til etablering af ilandføring og tilslutning til elnettet, der hører til anlægget på havet.

En ansøgning om repowering vil efter gældende ret blive behandlet efter den relevante sektorlovgivning, som en ansøgning om at foretage projektændringer. Tidfristen for tilladelsesprocessen for repowering-projekter skal derfor forstås i sammenhæng med gældende regler om projektændringer. Der henvises til den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, for en nærmere beskrivelse af sammenhængen mellem repowering og projektændringer.

Anlæg med en elkapacitet på under 150 kW kan være underlagt samme lovgivning som anlæg på havet med en elkapacitet over 150 kW, men tilladelsesprocessen kan være kortere end for større anlæg, fordi der ikke altid vil blive stillet samme krav til anlæggets etablering og drift, som følge af an-

læggets karakter. Det vil være en konkret vurdering, hvorvidt anlægget kræver VVM-tilladelse efter miljøvurderingslovens § 25, og eksempelvis vil anlægget ikke kræve elproduktionsbevilling efter lov om elforsynings § 10.

Det følger af den foreslåede § 29 a, nr. 1, i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om, at ansøgninger om tilladelser ansøgt efter §§ 25 og 29, for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, skal afgøres inden for en nærmere fastsat periode samt undtagelser hertil.

Den foreslåede § 29 a, nr. 1, i VE-loven, vil muliggøre en gennemførelse af VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7 ved at bemyndige klima-, energi- og forsyningsministeren til at gennemføre tidsfrister for tilladelsesprocessen på tværs af alle relevante myndigheder, i en forventet rammebekendtgørelse udstedt af Energistyrelsen.

VE II-direktivet fastsætter i artikel 16, stk. 4-6, krav om varigheden af tilladelsesprocessen for kraftværker. I en dansk kontekst anvendes betegnelsen "kraftværker" almindeligvis mere snævert sammenlignet med ordets anvendelse i VE-II direktivet. "Kraftværker" forudsættes anvendt i VE II-direktivet som en samlet betegnelse for anlæg, der producerer elektricitet, hvorfor det må forudsættes, at betegnelsen "kraftværker" i VE II-direktivet svarer til betegnelsen "elproduktionsanlæg" i dansk ret. Denne tidsfrist vil som udgangspunkt være to år, men begrænses til ét år for repowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW.

Derudover gælder ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 7, at tidsfristen ikke vil berøre forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbi-læggelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, og vil kunne forlænges med varigheden af sådanne procedurer.

Endeligt gælder det ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 4 og stk. 6, at tidsfristerne vil kunne forlænges med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder.

For repowering-projekter gælder det efter VE II-direktivets artikel 16, stk. 6, at sådanne usædvanlige omstændigheder, der kan forlænge tidsfristen

med op til et år, kan være tvingende sikkerhedsmæssige grunde, hvor reopowering-projektet har en væsentlig indvirkning på nettet eller anlæggets oprindelige kapacitet, størrelse eller ydeevne.

Det vil være op til den relevante myndighed, for hvem tidsfristen ikke kan imødekommes, at vurdere, hvorvidt der foreligger usædvanlige omstændigheder, der kan forlænge den etårige eller toårige tidsfrist med op til et år.

Den foreslåede § 29 a, nr. 1, i VE-loven, har baggrund i et ønske om at sikre en mere effektiv håndtering af procedurer for at etablere og drive et vedvarende energianlæg med henblik på at reducere administrationsomkostningerne. Der gives bemyndigelse til, at kravet om, at tilladelserne skal meddeles inden for en nærmere fastsat periode, kan indføres for at sikre, at de administrative procedurer strømlines med mulighed for at effektivisere processerne på det rette administrative niveau, samt sikre forudsigelige tidsrammer for procedurerne og enkle og mindre byrdefulde godkendelsesprocedurer.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen i en rammebekendtgørelse vil fastsætte regler om, at tilladelser ansøgt efter VE-lovens §§ 25 og 29 med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, skal behandles og afgøres inden for to år. For reopowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW vil tidsfristen være begrænset til ét år.

Disse tidsfrister vil kunne forlænges med varigheden af forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, samt med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder.

Forundersøgelsestilladelsen, jf. VE-lovens § 22, falder uden for tilladelsesprocessen og tidsfristen i artikel 16, idet der ikke er tale om en tilladelse til at opføre et vedvarende energianlæg. Forundersøgelsestilladelsen er en tilladelse til at foretage forundersøgelser på søterritoriet, som staten har højhedsret over, i form af geotekniske og geofysiske undersøgelser. Tilladelsen danner alene grundlag for at kunne søge om efterfølgende tilladelser i de tilfælde, hvor Energistyrelsen godkender resultaterne af forundersøgelserne, og opstiller vælger at udnytte tilladelsen.

Energistyrelsens godkendelse af forundersøgelsesrapporten, jf. VE-lovens § 24, er omfattet af tilladelsesprocessen i VE II-direktivets artikel 16, idet dette processkridt indebærer en godkendelse af opstillers miljøkonsekvensrapport. Godkendelsen udgør således en del af grundlaget for, at Energistyrelsen efterfølgende kan meddele etableringstilladelse. Varigheden af ansøgningsproceduren for godkendelse af forundersøgelsesrapporten kan imidlertid forlænge tidsfristen, eftersom en myndigheds godkendelse af en miljøkonsekvensrapport, følger af forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/92/EU af 13. december 2011 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (VVM-direktivet), EU-Tidende 2012, nr. L 26, side 1 og er en forudsætning for at kunne etablere projektet.

Etableringstilladelsen, jf. VE-lovens § 25, er omfattet af tilladelsesprocessen og tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16. Tilladelsen erstatter en tilladelse meddelt i medfør af miljøvurderingslovens § 25 (VVM-tilladelse), jf. miljøvurderingsbekendtgørelsens § 9. Den foreslåede § 29 a, nr. 1, i VE-loven, indebærer, at procedurer knyttet til etableringstilladelsen, der følger af forpligtelser i henhold til EU-miljøretten, kan forlænge tidsfristen med varigheden af disse procedurer. I praksis betyder det, at de procedurer, der følger af EU-miljøretten, som i tid ligger forud for ansøgning om etableringstilladelse, kan forlænge den samlede tidsfrist.

Elproduktionstilladelsen, jf. VE-lovens § 29 er omfattet af tilladelsesprocessen og tidsfristen i VE II-direktivets artikel 16. Det samme gør sig gældende for elproduktionsbevillingen, jf. lov om elforsynings § 10.

Den foreslåede § 29 a, nr. 1, i VE-loven, vil indebære, at tidspunktet for ansøgning om etableringstilladelse bliver afgørende for, hvornår tidsfristen påbegyndes.

For anlæg på havet, hvor ansøgningerne i tilladelsesprocessen behandles serielt, vil tidsfristerne i VE II-direktivet beregnes fra tidspunktet, hvor alle ansøgninger, i første serie af ansøgninger i den serielle sagsbehandling, foreligger fyldestgørende. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 29 a, nr. 2, i VE-loven, samt de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 3, i lov om elforsyning, for en nærmere beskrivelse af seriel sagsbehandlingen af ansøgninger.

Det indebærer, at det alene er myndighedernes sagsbehandlingstid, der vil indgå i beregningen af tidsfristen. Den tid, det tager opstillere at indlevere tilstrækkelige oplysninger til, at en ansøgning om tilladelse anses for fyldestgørende, vil således ikke være omfattet af tidsfristen.

Tilsvarende gælder, at tiden mellem to eller flere serier af ansøgninger i en seriel sagsbehandling ikke indgår i beregningen af tidsfristen. I denne periode vil opstillere af vedvarende energianlæg på havet typisk bruge tid på at modne projektet, herunder træffe endelig investeringsbeslutning, foretage udbud og indgå kontrakter med leverandører samt påbegynde anlægsarbejdet. Dette indebærer, at tiden mellem første serie af ansøgninger og anden serie af ansøgninger i den serielle sagsbehandling ikke skal tælle med i beregning af tidsfristen. I praksis indebærer det, at tiden fra meddelelse af etableringstilladelse og ansøgning om elproduktionstilladelse samt elproduktionsbevilling er undtaget tidsfristen.

Det vil sige, at alle nødvendige oplysninger vil skulle være tilgængelige for de respektive myndigheder, før tidsfristen kan påbegyndes. Adgangen for myndighederne til at starte egen sagsbehandling, så snart ansøgningen foreligger fyldestgørende, berøres ikke af, at tidsfristen først gælder, når alle ansøgninger i første serie af ansøgninger er indgivet fyldestgørende. Det er alene de fagkompetente myndigheder, der vil kunne afgøre, hvorvidt en ansøgning inden for eget fagområde anses for fyldestgørende.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om, at tilladelser til anlæg, der udnytter vand og vind på havet, med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, behandles samtidigt med ansøgninger efter anden lovgivning. Den gældende praksis vil kort blive gennemgået umiddelbart nedenfor.

Adgangen til at udnytte energi fra vand og vind på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone tilkommer alene den danske stat. Adgangen til at foretage forundersøgelser og opnå efterfølgende ret til udnyttelse af energi kan derfor kun finde sted efter tilladelse fra klima-, energi- og forsyningsministeren.

Det er Energistyrelsen, der varetager statens højhedsret til søterritoriet i forbindelse med tilladelse til forundersøgelser, etablering og drift af elproduk-

tionsanlæg. Det betyder, at tilladelse til etablering og drift af anlægget samtidig er en tilladelse til at udnytte energi fra vand og vind på søterritoriet og i den eksklusive økonomiske zone.

Hovedparten af de ansøgninger, der er nødvendige for at opføre og drive anlæg på havet, behandles af Energistyrelsen. Opstilleren skal efter gældende ret selv kontakte de relevante myndigheder for at opnå tilladelser til at opføre og drive anlægget. Det følger af Energistyrelsens praksis, at styrelsen vejleder opstilleren om processerne for så vidt angår de dele af anlægget, der etableres på søterritoriet, og styrelsen fungerer således som kontaktpunkt, som beskrevet i de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning. For anlæg på havet bliver myndighedernes krav til anlæggets etablering og drift formidlet i de tilladelser, som meddeles af Energistyrelsen. Koordinationen mellem myndighederne sker på Energistyrelsens foranledning og sikrer, at relevante myndigheders krav til anlæggets etablering og drift fremgår af tilladelserne.

Energistyrelsen vejleder ikke om tilladelsesprocesserne for de dele af anlægget, der etableres på land. Tilladelsesprocesserne for hhv. de dele af anlægget, der etableres på land og de dele af anlægget, der etableres på havet, forløber uafhængigt af hinanden.

Det følger af den foreslåede i § 29 a, nr. 2, i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om, ansøgninger om tilladelser, ansøgt efter §§ 25 og 29 for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, behandles samtidig med ansøgninger efter anden relevant lovgivning samt undtagelser hertil.

Den foreslåede § 29 a, nr. 2, i VE-loven, vil muliggøre en gennemførelse af VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7 ved at bemyndige klima-, energi- og forsyningsministeren til at gennemføre samtidig i forhold til påbegyndelse af tidsfristen for sagsbehandlingen på tværs af alle relevante myndigheder, i en forventet rammebekendtgørelse udstedt af Energistyrelsen.

VE II-direktivet fastsætter i artikel 16, stk. 4-6, krav om varigheden af tilladelsesprocessen for kraftværker. I en dansk kontekst anvendes betegnelsen "kraftværker" almindeligvis mere snævert sammenlignet med ordets anvendelse i VE-II direktivet. "Kraftværker" forudsættes anvendt i VE II-direktivet som en samlet betegnelse for anlæg, der producerer elektricitet, hvorfor det må forudsættes, at betegnelsen "kraftværker" i VE II-direktivet svarer

til betegnelsen ”elproduktionsanlæg” i dansk ret. Denne tidsfrist vil som udgangspunkt være to år, men begrænses til ét år for repowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW.

Derudover gælder ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 7, at tidsfristen ikke vil berøre forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, og vil kunne forlænges med varigheden af sådanne procedurer.

Endeligt gælder det ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 4 og stk. 6, at tidsfristerne vil kunne forlænges med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder. Usædvanlige omstændigheder er alene beskrevet med eksempel for repowering-projekter, hvor det beskrives som f.eks. tvingende sikkerhedsmæssige grunde, hvor repowering-projektet har en væsentlig indvirkning på nettet eller anlæggets oprindelige kapacitet, størrelse eller ydeevne.

At ansøgning om tilladelser efter VE-lovens §§ 25 og 29 behandles samtidigt med ansøgninger efter anden relevant lovgivning betyder, at alle ansøgninger til tilladelser til at opføre og drive et vedvarende energianlæg på havet skal behandles parallelt.

Den foreslåede § 29 a, nr. 2, i VE-loven, vil skulle bidrage til at muliggøre en realisering de frister, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7, samt sikre, at de administrative procedurer strømlines med mulighed for at effektivisere processerne på tværs af en eller flere myndigheder med henblik på at kunne imødekomme tidsfristerne.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen vil fastsætte regler om, at tilladelser ansøgt efter VE-lovens §§ 25 og 29 for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, skal behandles samtidigt med ansøgninger efter anden lovgivning samt undtagelser hertil, for at imødekomme de frister, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7.

Tilladelsesprocessen for anlæg på havet bevirker imidlertid, at der ikke kan gælde samtidighed i behandlingen af alle ansøgninger i tilladelsesprocessen.

Sagsbehandlingen af ansøgningerne for anlæg på havet forventes at kunne behandles serielt, således at de tilladelser, der knytter sig til etablering af anlægget behandles særskilt og forskudt i tid i forhold til de tilladelser, der knytter sig til anlæggets drift. For anlæg på havet vil behandlingen af ansøgninger ske serielt, dvs. i serier bestående af flere ansøgninger, dog således at sagsbehandlingen inden for en serie sker samtidig. Dette skyldes, at ansøgning om elproduktionstilladelse, jf. VE-lovens § 29, forudsætter opfyldelse af vilkår fastsat i den meddelte etableringstilladelse, jf. VE-lovens § 25, hvilket indebærer, at ansøgninger kan indleveres samtidigt

Første serie af ansøgninger i den serielle sagsbehandling består af etableringstilladelsen, jf. VE-lovens § 25, godkendelse af afmærkning af hensyn til flysikkerhed i medfør af luftfartsloven og accept af sejladsrisiko i medfør af lov om sikkerhed til søs. Disse ansøgninger kan behandles samtidig på tværs af hhv. Energistyrelsen, Transport- og Boligministeriet og Søfartsstyrelsen. Det forventes, at ansøgning om byggetilladelse i medfør af byggeloven til etablering af de dele af anlægget, der etableres på land, vil kunne behandles samtidig med de øvrige ansøgninger i første serie i den serielle sagsbehandling.

Anden serie af ansøgninger i den serielle sagsbehandling består af elproduktionstilladelsen, jf. VE-lovens § 29 og elproduktionsbevillingen, jf. lov om elforsynings § 10, som begge behandles af Energistyrelsen. Disse ansøgninger behandles ligeledes samtidigt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

Det fremgår af det gældende § 43 h, stk. 1, 1. pkt. i VE-loven, at for årsnormen for elektricitet fra anlæg omfattet af § 43 f, stk. 4, eller § 43 g, stk. 4, som senest den 1. januar 2018 leverer elektricitet til elforsyningsnettet, fastlægges som 12 gange den maksimale månedlige elproduktion målt i kWh fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse i 2018.

Det følger af den foreslåede ændring af § 43, stk. 1, 1. pkt., at der efter »biogas eller« indsættes et »af«.

Formålet med den foreslåede ændring er, at det præciseres, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet ved biomasse.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke kan opstå tvivl om, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet af biomasse. Den foreslåede ændring er alene en sproglig præcisering, der ikke har noget materielt indhold.

Det fremgår af det gældende § 43 h, stk. 2, 1. pkt., at årsnormen for elektricitet fra anlæg omfattet af § 43 f, stk. 4, eller § 43 g, stk. 4, som efter den 1. januar 2018 har leveret elektricitet til elforsyningsnettet, og for anlæg omfattet af § 43 f, stk. 5, eller § 43 g, stk. 5, fastlægges som 12 gange den maksimale månedlige elproduktion målt i kWh fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse i de første 12 måneder, anlægget har leveret elektricitet til elforsyningsnettet fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas.

Det følger af den foreslåede ændring af *stk. 2, 1. pkt.*, at der efter »kWh fra anvendelse af biogas eller« indsættes et »af«.

Formålet med ændringen er, at det præciseres, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet ved biomasse.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke kan opstå tvivl om, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet ved biomasse. Den foreslåede ændring er alene en sproglig præcisering, der ikke har noget materielt indhold.

Det fremgår af det gældende § 43 h, stk. 3, 1. pkt., at årsnormen for elektricitet fra anlæg omfattet af § 43 f, stk. 4 eller 5, eller § 43 g, stk. 4 eller 5, som efter den 1. januar 2018 har idriftsat udvidelser, fastlægges som 12 gange den maksimale månedlige elproduktion målt i kWh fra anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse i de første 12 måneder, efter anlægget har idriftsat udvidelsen, jf. dog stk. 4.

Det følger af den foreslåede ændring af *stk. 3, 1. pkt.*, at der efter »biogas eller« indsættes et »af«.

Formålet med ændringen er, at det præciseres, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet ved biomasse.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke kan opstå tvivl om, at det kun er forgasningsgas, der skal være fremstillet ved biomasse. Den foreslåede ændring er alene en sproglig præcisering, der ikke har noget materielt indhold.

Til nr. 11

Det følger af gældende § 50, stk. 3, 1. pkt., at der ikke ydes pristillæg efter §§ 45 a og 47 for elektricitet fremstillet ved afbrænding af affald.

Det følger af bekendtgørelse om affald, jf. bekendtgørelsens § 3, nr. 23, at forbrændingseget affald er affald, der ikke er egnet til materialenyttiggørelse, og som kan destrueres ved forbrænding, uden at forbrænding heraf giver anledning til udledning af forurenende stoffer i uacceptabelt omfang. Det fremgår endvidere at forbrændingseget affald ikke omfatter affald, som det efter lovgivningen er forbudt at forbrænde og affald, der efter lovgivningen, herunder et regulativ vedtaget af kommunalbestyrelsen, skal indsamles eller anvises til materialenyttiggørelse eller anden behandling, herunder deponering eller som konkret anvises til materialenyttiggørelse eller anden behandling, herunder deponering.

Det følger af den foreslåede ændring af § 50, stk. 3, 1. pkt., at der efter »afbrænding af« indsættes »forbrændingseget«.

Formålet med forslaget til ændring er at sikre, at affald i VE-lovens § 50, stk. 3, som henviser til §§ 45 a og 47, forstås som forbrændingseget affald og ikke som forslaget til definition af affald, som foreslås indsat i VE-lovens § 5, stk. 1, nr. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 4.

Definitionen af forbrændingseget affald fremgår af § 3, nr. 23, i bekendtgørelse om affald.

Til nr. 12

Det følger af gældende § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og om, at opfyldelse af disse kriterier er en betingelse for at opnå støtte i henhold til de statsstøtteordninger, der er reguleret i §§ 43 b-d, f og g, 45 a, 45 b og 47 i VE-loven.

I henhold til disse støtteordninger kan der ydes støtte til hhv. salg af biogas til transport, til anvendelse af biogas til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion, til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller forgasningsgas fremstillet ved biomasse omfattet af VE-lovens bilag 1, til elektricitet produceret ved afbrænding af biomasse omfattet af VE-lovens bilag 1, og til anvendelse af solenergi, bølgekraft eller vandkraft eller andre vedvarende energikilder.

Bemyndigelsen i § 50, stk. 5, 2. pkt., er dels udmøntet ved bekendtgørelse nr. 301 af 25. marts 2015 om bæredygtig produktion af biogas som ændret ved bekendtgørelse nr. 448 af 20. maj 2016. Det fremgår af bekendtgørelsen, at bæredygtig produktion af biogas hovedsagelig skal baseres på anvendelse af rest- og affaldsprodukter. Endvidere fastsættes et loft for andelen af energiafgrøder, der må indgå i støtteberettiget biogasproduktion. Dette loft er blevet gradvist reduceret siden 2015. Energiafgrøder er i bilag 1 til bekendtgørelsen defineret som biomasse i form af helsæd, kolber, rødder og kerner fra majs, roer, korn, græs, kløvergræs og jordskokker. I henhold til § 3 a i bekendtgørelsen må tilskudsberettiget biogas, der sælges til transport, dog ikke være produceret af korn, majs, roer eller jordskokker.

Dels er bemyndigelsen udmøntet ved fastsættelse af regler om, at støtte er betinget af overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier, i § 7, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 1627 af 27. december 2019 om pristillæg til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller af forgasningsgas fremstillet ved biomasse, § 7, stk. 2, nr. 1, og i § 6, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 25 af 10. januar 2020 om tilskud til biogas, der sælges til brug for transport, eller anvendes til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion. I henhold til disse bestemmelser er udbetaling af støtte efter de pågældende støtteordninger betinget af, at den anvendte eller solgte biogas opfylder de krav for bæredygtig produktion, der er fastsat i bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas.

Det foreslås, at § 50, stk. 5, 2. pkt., ophæves.

Den foreslåede ophævelse af § 50, stk. 5, 2. pkt., skal ses i sammenhæng med den foreslåede indsættelse af § 56 c og § 56 d i VE-loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, og nyaffattelsen af § 4, stk. 1, i biobrændstofloven, jf. lovforslagets § 2, nr. 8. Det foreslåede § 56 c, stk. 1, nr. 7, i VE-loven vil således videreføre og udvide den gældende bemyndigelse i § 50, stk. 5, 2. pkt., til at fastsætte regler om bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af

drivhusgasemissioner og om, at modtagelse af pristillæg for biomassebrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, er betinget af opfyldelsen af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, jf. nærmere herom bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 13. Den foreslåede § 56 d vil videreføre den gældende bemyndigelse i § 50, stk. 5, 2. pkt., til at fastsætte regler om bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for modtagelse af støtte efter §§ 47 og 49 i VE-loven. Den foreslåede nyaffattelse af § 4, stk. 1, i biobrændstofloven vil videreføre den tilsvarende bemyndigelse i VE-lovens § 50, stk. 5, 2. pkt., til fastsættelse af regler vedrørende biogas til transport, jf. nærmere bemærkningerne til lovforslagets § 2, nr. 8.

Ophævelsen af § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven er, sammenholdt med ovennævnte forslag til indsættelse af § 56 c og § 56 d i VE-loven og nyaffattelse af § 4, stk. 1, i biobrændstofloven, af ren lovteknisk karakter og vil således bl.a. indebære en uændret videreførelse af den gældende bemyndigelse i § 50, stk. 5, 2. pkt. Der er dermed ikke tiltænkt nogen materiel ændring af bestemmelsen i den gældende § 50, stk. 5, 2. pkt. Baggrunden for disse ændringer af lovteknisk karakter er dels, at der med lovforslagets § 1, nr. 13, foreslås indsat et nyt kapitel 6 c i VE-loven, der omhandler bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for al regulering omfattet af VE-loven eller regler udstedt i medfør af VE-loven. Dels vurderes det hensigtsmæssigt at samle al regulering af krav til biogas til transport om opfyldelse af kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner i biobrændstofloven.

Ophævelsen skal endelig ses i sammenhæng med overgangsbestemmelsen i lovforslagets § 12, stk. 3, der indebærer, at de bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af det gældende § 50, stk. 5, 2. pkt., vil forblive i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af den foreslåede § 56 c i VE-loven.

Det følger af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 5, 3. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere kan fastsætte regler om, at krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, anvender eller sælger biogas, skal overholdes som betingelse for at modtage pristillæg eller tilskud efter §§ 43 b-43 g i VE-loven, og om brugerbetaling.

Bemyndigelsen giver ministeren hjemmel til som betingelse for opnåelse af støtte at fastsætte krav om eksempelvis begrænsning af udslip af metan og andre drivhusgasser fra anlæg, der anvender, producerer eller sælger biogas, og om at anlæggene indfører rutinemæssig egenkontrol for at identificere lækager, periodisk lader et godkendt målerfirma kvantificere f.eks. metantabet fra anlægget og iværksætter de nødvendige tiltag for at nedbringe metanudslip fra identificerede kilder til lækage. Endvidere giver bemyndigelsen hjemmel til fastsættelse af regler om myndighedstilsyn og –kontrol, herunder ved udtagelse af anlæg til stikprøvekontrol, og om brugerbetaling heraf. For nærmere om bestemmelsens anvendelsesområde henvises til bemærkningerne til § 50, stk. 5, 3. pkt., jf. herved Folketingstidende 2019-20, A, L 39 som fremsat, de specielle bemærkninger til § 1, nr. 20.

Bemyndigelsen i § 50, stk. 5, 3. pkt., er ikke udmøntet.

Det foreslås, at § 50, stk. 5, 3. pkt., ophæves.

Den foreslåede ophævelse af § 50, stk. 5, 3. pkt. skal dels ses i sammenhæng med den foreslåede indsættelse af en ny § 56 e, der bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, opgraderer, renser, anvender eller sælger biogas, herunder om at modtagelse af pristillæg eller tilskud efter §§ 43 b-43 g i denne lov, er betinget af overholdelse af disse regler, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, og bemærkningerne hertil.

Dels skal den foreslåede ophævelse ses i sammenhæng med den foreslåede ændring af § 58 i VE-loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 17, der bl.a. indebærer, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostningerne ved tilsyn og kontrol med overholdelse af regler udstedt i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 56 e. For nærmere herom henvises til bemærkningerne til nr. 17.

Ophævelsen af § 50, stk. 5, 3. pkt., i VE-loven sammenholdt med ovennævnte indsættelse af en ny § 56 e i loven og ændring af lovens § 58 er af ren lovteknisk karakter og vil således bl.a. indebære en uændret videreførelse af den gældende bemyndigelse i § 50, stk. 5, 3. pkt. Der er dermed ikke tiltænkt nogen materiel ændring af bestemmelsen i den gældende § 50, stk. 5, 3. pkt. Baggrunden for disse ændringer er, at der med lovforslagets § 1, nr. 13, ligeledes foreslås indsat et nyt kapitel 6 c i VE-loven, der omhandler bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner for al regulering omfattet af VE-loven eller regler udstedt i medfør af VE-loven.

Til nr. 13

Det følger af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasser og om, at opfyldelse af disse kriterier og krav er en betingelse for at opnå støtte i henhold til de statsstøtteordninger, der er reguleret i §§ 43 b-d, f og g, 45 a, 45 b og 47 i VE-loven.

Det følger af den gældende bestemmelse i § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasser og om, at opfyldelse af disse kriterier og krav er en betingelse for at opnå støtte i henhold til de statsstøtteordninger, der er reguleret i § 35 g i lov om naturforsyning.

Der kan i henhold til disse støtteordninger ydes støtte til salg af biogas til transport, til anvendelse af biogas til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion, til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller af forgasningsgas fremstillet ved biomasse omfattet af VE-lovens bilag 1, til elektricitet produceret ved afbrænding af biomasse omfattet af VE-lovens bilag 1, til opgraderet biogas leveret til naturgasnettet, til rensset bygas leveret til bygasnet, og til anvendelse af solenergi, bølgekraft eller vandkraft eller andre vedvarende energikilder.

Bemyndigelsen i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning er i gældende ret udmøntet ved bekendtgørelse nr. 301 af 25. marts 2015 om bæredygtig produktion af biogas som ændret ved bekendtgørelse nr. 448 af 20. maj 2016. Bekendtgørelsen implementerer kriterier for bæredygtig produktion af biogas i form af krav til den maksimale brug af visse typer energiafgrøder i biogasproduktionen. De energiafgrøder, der indgår i reguleringen, beskrives i bekendtgørelsens bilag 1 og omfatter helsæd, kolber, rødder og kerner fra majs, roer, korn, græs, kløvergræs og jordskokker. Det fremgår endvidere af bekendtgørelsen, at produktionen hovedsagelig skal baseres på anvendelse af rest- og affaldsprodukter. Bekendtgørelsen fastsætter et loft for andelen af energiafgrøder, der må indgå i støt-teberettiget biogasproduktion. Dette loft er blevet gradvist reduceret siden 2015. Fra den 1. august 2015 til og med den 31. juli 2018 måtte der per

indberetningsperiode højst blive anvendt 25 pct. energiafgrøder i biogasproduktionen. Fra den 1. august 2018 til og med den 31. juli 2021 må der per indberetningsperiode højst anvendes 12 pct. energiafgrøder. Niveaueet fra den 1. august 2021 og fremefter afhænger af en evaluering af anvendelsen af energiafgrøder i biogasproduktionen.

Endvidere er den del af bemyndigelsen i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven, der vedrører fastsættelse af regler om, at støtte er betinget af overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier, udmøntet i § 7, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 1627 af 27. december 2019 om pristillæg til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller af forgasningsgas fremstillet ved biomasse, § 7, stk. 2, nr. 1, og i § 6, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 25 af 10. januar 2020 om tilskud til biogas, der sælges til brug for transport, eller anvendes til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion. I henhold til disse bestemmelser er udbetaling af støtte efter de pågældende støtteordninger betinget af, at den anvendte eller solgte biogas opfylder de krav for bæredygtig produktion, der er fastsat i bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas. Der er ikke modtaget ansøgninger om tilsagn til støtte til biogas, der sælges til brug for transport, inden for ansøgningsfristen den 1. januar 2020 og denne ordning er derfor lukket.

Bemyndigelsen i § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning er udmøntet i § 7, stk. 2, nr. 1, i bekendtgørelse nr. 1628 af 27. december 2019 om pristillæg til opgraderet biogas, der leveres til et sammenkoblet gassystem og til rensat biogas leveret til bygasnet, hvorefter udbetaling af støtte efter den pågældende støtteordning i § 35 g i loven er betinget af, at den anvendte eller solgte biogas opfylder de krav for bæredygtig produktion, der er fastsat i bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas.

Det fremgår af bemærkningerne til § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og § 35 d, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning, at bemyndigelsen bl.a. forventes udnyttet til implementering af VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner og til fastsættelse af ny energiafgrødegrænse for støttet produktion af biogas, jf. herved Folketings-tidende 2019-20, A, L 39 som fremsat, de specielle bemærkninger til § 1, nr. 20, og til § 2, nr. 5.

Gældende ret indeholder ikke hjemmel til at fastsætte krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler til produktion af elek-

tricitet, varme, køling eller brændsler eller for tilsvarende anvendelse af flydende biobrændsler uden for området for handel med kvoter for drivhusgasemissioner. Inden for kvoteområdet er der i bekendtgørelse nr. 1619 om bæredygtighed m.v. af biobrændstoffer og flydende biobrændsler, som anvendes til aktiviteter omfattet af lov om CO₂-kvoter af 15. december 2016, fastsat regler vedrørende overholdelse af bæredygtighedskriterier for driftsledere og luftfartsoperatører omfattet af kvotesystemet.

Det foreslås med lovforslaget, at der indsættes et nyt kapitel 6 c i VE-loven vedrørende bæredygtighed og reduktion af drivhusgasemissioner m.v.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 56 c, stk. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal fastsætte regler om overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der anvendes i anlæg til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, herunder opgraderet biogas leveret til gassystemet. Undtaget fra den foreslåede bestemmelses anvendelsesområde er dog biogas, der anvendes i transportsektoren, jf. det foreslåede § 56 c, stk. 3, og bemærkningerne hertil nedenfor.

Forslaget vil udvide den gældende bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte krav om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for at modtage støtte til anvendelse af bl.a. biogas og fast biomasse, således, at ministeren også vil kunne fastsætte tilsvarende krav for så vidt angår ikke-støttet anvendelse af biomassebrændsler og flydende biobrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler.

Således vil klima-, energi- og forsyningsministeren i henhold til den foreslåede bestemmelse og med den undtagelse, der fremgår af det foreslåede stk. 3, skulle fastsætte regler om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser for al anvendelse af biomassebrændsler og flydende biobrændstoffer, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, uanset om denne anvendelse er omfattet af en støtteordning eller ej. Efter gældende ret kan krav om overholdelse heraf alene fastsættes som betingelse for modtagelse af støtte og kun i relation til anvendelsen af biomassebrændsler.

Formålet med den foreslåede udvidelse af bemyndigelsen til også at omfatte fastsættelse af regler om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for ikkestøttet anvendelse af biomassebrændsler og for flydende biobrændsler er at muliggøre, at al anvendelse, uanset om den er støttet eller ej, af biomassebrændsler og flydende biobrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler kan tælle med som bidrag til opfyldelse af Danmarks forpligtelser efter VE II-direktivets artikel 3.

Forslaget skal således ses i lyset af bestemmelsen i VE II-direktivets artikel 29, stk. 1, sammenholdt med Danmarks forpligtelser i henhold til direktivets artikel 3, stk. 1 og 4. I henhold til artikel 29, stk. 1, litra a-c, er opfyldelse af direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i artikel 29, stk. 2-7 og 10, en forudsætning for, at energi fra bl.a. biomassebrændsler og flydende biobrændsler kan tages i betragtning dels som Danmarks bidrag til opfyldelse af det fælles EU-mål om, at andelen af energi fra vedvarende energikilder senest i 2030 skal udgøre mindst 32 pct. af Unionens endelige energiforbrug, jf. artikel 3, stk. 1, i direktivet, dels til opfyldelse af Danmarks forpligtelse efter artikel 3, stk. 4, til at sikre, at mindst 30 pct. af det endelige nationale bruttoenergiforbrug stammer fra vedvarende energikilder fra og med 2021. For nærmere om disse forpligtelser, herunder den såkaldt nationale integrerede energi- og klimaplan, som bl.a. danner grundlag for Danmarks bidrag efter artikel 3, stk. 1, se pkt. 2.1.1 i de almindelige bemærkninger. For nærmere om artikel 29, se pkt. 2.1.6. i de almindelige bemærkninger.

Endvidere er formålet med den foreslåede bestemmelse at give klima-, energi- og forsyningsministeren hjemmel til fastsættelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, der går videre end VE II-direktivets kriterier.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer dels, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved bekendtgørelse vil kunne fastsætte regler om bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for anvendelse af biomassebrændsler og flydende biobrændsler. Dels vil ministeren i medfør af hjemlen kunne fastsætte regler om, at anvendelse af hhv. biomassebrændsler og flydende biobrændsler til produktion af elektricitet, varme, køling og brændsler, skal overholde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat af ministeren.

Hjemlen giver mulighed for fastsættelse af regler, der implementerer VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler og flydende biobrændsler, herunder direktivets afgrænsning af hvilke anlæg, der omfattes af direktivets krav, eventuelt senere ændringer af VE II-direktivets kriterier og andre EU-standarder på området.

Endvidere gives ved bemyndigelsen hjemmel til, at ministeren, til udmøntning af en politisk aftale, fastsætter nationale bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der supplerer eller går længere end direktivets minimumskriterier. Den konkrete udmøntning vil ske ved bekendtgørelse efter forelæggelse for den relevante aftalekreds.

Det forventes, at den foreslåede bemyndigelse bl.a. vil blive udmøntet til fastsættelse af regler ved bekendtgørelse, der sikrer opfyldelse af VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i forbindelse med enhver anvendelse af biomassebrændsler eller flydende brændsler til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, jf. nærmere herom bemærkningerne til de foreslåede bestemmelser i stk. 1, nr. 1-8, nedenfor. Disse regler skal senest træde i kraft samtidig med fristen den 30. juni 2021 for implementering af VE II-direktivet. Det forventes derfor, at bekendtgørelsen vil træde i kraft den 30. juni 2021 samtidig med den forventede ikrafttræden af dette lovforslag, jf. lovforslagets § 12, stk. 1.

Den foreslåede bemyndigelse forventes endvidere anvendt til udmøntning af Aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi, der den 2. oktober 2020, er indgået mellem regeringen (Socialdemokratiet) og Venstre, Dansk Folkeparti, Radikale Venstre, Socialistisk Folkeparti, Enhedslisten, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance og Alternativet, som opfølgning på Klimaaftale for energi og industri m.v. af 22. juni 2020.

For en nærmere gennemgang af indholdet i aftalen henvises til de specielle bemærkninger til § 56 c, stk. 1-5 og stk. 2, og de almindelige bemærkninger afsnit 3.6.2 og 3.6.3.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer endvidere, at ministeren på et senere tidspunkt bl.a. vil kunne ændre eller supplere ovennævnte krav og kriterier for bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner eller ændre kredsen af aktører, der er omfattet af lovgivningens krav og kriterier. Dette

vil eksempelvis kunne ske på baggrund af nærmere retningslinjer fra Kommissionen for fortolkningen af VE II-direktivets krav til overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, udstedelsen af delegerede retsakter i henhold til direktivet, som følge af ændrede EU-regler på området, efter en evaluering af kravene eller såfremt den teknologiske udvikling måtte gøre det nødvendigt.

Udmøntning af den foreslåede bemyndigelse i § 56 c, stk. 1, vil bl.a. kunne ske ved fastsættelse af regler på en række områder, der er fremhævet i den ikke udtømmende opregning i stk. 1, nr. 1-8.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 1*, at ministeren vil skulle fastsætte regler om bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner for biomassebrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, i overensstemmelse med VE II-direktivets bæredygtighedskriterier fastsat i artikel 29, stk. 2-7, og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i artikel 29, stk. 10, litra d, jf. nærmere herom afsnit xx og afsnit xxx i de almindelige bemærkninger.

For så vidt angår landbrugsbiomasse vil den konkrete udmøntning ved bekendtgørelse af direktivets krav i artikel 29, stk. 2, om indførelse af overvågnings- eller håndteringsplaner for at afhjælpe virkningerne for jordbundens kvalitet og kulstofindholdet i jorden ske under iagttagelse af de forventede retningslinjer herom fra Kommissionen og efter inddragelse af den relevante aftalekreds.

Den foreslåede bemyndigelse indebærer, at ministeren på et senere tidspunkt vil kunne ændre eller supplere bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser for biomassebrændsler. Det kan bl.a. ske på baggrund af politiske aftaler, som følge af nødvendige tekniske ændringer, herunder eksempelvis ændrede opgørelsesmetoder, eller på baggrund af nye eller ændrede retningslinjer fra EU-Kommissionen.

Bemyndigelsen skal endvidere anvendes til at implementere VE II-direktivets bæredygtighedskriterier i artikel 29, stk. 2-7, og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser i artikel 29, stk. 10, litra a-c, for flydende bio-

brændsler. For flydende biobrændsler gælder et princip om totalharmonisering, hvilket er forankret i EU-reglerne. Det indebærer, at medlemsstaterne ikke kan fastsætte yderligere kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser samt udvide kredsen af aktører, der omfattes af kravene. For så vidt angår flydende biobrændsler vil klima-, energi- og forsyningsministeren derfor alene kunne fastsætte krav, der er identiske med VE II-direktivets kriterier i artikel 29, stk. 2-7 og 10.

For mere om VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser for flydende biobrændsler henvises til pkt. 2.1.5.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Endelig vil den foreslåede bemyndigelse kunne anvendes til udmøntning af Aftale om bæredygtighed til træbiomasse til energi, hvor det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af forslaget til VE-lovens § 56 c, stk. 1, nr. 1, vil fastsætte regler om, at der ud over de bæredygtighedskriterier, der følger af VE II-direktivet, for skovbiomasse vil blive stillet krav om, at særligt værdifulde områder identificeres og beskyttes og at der tages hensyn til særlige arter. De særlige arter forventes, at være arter, der fremgår af den danske rødliste, som er en fortegnelse over danske plante-, dyre- og svampearter, der er blevet vurderet til at være i risiko for at uddø og tilsvarende lister i andre lande. Det forventes, at dokumentationen skal indeholde en beskrivelse af, hvad der er gjort for at identificere særligt udsatte eller værdifulde områder eller arter, og hvordan disse er blevet beskyttet i forbindelse med høsten af biomassen. Det kan også være en beskrivelse af, hvordan systemer på kildeområdeniveau sikrer, at kravet er opfyldt.

Herudover forventes det, at ministeren vil anvende den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte et særligt dansk klimakrav, der skal bidrage til, at skovkulstoflagrene ikke går tilbage på kortere og mellemlang sigt. Det forventes, at ministeren vil fastsætte regler om, at det særlige klimakrav kan opfyldes på tre måder. Enten ved a) dokumentation enten for kildeområdet eller for oprindelseslandet af, at skovkulstoflageret er opretholdt, a) ved dokumentation af, at skovene i kildeområdet er skovcertificeret, det kan f.eks. være enten FSC, PEFC eller tilsvarende skovcertificering eller c) dokumentation af at der kun anvendes restprodukter til energiformål. Det forventes i denne forbindelse, at restprodukter er rester fra træindustri, anden produktion f.eks. frugtplantager, dokumenteret naturplejebiomasse, samt rester fra skovbrug. Rester fra skovbrug er hugstresten i form af toppe og grene og tyndingstræ. Det forventes endvidere, at der vil blive fastsat regler ved bekendtgørelse for dokumentation af, at der er tale om rester fra skovbrug.

Dette kan forventes at skulle dokumenteres på én af to måder: ved at dokumentere, at der ikke anvendes stammetræ over 20 cm i diameter eller ved at dokumentere at højst 50 pct. af det afsatte træ fra kildeområdet er afsat til energiformål. Der vil kunne fastsættes undtagelser for disse regler i tilfælde af f.eks. skadet/splintret træ, stormfald, barkbilleangreb eller sygdom.

Det forventes endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af den foreslåede bemyndigelse og i henhold til Aftale om bæredygtighed m.v. for træbiomasse, vil fastsætte regler for træbiomasse om besparelser af drivhusreduktioner, der er skærpet i forhold til VE II-direktivets. For det første forventes det, at kravene til besparelser af drivhusreduktioner, til forskel fra VE II-direktivets, også vil omfatte eksisterende anlæg. Herudover forventes det, at ministeren vil fastsætte regler om, at drivhusgasbesparelserne i produktionskæden, fra den 30. juni 2021 vil være 75 pct., 80 pct. fra 1. januar 2025 og 83 pct. fra 1. januar 2028.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 2*, at ministeren vil skulle fastsætte regler om størrelser på anlæg omfattet af krav om opfyldelse af kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner.

Bemyndigelsen skal bl.a. anvendes til at implementere VE II-direktivets krav til hvilke anlæg, der skal overholde bæredygtighedskriterierne. Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren for gasformige biomassebrændsler og faste biomassebrændsler, undtaget træbiomasse, vil fastsætte regler om størrelse på anlæg, der i overensstemmelse med VE II-direktivets minimumskrav. Det følger af direktivet, at biomassebrændsler skal opfylde direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, hvis de anvendes i anlæg, til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler, med en samlet nominel indfyret termisk effekt på 20 MW eller derover for faste biomassebrændsler og i anlæg med en effekt på 2 MW eller derover for gasformige biomassebrændsler.

Det forventes, at for træbiomasse vil klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af forslaget til VE-lovens § 56 c, *stk. 1, nr. 2*, fastsætte regler om, at alle anlæg, der producerer elektricitet, varme eller køling ved anvendelse af træbiomasse, i anlæg med en installeret effekt på 5 MW eller derover fra den 30. juni 2021 skal overholde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og krav til besparelse af drivhusgasemissioner. Det forventes, at ministeren vil fastsætte regler, der sænker grænsen til anlæg på 2,5 MW eller derover, gældende fra den 1. januar 2023.

Herudover forventes det, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil anvende det foreslåede § 56 c, stk. 1, nr. 2, til at fastsætte krav om, at virksomheder, der anvender træbiomasse til energiformål i anlæg på 20 MW eller derover, fra den 30. juni 2020 skal overholde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Det forventes endvidere, at ministeren vil fastsætte regler om, at grænsen fra den 1. januar 2021 sænkes til anlæg på 2,5 MW eller derover.

Den foreslåede bemyndigelse kan anvendes til at sænke grænserne yderligere. Det fremgår dog, af Aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal have accept fra aftalekredsen, for at kunne sænke grænserne ud over de grænser, der fremgår af aftalen.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil anvende bemyndigelsen til at fastsætte definition af kapacitet for anlæg samt regler for hvornår sammenkoblede anlæg anses for et anlæg.

Det forventes, at der vil blive udstedt regler om, at der med kapacitet menes energiindhold pr. tidsenhed i tilført biomassebrændsel til anlægget. Dette gælder uanset om biomassen afbrændes på anlægget til produktion af el, varme, køling eller procesenergi eller om energiindholdet indgår i det biomassebrændsel, som anlægget producerer.

Det forventes, at ministeren vil fastsætte regler om, at kapaciteten (megawatt) skal beregnes som et samlet anlæg, hvis flere anlæg har tæt fysisk sammenhæng, på enten samme matrikel eller tilstødende matrikler.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 3*, at ministeren fastsætter regler om typer af biomassebrændsler og flydende biobrændsler omfattet af krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om, at de typer af biomassebrændsler og flydende biobrændsler, der omfattes af krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, som udgangspunkt er de biomassebrændsler, der omfattes i henhold til VE II-direktivet. Bemyndigelsen kan dog også anvendes til udmøntning af politiske aftaler, der indeholder krav til biomassebrændsler, der ikke er omfattet af VE II-direktivets krav om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

For flydende biobrændsler gælder det, at VE II-direktivets krav skal implementeres, og at der ikke kan stilles yderligere nationale krav.

Det følger af VE II-direktivet, at primær biomasse fra landbrug, restprodukter fra landbrug, primær biomasse fra skovbrug, restprodukter fra skovbrug og restprodukter fra akvakultur og fiskeri, skal overholde de relevante bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner i direktivet, hvis anvendelsen af disse biomassebrændsler skal kunne medtælles som energi fra vedvarende energikilder, og hvis anvendelsen skal kunne blive berettiget til statsstøtte. For restprodukter fra træindustri og andre affalds- og restprodukter gælder der i VE II-direktivet, udelukkende et krav om overholdelse af kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Bio-nedbrydeligt husholdnings- og husholdningslignende affald af biologisk oprindelse er dog i henhold til direktivet også undtaget fra krav om opfyldelse af kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Det følger endvidere af VE II-direktivet, at den geografiske oprindelse for alle typer af anvendelse af biomassebrændsler og flydende biobrændsler skal dokumenteres.

Det forventes, at for træbiomasse vil klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af forslaget til VE-lovens § 56 c, stk. 1, nr. 3, og i henhold til Aftale om bæredygtighed til træbiomasse til energi, fastsætte regler om, at rester fra træindustrien, herunder savværker, og træbiomasse fra ikkeskov omfattes af krav om overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Træbiomasse fra ikke-skov, kan bl.a. træagtig biomasse fra f.eks. læhegn og små træbevoksede arealer i det åbne land.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 4*, at ministeren kan fastsætte krav om, at biomassebrændsler, der anvendes til energiformål i virksomheder, skal opfylde bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Den foreslåede bemyndigelse vil kunne anvendes til udmøntning af politiske aftaler om, at biomassebrændsler anvendt til energiformål i virksomheder skal overholde bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, der går længere end de krav, der efter gældende ret er til biogas, der anvendes til procesformål i virksomheder. Al biomassebrændsel anvendt til energiformål i virksomheder vil kunne omfattes af regler udstedt i medfør af bemyndigelsen.

Det forventes, at for træbiomasse vil klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af forslaget til VE-lovens § 56 c, stk. 1, nr. 4, og i henhold til Aftale om bæredygtighed til træbiomasse til energi, fastsætte regler om, at træbiomasse der anvendes i anlæg på 20 MW eller derover til energiformål i virksomheder, fra den 30. juni 2021 skal overholde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelser af drivhusgasemissioner. Det forventes, at ministeren vil anvende bemyndigelsen til at sænke grænsen til anlæg på 2,5 MW eller derover med virkning fra den 1. januar 2023.

Den foreslåede bemyndigelse kan anvendes til at sænke grænserne yderligere. Det fremgår, af Aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal have aftalekredsens godkendelse før grænserne kan sænkes ud over det, der fremgår af aftalen.

Energiformål i virksomheder kan være produktionsprocesser, f.eks. til brænding, smeltning, brygning m.v. men kan også være til rumopvarmning, opvarmning af brugsvand eller produktion af elektricitet til en virksomhed.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 5*, at ministeren fastsætter regler om indberetning af oplysninger om og dokumentation for overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i medfør af nr. 1, herunder dokumentation for, at der er etableret en forudgående, uafhængig kontrol af de oplysninger, der indberettes.

Det forventes, at ministeren bl.a. vil anvende bemyndigelsen til at fastsætte et krav om, at aktørerne årligt skal indsende oplysninger, der dokumenterer overholdelse af de relevante bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner. Det forventes, at der vil blive oprettet en digital platform, som oplysningerne skal indsendes igennem til Energistyrelsen. Hjemlen i VE-lovens § 58 b vil blive anvendt til at udstede regler om at indsendelse af oplysningerne skal ske digitalt igennem en nærmere bestemt digital løsning. Det forventes desuden at oplysninger om geografisk oprindelse og typen af råprodukt for hver leverandør vil skulle stilles til rådighed for forbrugerne på relevante hjemmesider og ajourføres én gang om året.

Endvidere forventes det, at ministeren vil fastsætte regler om, at aktørerne skal indberette dokumentation pr. anlæg. Dette skyldes, at beregningen af drivhusgasemissionsbesparelser skal foretages for hele transportkæden og

altså frem til det anlæg, der skal anvende biomassebrændslet eller den flydende biobrændsel.

Det forventes, at ministeren vil fastsætte regler om, at aktørerne skal dokumentere, at der har været etableret en uafhængig kontrol, og at de skal sikre en tilstrækkelig standard for den uafhængige kontrol af de oplysninger, som forelægges Energistyrelsen. Det forventes endvidere, at der fastsættes krav om, at aktører efter anmodning fra Energistyrelsen skal stille de data, der er anvendt til at udarbejde oplysninger, til rådighed for Energistyrelsen.

Herudover forventes det, at ministeren vil anvende bemyndigelsen til at fastsætte regler om, at revisionen af aktørernes oplysninger skal kunne bekræfte, at de systemer, der anvendes af aktørerne er nøjagtige, pålidelige og sikret mod svindel, herunder ved en kontrol, som sikrer, at materialer ikke bevidst ændres eller kasseres, så partiet eller en del deraf kan blive til affald eller et restprodukt. Det forventes endvidere at være et krav, at revisionen skal evaluere frekvensen og metoden i prøveudtagningen og dataenes pålidelighed.

Det forventes endvidere, at Energistyrelsen i medfør af forslaget til VE-lovens § 56 c, stk. 1-2, jf. lovforslagets § 1, nr. 13, udarbejder en bekendtgørelse indeholdende en håndbog om dokumentation for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser, herefter benævnt håndbog, hvor kravene til bl.a. dokumentation vil blive uddybet.

I det omfang den aktør, der bliver pålagt at indberette oplysninger om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser, er en fysisk person, vil oplysningerne skulle behandles i overensstemmelse med i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske (herefter benævnt persondataskyttelsesforordningen) og Lov om supplerende bestemmelser til forordning om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (herefter benævnt databeskyttelsesloven).

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det er nødvendigt med hjemmel til at kunne fastsætte regler om indberetning af oplysninger om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser, også for fysiske personer, og at handlingerne kan ske med hjemmel i persondataskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra e, idet handlingerne er nødvendige af hensyn til udførelsen af en opgave, som

henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet er blevet pålagt. Reglerne for indberetningen bliver udmøntet i en bekendtgørelse. I forbindelse med udarbejdelsen af de nærmere regler vedrørende indberetning, vil der blive taget hensyn til, at behandlingerne er i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 5, herunder proportionalitetsprincippet og princippet om formålsbegrænsning.

Det forventes, at for træbiomasse vil klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af forslaget til VE-lovens § 56 c, stk. 1, nr. 5, og i henhold til Aftale om bæredygtighed til træbiomasse til energi, fastsætte regler om, at for træbiomasse skal den forelagte dokumentation verificeres af en uafhængig 3. part (en verifikator). Certificeringsordninger, som er godkendt af EU Kommissionen til formålet, forventes at kunne bruges til at dokumentere overholdelse af de krav, som følger af VE II-direktivet. Det forventes, at overholdelse også vil kunne dokumenteres på anden måde end certificering. Overholdelse af alle relevante krav, herunder de særlige danske krav, forventes at skulle bekræftes af en uafhængig 3. part. Energistyrelsen forventes endvidere at stille kvalifikationskrav til verifikator.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 6*, at ministeren fastsætter regler om metoder for beregning af drivhusgaseffekten af biomassebrændsler og flydende biobrændsler.

Det forventes, at ministeren vil anvende bemyndigelsen til at fastsætte krav om, at de beregningsmetoder, der følger af VE II-direktivets artikel 31, stk. 1, skal følges. Beregningsmetoderne skal anvendes ved beregning af drivhusgaseffekten af flydende biobrændsler og biomassebrændsler. Den eksakte beregningsmetode afhænger af, om der findes en standardværdi for den pågældende produktionsvej. Standardværdierne fremgår af bilag V og VI til VE II-direktivet.

Det forventes, at beregningsmetoderne vil fremgå af den håndbog, som Energistyrelsen udarbejder.

EU-Kommissionen gennemgår løbende bilag V og VI med henblik på, hvis det er berettiget, at tilføje eller revidere værdier for produktionsveje for bl.a. flydende biobrændsler og biomassebrændsler. EU-Kommissionen er endvidere bemyndiget til at ændre bilag V og VI ved at tilføje eller ændre standardværdier eller justere metoden.

Energistyrelsens håndbog vil løbende blive holdt ajour og følge eventuelle nye regler vedtaget af EU-Kommissionen på området.

Det følger af det foreslåede *stk. 1, nr. 7*, at ministeren skal fastsætte regler om, at modtagelse af ydelser efter §§ 43 b-43 g, § 45 a eller § 45 b i VE-loven vil være betinget af opfyldelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse.

Den foreslåede bestemmelse har bl.a. til formål at sikre gennemførelse af artikel 29, stk. 1, litra c, i VE II-direktivet. I henhold til denne bestemmelse er opfyldelse af direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser i artikel 29, stk. 2-7 og 10, en forudsætning for, at der vil kunne ydes finansiel støtte (jf. direktivets definition på en støtteordning i artikel 2, nr. 5) til forbrug af bl.a. biomassebrændsler eller flydende biobrændsler efter eksisterende eller fremtidige støtteordninger. Dette gælder, uanset om et retskrav på støtte baseres på tilsagn meddelt før VE II-direktivets vedtagelse eller gennemførelse, eller om der er tale om senere meddelte tilsagn.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler, der betinger opnåelse af støtte til anvendelse af biomassebrændsler eller flydende biobrændsler til produktion af elektricitet, varme eller køling af, at nærmere fastsatte bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissionsbesparelser, der implementerer VE II-direktivets kriterier, er opfyldt.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren på denne baggrund vil fastsætte regler, der indebærer, at overholdelse af direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner er en betingelse for opnåelse af støtte i henhold til §§ 43 b og 43 d-43 g, § 45 a eller § 45 b i VE-loven. Ministeren vil endvidere fortsat kunne fastsætte regler om, at overholdelse af kriterier for anvendelse af energiafgrøder til produktion af biogas er en betingelse for opnåelse af støtte.

Biomassebrændsler, der anvendes til procesformål, er undtaget fra VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, jf. afsnit 2.1.6 i de almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bemyndigelse viderefører dog gældende ret, herunder for så vidt angår fastsættelse af krav til biogas, der anvendes til procesformål. Det

forventes derfor, at ministeren i medfør af den foreslåede bestemmelse vil fastsætte regler om, at opnåelse af tilskud i henhold til § 43 c i VE-loven til biogas, der anvendes til procesformål i virksomheder, er betinget af, at den anvendte biogas opfylder de krav for bæredygtig produktion, der er fastsat i bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas. For overimplementering af direktivet med henblik på at gennemføre direktivets kriterier også for biomassebrændsler, der anvendes til energiformål i virksomheder, se den foreslåede bestemmelse i § 56 c, stk. 2, og bemærkningerne hertil nedenfor.

Fastsætter klima-, energi- og forsyningsministeren som opfølgning på politiske aftaler eller efter forelæggelse for et af Folketinget nedsat udvalg nationale regler, der supplerer eller skærper direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner, vil den foreslåede hjemmel endvidere give ministeren mulighed for fastsættelse af regler om, at overholdelse af disse yderligere eller skærpede kriterier er en forudsætning for opnåelse af støtte til anvendelse af biomassebrændsler. Ministeren vil herved bl.a. kunne fastsætte ændrede energiafgrødegrænser for produktionen af biogas, såfremt der indgås politisk aftale herom eller efter forelæggelse for et af Folketinget nedsat udvalg.

Såfremt de fastsatte krav ikke overholdes, vil der med hjemmel i VE-lovens § 55, stk. 4, kunne tilbageholdes støtte eller kræves tilbagebetaling af støtte for relevant tidsrum og mængde.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1, nr. 7, er en delvis videreførelse af de gældende bestemmelser i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven og skal ses i sammenhæng med den foreslåede ophævelse af denne bestemmelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 12.

Disse ændringer er som udgangspunkt af ren lovteknisk karakter. Den foreslåede bestemmelse vil således indebære en uændret videreførelse af den gældende bemyndigelse i lovens § 50, stk. 5, 2. pkt., til i relation til biomassebrændsler, der anvendes til produktion af elektricitet, varme eller køling, at fastsætte regler om overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner som betingelse for opnåelse af støtte efter de gældende støtteordninger på området.

Der er således ikke tiltænkt en materiel ændring af denne bestemmelse på dette punkt.

Det følger af forslaget til *stk. 1, nr. 8*, at ministeren kan fastsætte regler om myndighedskontrol og tilsyn med overholdelsen af krav og kriterier fastsat i medfør af dette stykke, herunder om indhentelse af oplysninger, som er nødvendige for varetagelsen af disse opgaver, og om kontrol med de verifikatorer, der udfører kontrol af aktørernes dokumentation.

I forhold til kontrol skal hjemlen bl.a. bruges til at fastsætte bestemmelser om indhentelse af supplerende oplysninger fra den pågældende virksomhed eller fysiske person.

Bemyndigelsen kan derudover anvendes til at fastsætte en regel om, at Energistyrelsen må offentliggøre oplysninger for hver aktør om biomassens geografiske oprindelse og typen af råprodukt for flydende biobrændsler og faste biomassebrændsler.

I det omfang den aktør, som Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet indhenter oplysninger om med hjemmel i det foreslåede *stk. 1, nr. 6*, er en fysisk person, vil oplysningerne skulle behandles i overensstemmelse med persondatabeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven.

Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet vurderer, at det er nødvendigt med hjemmel til at kunne fastsætte regler om indhentelse af oplysninger i forbindelse med myndighedskontrol og tilsyn med overholdelse af krav til bæredygtighed og besparelse af drivhusgasemissioner, også for fysiske personer, og at behandlingerne kan ske med hjemmel i persondatabeskyttelsesforordningens artikel 6, *stk. 1, litra e*, idet behandlingerne er nødvendige af hensyn til udførelsen af en opgave, som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som Klima-, Energi- og Forsyningsministeriet er blevet pålagt. Reglerne for kontrol, tilsyn og indhentelse af oplysninger bliver udmøntet i en bekendtgørelse. I forbindelse med udarbejdelsen af de nærmere regler vedrørende kontrol, tilsyn og indhentelse af oplysninger, vil der blive taget hensyn til, at behandlingerne er i overensstemmelse med databeskyttelsesforordningens artikel 5, herunder proportionalitetsprincippet og princippet om formålsbegrænsning.

Det følger af gældende ret, at den biogas, der anvendes til procesformål i virksomheder, skal opfylde kriterierne for bæredygtig produktion som fastsat i bekendtgørelse om bæredygtig produktion af biogas.

Det forventes, at der vil blive fastsat regler om, at både verifikator og Energistyrelsen kan stille spørgsmål til aktører vedrørende overholdelse af kravene til bæredygtighed og besparelser af drivhusgasemissioner og bede om supplerende materiale, hvis det skønnes nødvendigt.

Det forventes endvidere, at Energistyrelsen vil stille visse krav til de verifikatorer, der skal kvalitetssikre den dokumentation, som aktørerne skal indberette til Energistyrelsen. For skovbiomasse forventes det, at der vil blive stillet krav om, at verifikator skal være akkrediteret til at certificere efter mindst en skovcertificering, f.eks. FSC, PEFC eller lignende, og akkrediteret efter et ”chain-of-custody scheme”, f.eks. SBP eller lignende og være godkendt til monitorering efter EU’s tømmerforordning. Det forventes endvidere, at bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler om, at Energistyrelsen i nødvendigt omfang vil føre kontrol med verifikatorerne.

Det forventes, at både verifikator og Energistyrelsen kan stille spørgsmål til aktører vedrørende overholdelse af kravene til bæredygtighed og besparelser af drivhusgasemissioner og bede om supplerende materiale, hvis det skønnes nødvendigt. Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at biogas i transportsektoren ikke er omfattet af *stk. 1*, om fastsættelse af regler om opfyldelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner.

Det følger af det foreslåede *stk. 2*, at klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere vil kunne fastsætte krav om, at importerede eller nationalt producerede træpiller, træbriketter eller brænde skal opfylde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner fastsat i medfør af det foreslåede § 56 c, *stk. 1*, herunder krav til kontrol og dokumentation m.v. heraf.

Ministerens hele eller delvise udmøntning af den foreslåede bemyndigelse, vil indebære en overimplementering af VE II-direktivet. Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil anvende den foreslåede bemyndigelse i § 56, *stk. 2*, til udmøntning af dele af Aftale om bæredygtighed til træbiomasse til energi. Det forventes, at ministeren i medfør af bestemmelsen og i henhold til aftalen, vil fastsætte regler om, at importører og producerer af mindst 20.000 ton træpiller årligt, skal overholde de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelser af drivhusgasemissioner. Det forventes endvidere, at aktørerne vil blive underlagt de samme krav til kontrol og dokumentation m.v., som pålægges aktører, der producerer energi ved anvendelse af biomassebrændsler. Det forventes, at

importører og producenter af træbriketter og brænde omfattes fra 1. januar 2023, og at grænsen på samme tidspunkt sænkes import/produktion af mindst 5000 ton årligt.

Den foreslåede bemyndigelse kan anvendes til at sænke grænserne yderligere. Det fremgår dog, af Aftale om bæredygtighedskrav til træbiomasse til energi, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal have aftalekredsens accept før grænserne kan sænkes ud over det, der fremgår af aftalen.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at biogas anvendt i transportsektoren ikke reguleres med hjemmel i VE-loven. Den foreslåede ændring vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren ikke kan fastsætte regler, om overholdelse af de til enhver tid gældende bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissionsbesparelser for biogas anvendt i transportsektoren, i medfør af den foreslåede § 56, stk. 1, i VE-loven. Dette vil med lovforslagets § 2, nr. 8, overgå til regulering i biobrændstofloven.

Med forslaget til nyaffattelse af biobrændstoflovens § 4, stk. 1, jf. lovforslagets § 2, nr. 8, foreslås det således, at krav til biogas anvendt i transportsektoren om opfyldelse af kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner reguleres i biobrændstofloven.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil i medfør af § 71 i VE-loven kunne påbyde, at forhold, der strider mod regler fastsat i medfør af den foreslåede § 56 c, bringes i orden straks eller inden en nærmere angivet frist. Efterkommes et sådant påbud ikke, vil dette i henhold til VE-lovens § 72, nr. 6, kunne straffes med bøde med mindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det forventes endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om bødestraf i medfør VE-lovens § 73 for juridiske og fysiske personers overtrædelse af regler fastsat i medfør af den foreslåede § 56 c.

De aktører, der kan blive mødt med et påbud eller bødestraf er aktører, der i henhold til regler udstedt i medfør af forslaget til VE-lovens § 56 c, er forpligtede til at indberette dokumentation for overholdelse af bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser.

Bemyndigelsen til klima-, energi- og forsyningsministeren til i medfør af den foreslåede § 56 c at fastsætte regler vil blive delegeret til Energistyrelsen

i medfør af § 3, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 1068 af 25. oktober 2019 om Energistyrelsens opgaver og beføjelser.

(§ 56 d)

Det følger af forslaget til § 56 d, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at modtagelse af pristillæg eller andre ydelser efter §§ 47 og 49 er betinget af, opfyldelsen af de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og for besparelse af drivhusgasemissioner, herunder om dokumentation og kontrol m.v. heraf.

Forslaget til § 56 d er en videreførelse af den gældende § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven. Af VE-lovens § 50, stk. 5, 1. pkt., fremgår det, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om adgangen til og den nødvendige dokumentation for at modtage pristillæg og andre ydelser efter §§ 43 b-43 g, 45 a-47 og 49. Af § 50, stk. 5, 2. pkt., fremgår det, at ministeren kan fastsætte regler i overensstemmelse med de til enhver tid gældende kriterier for bæredygtighed og om, at modtagelse af ydelserne er betinget af opfyldelsen af disse kriterier.

Baggrunden for at nyaffatte § 50, stk. 5, 2. pkt., i en ny bestemmelse er, at det med lovforslaget foreslås, at bemyndigelsen udvides for biomassebrændsler med forslaget til § 56 c, og for de støtteordninger, der fremgår af §§ 47 og 49 foreslås det, at den eksisterende bemyndigelse videreføres uændret i forslaget til § 56 d.

VE-lovens § 47 omhandler elektricitet produceret på anlæg, hvor der alene anvendes solenergi, bølgekraft eller vandkraft eller andre vedvarende energikilder bortset fra biogas og biomasse. VE-lovens § 49 indeholder bestemmelser om en pulje til små VE-teknologier, som til fremme af udbredelsen af elproduktionsanlæg med en mindre elproduktionskapacitet, herunder solceller, bølgekraftanlæg og andre VE-anlæg, som anvender energikilder eller teknologier af betydning for den fremtidige udbredelse af VE-elektricitet.

Hjemlen i § 50, stk. 5, 2. pkt., har endnu ikke været udmøntet i forhold til støtteordningerne i §§ 47 og 49. Dette skyldes, at der indtil videre ikke har været behov for at fastsætte bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser i relation til disse støtteordninger.

Det kan dog ikke udelukkes, at der på et tidspunkt kan vise sig et behov for dette, og det foreslås derfor, at bemyndigelsen videreføres uændret. Det foreslås dog, at bestemmelsen ikke alene henviser til bæredygtighedskriterier,

men også til kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser. Dette skyldes, at man i VE I-direktivet både knyttede kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelser til begrebet bæredygtighedskriterier. Dette er ændret med VE II-direktivet, hvor der sondres mellem bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser.

Det følger af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 5, 3. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, anvender eller sælger biogas, skal overholdes som betingelse for at modtage pristillæg eller tilskud efter støtteordningerne i §§ 43 b-43 g i VE-loven, og om brugerbetaling.

Tilsvarende følger det af den gældende bestemmelse i § 35 d, stk. 4, 3. pkt., i lov om naturgasforsyning, at ministeren kan fastsætte regler om, at krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer eller opgraderer biogas, skal overholdes som betingelse for at modtage pristillæg eller tilskud efter støtteordningerne i §§ 43 b-43 g i VE-loven, og om brugerbetaling.

Om bestemmelsens anvendelsesområde, se bemærkningerne til den foreslåede ophævelse af § 50, stk. 5, 3. pkt., i VE-loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, og af § 35, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning, jf. lovforslagets § 3, nr. 3.

Bemyndigelserne i § 50, stk. 5, 3. pkt., i VE-loven og § 35, stk. 4, 2. pkt., i lov om naturgasforsyning er ikke udmøntet.

Det følger af forslaget til en ny bestemmelse i § 56 e, 1. pkt., i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, opgraderer, renses, anvender eller sælger biogas.

Den foreslåede bestemmelse er en udvidelse i forhold til gældende ret, der alene bemyndiger ministeren til fastsættelse af regler om udslip af drivhusgasser for anlæg, der modtager støtte til anvendelsen af biogas.

Den foreslåede bestemmelse indebærer således, at ministeren kan fastsætte regler om overholdelse af krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, opgraderer, renses, anvender eller sælger biogas, uanset om der er tale om støttet salg, anvendelse eller produktion eller ej.

Baggrunden for den foreslåede bestemmelse er, at der under produktion og anvendelse af biogas kan opstå udslip af drivhusgasser, særligt metan, til atmosfæren som følge af utætheder i anlæg, der producerer biogas, samt de anlæg, der anvender biogassen såsom opgraderings- og kraftvarmeanlæg. Da metan er en kraftig drivhusgas, er det vigtigt, at disse metanlækager reduceres mest muligt. Disse hensyn vil gøre sig gældende i forhold til såvel anlæg, der modtager støtte til anvendelse og produktion, som anlæg der i fremtiden måtte producere og anvende biogas uden støtte.

Det forventes, at ministeren vil bruge bemyndigelsen til bl.a. at fastsætte regler om metantab, som skal overholdes af de anlæg, som producerer og anvender biogassen.

Energistyrelsen har igangsat en målrettet indsats for at reducere metanudslippet fra biogasanlæg og anlæg, der anvender biogas. Denne indsats løber til udgangen af 2020, med det mål at få udarbejdet egenkontrolprogrammer og få foretaget metanlækagemålinger på så vidt muligt samtlige biogasanlæg i Danmark. Under denne indsats vil der blive dannet et solidt datagrundlag, kvalitetsikret og udviklet målemetoder samt samlet erfaringer og viden omkring sporing, måling og reduktion af metanlækager. Disse erfaringer skal bidrage til fremtidig målrettet og effektiv regulering på området.

Det er fortsat en udfordring, at der endnu ikke findes tilstrækkeligt sikre metoder til måling af metanudslip fra anlæg, der producerer og anvender biogas. Det foreslås derfor, at der kan fastlægges krav til både begrænsning og kontrol af drivhusgasser. Grundet de usikre metoder til at måle metantab, vurderes det usandsynligt, at der på kort sigt kan fastlægges konkrete krav til en begrænsning af metantabet fra anlæggene, da metantabet ikke kan eftervises med stor nøjagtighed. Da Energistyrelsens målrettede indsats for at reducere metanudslip fra anlæggene bl.a. skal arbejde med kvalitetssikring og udvikling af målemetoder, og da der løbende udvikles på målemetoder for metantab, kan krav om begrænsning dog blive aktuelt på sigt. Indtil da vurderes det tilstrækkeligt at fastsætte krav til kontrol af metantab fra anlæggene. Fastlæggelsen af kravene kan bl.a. baseres på erfaringerne fra Energistyrelsens målrettede indsats for at reducere metanudslippet.

Krav om kontrol kan eventuelt omfatte, at anlæggene indfører rutinemæssig egenkontrol for at identificere lækager, periodisk lader et godkendt målefirma kvantificere f.eks. metantabet fra anlægget, iværksætter de nødvendige tiltag for at nedbringe metanudslip fra identificerede kilder til lækage samt at Energistyrelsen årligt udtager et antal anlæg til stikprøvekontrol.

Det fremgår af det foreslåede 2. pkt., at ministeren endvidere kan fastsætte regler om, at modtagelse af pristillæg eller tilskud efter støtteordningerne i §§ 43 b-43 g i VE-loven skal være betinget af overholdelse af disse regler.

Den foreslåede bestemmelse indebærer en uændret videreførelse af gældende ret, hvorefter ministeren kan fastsætte regler om, at modtagelse af støtte efter de pågældende støtteordninger, er betinget af overholdelse af krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra de anlæg, der producerer, anvender eller sælger biogas. Dog foreslås det af lovtekniske grunde, at bestemmelserne i gældende ret om brugerbetaling flyttes til § 58 i VE-loven, jf. lovforslagets § 1, nr. 17.

Det vil fremgå af de meddelte tilsagn om støtte, at det er en betingelse for udbetaling af støtte, at de til enhver tid gældende regler om udslip af metan og eventuelle andre drivhusgasser overholdes, både af det anlæg, der modtager støtten, og af det anlæg, som producerer biogassen. I tilfælde hvor støttemodtager og biogasproducent ikke er samme enhed, vil støttemodtageren være ansvarlig for at indhente den nødvendige dokumentation fra biogasproducenten.

Til nr. 14

Det følger af den gældende § 58, i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostningerne ved 1) behandling af ansøgning om tilladelse, herunder de tilladelser, der er nævnt i § 22, stk. 1, § 25, stk. 1, og § 29, stk. 1, og 2) om tilsyn med overholdelse af vilkår i tilladelser.

Det foreslås, at »nærmere« udgår i § 58.

Den foreslåede ændring er af ren lovteknisk karakter. Da der ikke fremgår noget om betaling for tilladelser andre steder i VE-loven, bør der ikke stå nærmere regler i § 58.

Til nr. 15

Det følger af den gældende § 58 i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostningerne ved nr. 1) behandling af ansøgning om tilladelse, herunder de tilladelser, der er nævnt i § 22, stk. 1, § 25, stk. 1, og § 29, stk. 1, og nr. 2) om tilsyn med overholdelse af vilkår i tilladelser.

Det foreslås, at »§ 29, stk. 1, og« i § 58, *nr. 1*, ændres til »§ 29, stk. 1,«.

Baggrunden for forslaget til ændringen er, at det med lovforslagets § 1, nr. 16, foreslås at indsætte et nyt nr. 3 i § 58.

Den foreslåede ændring vil medføre, at sætningskæden kan fortsættes med et tredje nummer i § 58.

Til nr. 16

Det følger af den gældende § 58, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostningerne ved nr. 1) behandling af ansøgning om tilladelse, herunder de tilladelser, der er nævnt i § 22, stk. 1, § 25, stk. 1, og § 29, stk. 1, og nr. 2) om tilsyn med overholdelse af vilkår i tilladelser.

Det foreslås, at et »tilladelser. « i § 58, *nr. 2*, ændres til et »tilladelser og«. Baggrunden for forslaget til ændringen er, at det med lovforslagets § 1, nr. 16, foreslås at indsætte et nyt nr. 3 i § 58.

Den foreslåede ændring vil medføre, at sætningskæden kan fortsættes med et tredje nummer i § 58.

Til nr. 17

Det følger af den gældende § 58 i VE-loven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om betaling til dækning af omkostningerne ved 1) behandling af ansøgning om tilladelse, herunder de tilladelser, der er nævnt i § 22, stk. 1, § 25, stk. 1, og § 29, stk. 1, og 2) om tilsyn med overholdelse af vilkår i tilladelser.

Det følger endvidere af gældende ret, jf. § 50, stk. 5, 3. pkt., i VE-loven at ministeren kan fastsætte regler om brugerbetaling for myndighedernes tilsyn og kontrol med regler fastsat i medfør af disse bestemmelser om krav til begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, anvender eller sælger biogas.

Det følger af den foreslåede indsættelse af § 58, *nr. 3*, at klima-, energi- og forsyningsministeren endvidere vil kunne fastsætte regler om betaling til dækning af omkostninger ved kontrol og tilsyn med overholdelse af regler udstedt efter § 56 c, stk. 1, nr. 5 og 8 og § 56 e.

De opgaver, der vil kunne finansieres efter regler udstedt i medfør af bestemmelsen, er dels opgaver, som Energistyrelsen får i forbindelse med Energistyrelsens kontrol, i henhold til regler udstedt i medfør af § 56 c, stk. 1, nr. 6, og § 56 c, stk. 2, af, om overholdelse af de ved bekendtgørelse fastsatte bæredygtighedskriterier og kriterier for drivhusgasemissionsbesparelser sikres af aktørerne, herunder at de krævede oplysninger indberettes korrekt. Formålet med hjemlen er, at give mulighed for, at dette tilsyn kan brugerfinansieres. Det vil i givet fald være de virksomheder eller fysiske personer, der undergår tilsynet, som skal betale omkostningerne efter en timesats, som ikke overstiger omkostningerne ved administrationen. Dermed sikres det, at hver virksomhed eller fysisk person betaler de omkostninger, som er forbundet med behandling af den enkelte aktørs sag, og der er således ikke tale om et fiskalt gebyr.

Myndighedsbehandlingen kan indebære vurdering af indsendt materiale, afholdelse af møder om sagen, herunder eventuelle rejseomkostninger, udarbejdelse af dokumenter m.v. Den foreslåede bestemmelse indebærer endvidere, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om betaling for dækninger af omkostninger ved kontrol og tilsyn med overholdelse af regler udstedt i medfør af den foreslåede § 56 e, der vedrører begrænsning, tilsyn og kontrol af udslip af drivhusgasser fra anlæg, der producerer, anvender eller sælger biogas, jf. lovforslagets § 1, nr. 13.

Formålet hermed er at give mulighed for, at udgiften til f.eks. metanlækagemålinger i forbindelse med Energistyrelsens tilsyn og kontrol med udslip af drivhusgasser, kan brugerfinansieres. Det forventes, at der udelukkende vil fastsættes brugerbetaling, der ikke overstiger omkostningerne ved administrationen, og at der således ikke vil være tale om et fiskalt gebyr.

Det forventes, at der alene føres tilsyn med aktørerne, hvis Energistyrelsens kontrol af indsendte oplysninger eller andet giver anledning til det, herunder i form af stikprøvekontrol.

Til § 2

Til nr. 1

Den gældende fodnote i biobrændstofloven indeholder en udtømmende opremsning af de direktiver, som biobrændstofloven gennemfører.

Biobrændstofloven gennemfører bl.a. dele af Europa-Parlamentets og rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv

2001/77/EF og 2003/30/EF, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/1513/EU af 9. september 2015 om ændring af direktiv 98/70/EF om kvaliteten af benzin og dieselolie og om ændring af direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder.

Det følger af den foreslåede ændring, at *fodnoten* i biobrændstofloven ændres, således at det af fodnoten vil fremgå, at biobrændstofloven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder.

Da VE II-direktivet erstatter VE I-direktivet, foreslås det, at fodnoten ikke længere henviser til VE I-direktivet. Dette følger af VE II-direktivets artikel 37, hvoraf det fremgår af VE I-direktivet ophæves med virkning fra den 1. juli 2021.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, som delvist gennemfører dele af VE II-direktivet, som skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021.

Til nr. 2

Det fremgår af § 1, 1. pkt., i den gældende biobrændstoflov, at lovens formål er at fremme anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer til landtransport og at reducere vugge til grav-emissioner af drivhusgasser fra transport med henblik på at bidrage til opfyldelsen af Danmarks internationale klimapligtelser.

I den gældende biobrændstoflovs § 2, nr. 8, er landtransport defineret som drift af vejgående køretøjer og jernbanedrift. Det følger af den gældende § 3, nr. 9, at transport defineres som drift af vejgående køretøjer, jernbaner og mobile ikke-vejgående maskiner, herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje, når de ikke er til søs, landbrugs- og skovbrugstraktorer samt fritidsfartøjer, når de ikke er til søs. Definitionen af transport er således mere omfattende end definitionen af landtransport, der kun omfatter vejgående køretøjer og jernbanedrift.

Biobrændstofloven har haft som hovedfokus at opfylde de krav til iblanding af vedvarende energi, der er stillet i VE I-direktivet. I den gældende biobrændstoflov er der ikke fastsat generelle målkrav, der er højere end det i VE I-direktivet fastsatte krav om mindst 10 pct. vedvarende energi i transportsektoren i 2020.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 1, *1. pkt.*, at loven har til formål at fremme anvendelsen af bæredygtige biobrændstoffer, biomassebrændsler til transport og brændstoffer med et lavt drivhusgasaftryk med henblik på at integrere vedvarende energi i transportsektoren, reducere vugge til grav-emissioner af drivhusgasser fra transport og at bidrage til opfyldelsen af Danmarks internationale klimaforpligtelser.

Den foreslåede nyaffattelse indebærer, at det afspejles tydeligt, at bæredygtige biobrændstoffer anvendes til opfyldelse af målkravet for transport, ligesom det med den foreslåede nyaffattelse også fremgår, at formålet med loven ikke udelukkende er at bidrage til opfyldelsen af Danmarks internationale klimaforpligtelser, men at biobrændstofloven også kan fastsætte krav, der går videre end disse i forhold til at integrere vedvarende energi og reducere vugge til grav-emissioner af drivhusgasser fra transport.

Af afsnit 3.4.2. fremgår det, at i henhold til Energistyrelsens Basisfremskrivning 2020 vil Danmark, uden nye tiltag, få ca. 19 pct. vedvarende energi i transportsektoren i 2030. Danmark vil altså mere end opfylde VE II-direktivets krav om, at der skal være mindst 14 pct. vedvarende energi i transportsektoren i 2030 uden yderligere tiltag.

Den foreslåede ændring af § 1 vil afspejle, at formålet med biobrændstofloven ikke kun er, at Danmark opfylder sine internationale klimaforpligtelser, men også at Danmark kan gå videre med reduktion af drivhusgasser fra transportsektoren end de internationale klimaforpligtelser tilsiger.

Til nr. 3

VE I-direktivet blev implementeret i Danmark i 2010. Der har siden da været en række definitionsbestemmelser i biobrændstoflovens § 2. Der er løbende kommet flere og flere definitioner til. Definitionerne i loven sikrer bl.a. en gennemførelse af VE I-direktivet.

VE II-direktivet indeholder en række nye definitioner, ligesom der ændres i eksisterende definitioner. Det vurderes derfor hensigtsmæssigt at nyaffatte den gældende definitionsbestemmelse i biobrændstoflovens § 2.

Det foreslås med lovforslaget, at § 2 i biobrændstofloven nyaffattes.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 2, *nr. 1*, at »affald« i biobrændstofloven vil blive defineret som affald som defineret i artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2008/98/EF om affald, med undtagelse af stoffer, der er blevet bevidst ændret eller forurenede med henblik på at opfylde denne definition.

Formålet med indsættelsen af definitionen på affald i biobrændstofloven er, at VE II-direktivets definition af affald inkorporeres i national ret.

Det følger af artikel 3, nr. 1, i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2008/98/EF om affald, at affald er ethvert stof eller enhver genstand, som indehaveren skiller sig af med eller agter eller er forpligtet til at skille sig af med.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at VE II-direktivets definition på affald indsættes i VE-loven. Den foreslåede nyaffattelse er identisk med den gældende definition af affald i biobrændstofloven, men foreslås nyaffattet af lovtekniske grunde.

Avancerede biobrændstoffer er defineret i den gældende biobrændstoflovs § 2, nr. 1.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 2, *nr. 2*, at »avancerede biobrændstoffer« i biobrændstofloven vil blive defineret som biobrændstoffer, der er fremstillet af råprodukter, og andre brændstoffer, der er anført i bilag 1, del A. Avancerede biobrændstoffer er typisk fremstillet på baggrund af affald, restprodukter eller celluloseholdige materialer, der ikke er beregnet til fødevarer, og lignocellulose.

De avancerede biobrændstoffer er defineret på samme måde i VE II-direktivet, og den foreslåede bestemmelse sikrer dermed, at definitionen af avancerede biobrændstoffer i VE II-direktivet kan genfindes i biobrændstofloven.

I den gældende bestemmelse i § 2, nr. 1, i biobrændstofloven defineres avancerede biobrændstoffer på samme måde og den foreslåede nyaffattelse sker

således udelukkende af lovtekniske årsager og medfører ingen ændring af retstilstanden på området.

I den gældende biobrændstoflov er biobrændstoffer defineret som flydende eller gasformigt brændstof til brug for transportsektoren fremstillet på grundlag af biomasse.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 2, *nr. 3*, at »biobrændstoffer« i biobrændstofloven vil blive defineret som flydende brændstof til transport, som er produceret på grundlag af biomasse.

I henhold til VE II-direktivet omfatter biobrændstoffer nu alene flydende brændstoffer til transport, produceret på grundlag af biomasse. I VE I-direktivet var biobrændstoffer defineret som et flydende eller gasformigt brændstof til transportsektoren produceret på grundlag af biomasse. Med gennemførelsen af VE II-direktivet er der derfor behov for en selvstændig definition af flydende biobrændstoffer. Der er ikke med den foreslåede bestemmelse tilsigtet en ændring af hvad flydende biobrændstoffer er. Ændringen foreslås alene på grund af VE II-direktivets opdeling af den tidligere definition af »biobrændstoffer« i hhv. »biobrændstoffer« og »biogas«.

Den foreslåede definition af biobrændstof er identisk med VE II-direktivets definition af biobrændstof og foreslås indsat med henblik på at sikre korrekt implementering af VE II-direktivet.

Efter den gældende biobrændstoflov er biogas en del af definitionen af biobrændstoffer.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 2, *nr. 4*, at »biogas« i biobrændstofloven vil blive defineret som gasformige brændsler produceret af biomasse.

I henhold til VE II-direktivet omfatter biobrændstoffer nu alene flydende brændstoffer til transport, produceret på grundlag af biomasse. I VE I-direktivet var biobrændstoffer defineret som et flydende eller gasformigt brændstof til transportsektoren produceret på grundlag af biomasse. Med gennemførelsen af VE II-direktivet er der derfor behov for en selvstændig definition af biogas.

Der er ikke med den foreslåede bestemmelse tilsigtet en ændring af hvad biogas er. Ændringen foreslås alene på grund af VE II-direktivets opdeling

af den tidligere definition af ”biobrændstoffer” i hhv. ”biobrændstoffer” og ”biogas”.

Den foreslåede definition af biogas er identisk med VE II-direktivets definition af biogas og foreslås indsat med henblik på at sikre korrekt implementering af VE II-direktivet.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 2, *nr. 5*, indsættes der en definition af biomasse, der definerer biomasse som den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, herunder fiskeri og akvakultur, samt den bionedbrydelige del af affald og herunder industriaffald og kommunalt affald af biologisk oprindelse.

Den foreslåede definition af biomasse er identisk med VE II-direktivets definition af biomasse. Med biologisk nedbrydelighed forstås, at det pågældende stof eller materiale kan omsættes ved naturlige processer via bakteriel, fysisk og kemisk nedbrydning eller forbrænding, og dermed indgå i et naturligt kredsløb. Med biologisk oprindelse forstås, at der er tale om ikke fossilt organisk materiale, som stammer fra planter eller dyr. Hvis det organiske materiale er lagret i en geologisk formation er der tale om fossil oprindelse. Eksempler herpå er kul, olie og naturgas.

Den gældende biobrændstoflov indeholder ikke en definition af biomassebrændsler.

Det foreslås med nyaffattelsen af § 2, *nr. 6*, at der indsættes en definition af biomassebrændsler, der definerer biomassebrændsler som gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.

For indeværende bruges der ikke faste brændsler i transportsektoren, men der bruges gasformige brændsler i form af biogas.

Den foreslåede definition af biomassebrændsler er identisk med VE II-direktivets definition af biomassebrændsler og skal sikre, at denne del af VE II-direktivet implementeres korrekt i biobrændstofloven.

Den gældende definition af brændstoffer i biobrændstofloven anvendes til at fastlægge omfanget af virksomhedernes forpligtelse til at sælge biobrændstoffer målt i forholdet til salget af benzin og dieselolie. Ved begreberne

benzin og dieselolie forstås de definitioner, som følger af brændstofkvalitetsdirektivet.

Med VE II-direktivet indføres en ny kategori af biobrændstoffer; biomassebrændsler, ligesom at definitionen af biobrændstoffer ikke længere omfatter biogas, der i VE II-direktivet defineres selvstændigt. Med dette lovforslag foreslås det, at disse nye definitioner også indføres i biobrændstofloven.

Det foreslås med nyaffattelsen af § 2, *nr. 7*, at definitionen af brændstof nu også kommer til at omfatte biogas og biomassebrændsler. Den foreslåede bestemmelse tilsigter ikke at ændre på retstilstanden, men indarbejder alene VE II-direktivets nye opdeling af brændstoffer.

VE II-direktivet introducerer begrebet brændstofleverandør, der defineres som en enhed, som leverer brændstof til markedet, og som er ansvarlig for ekspedition af brændstof gennem et punktafgiftsopkrævningssted, eller i tilfælde af elektricitet, eller hvor der ikke opkræves nogen afgift, eller hvor det er behørigt begrundet, enhver anden relevant enhed udpeget af en medlemsstat.

Definitionen svarer til den definition, der er i den gældende biobrændstoflovs § 2, *nr. 10*, hvori en virksomhed defineres som den virksomhed, der angiver og betaler energiafgift efter mineralolieafgiftsloven for det flydende brændstof, der sælges til transport, eller den naturgasleverandør, der er leverandør af gasformige brændstoffer til en gastankstation, eller selskaber, som hverken angiver eller betaler energiafgift for brændstoffet, men sælger brændstoffet til et selskab, som angiver og betaler energiafgift og selv forbruger brændstoffet.

Det foreslås med nyaffattelsen af § 2, *nr. 8*, at definitionen af brændstofleverandør henviser til definitionen i VE II-direktivet. Nyaffattelsen vil medføre, at VE II-direktivets definition af brændstofleverandør implementeres i biobrændstofloven. Der er ikke med ændringen tiltænkt at ændre på nuværende retstilstand. Der henvises i øvrigt til definition af i § 2 *nr. 16* af begrebet virksomhed.

I den gældende biobrændstoflovs § 2, *nr. 5*, defineres drivhusgasser som CO₂, CH₄ og N₂O.

Med nyaffattelsen af § 2, *nr. 9*, gentages definitionen af lovtekniske grunde. Det er ikke med ændringen tilsigtet at ændre på definitionen.

I den gældende biobrændstoflovs § 2, nr. 6, defineres en elleverandør som den enhed, der er ansvarlig for ekspedition af elektricitet gennem et punktafgiftsopkrævningssted, og som leverer elektricitet til brug i vejkøretøjer.

Ved nyaffattelsen af § 2, nr. 10, gentages definitionen af lovtekniske grunde. Det er ikke med ændringen tilsigtet at ændre på definitionen.

Nyaffattelsen sikrer, at elleverandører, der er ansvarlige for ekspedition af el gennem et punktafgiftsopkrævningssted, frivilligt kan bidrage til den i den gældende biobrændstoflovs § 3 b fastsatte reduktionsforpligtelse, der med forslaget ændres til regler fastsat i medfør af § 3, stk. 3. Elleverandører vil typisk være netvirksomheder, der leverer el til forbrugere.

I den gældende biobrændstoflov defineres landtransport som drift af vejgående køretøjer og jernbanedrift.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 2, nr. 11, nyaffattes definitionen af lovtekniske grunde.

Bestemmelsen om iblandingsforpligtelsen i den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 1, vedrører "landtransport" og bestemmelserne om reduktionsforpligtelsen af emissionen fra drivhusgasser vedrører "transport". Selv om området for landtransport og transport er næsten identiske, er der dog visse forskelle, hvorfor de to områder er nærmere defineret i lovforslaget.

Begge områder omfatter vejtransport, hvilket først og fremmest vil sige person- vare- og lastbiler samt busser. Derudover omfatter de begge jernbanedrift. Dog kan den el, der forbruges til jernbanedrift, ikke tælle med mod drivhusgasreduktionskravet i den gældende biobrændstoflovs § 3 b, der med forslaget ændres til regler fastsat i medfør af § 3, stk. 3.

Derudover omfatter landtransportområdet ikke ikke-vejgående maskiner og traktorer, hvilket transportområdet gør.

Den foreslåede bestemmelse medfører ingen ændring af retstilstanden på området.

Den gældende biobrændstoflov indeholder ikke en definition af restprodukter.

Det foreslås med nyaffattelsen af § 2, nr. 12, at der indsættes en definition af restprodukter, der definerer restprodukter som et stof, som ikke er det

slutprodukt eller de slutprodukter, der er det direkte formål med en produktionsproces; det er ikke det primære formål med produktionsprocessen, og processen er ikke bevidst ændret for at producere det.

Restprodukter anvendes bl.a. som en del af definitionen af biomasse og i forbindelse med avancerede biobrændstoffer, og det ønskes derfor at præcisere, hvad der menes med restprodukter.

Den foreslåede definition af restprodukter er identisk med VE II-direktivets definition af restprodukter, og skal sikre at denne del af VE II-direktivet implementeres korrekt i biobrændstofloven.

Den gældende biobrændstoflov indeholder ikke en definition af restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug.

Det foreslås med nyaffattelsen af § 2, *nr. 13*, at der indsættes en definition, som definerer restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug som restprodukter, der genereres direkte af landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug, og som ikke omfatter restprodukter fra tilknyttede erhvervssektorer eller tilknyttet forarbejdning.

Den foreslåede definition af restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug er identisk med VE II-direktivets definition af restprodukter fra landbrug, akvakultur, fiskeri og skovbrug og skal sikre, at denne del af VE II-direktivet implementeres korrekt i biobrændstofloven.

I den gældende biobrændstoflov defineres transport som drift af vejgående køretøjer, jernbaner og mobile ikke-vejgående maskiner, herunder fartøjer til sejlads på indre vandveje, når de ikke er til søs, landbrugs- og skovbrugs-traktorer samt fritidsfartøjer, når de ikke er til søs.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 2, *nr. 14*, nyaffattes definitionen af lovtekniske grunde.

Bestemmelsen om reduktion af drivhusgasser i den gældende biobrændstoflovs § 3 b, stk. 1, der med forslaget ændres til regler fastsat i medfør af § 3, stk. 3, vedrører ”transport”, og bestemmelserne om iblandingskrav vedrører ”landtransport”. Selv om området for transport og landtransport er næsten identiske, er der dog visse forskelle, hvorfor de to områder er nærmere defineret i lovforslaget.

Begge områder omfatter vejtransport, hvilket først og fremmest vil sige person- vare- og lastbiler samt busser. Derudover omfatter de begge jernbanedrift, dog kan den el der forbruges til jernbanedrift ikke tælle med mod drivhusgasreduktionskravet i den gældende biobrændstoflovs § 3 b, der med forslaget ændres til regler fastsat i medfør af § 3, stk. 3.

Derudover omfatter transportområdet ikke-vejgående maskiner og traktorer, hvilket landtransportområdet ikke gør.

Det er ikke tilsigtet, at den foreslåede bestemmelse skal medføre en ændring af retstilstanden på området.

I den gældende biobrændstoflov er der ingen definition af UER'ere. UER'ere er en forkortelse for upstream emissions reduction – opstrømsemisssonsreduktion.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 2, nr. 15, defineres UER'ere – *Upstream emsission reduction* - som den opstrømsdrivhusgasemissionreduktion fra olie- eller gasforsyningskæden, som en brændstofleverandør gør gældende, målt i gCO₂eq.

En UER er en klimakredit, der kan anvendes til opfyldelse af kravet om reduktion af drivhusgasser efter den gældende biobrændstoflovs § 3 b, der med forslaget ændres til regler fastsat i medfør af § 3, stk. 3. Der henvises til afsnit 6 for en nærmere beskrivelse af UER'ere.

I den gældende biobrændstoflovs § 2, nr. 10 defineres en virksomhed som den virksomhed, der angiver og betaler energiafgift efter mineralolieafgiftsloven for det flydende brændstof, der sælges til transport, eller den naturgasleverandør, der er leverandør af gasformige brændstoffer til en gastankstation, eller selskaber, som hverken angiver eller betaler energiafgift for brændstoffet, men sælger brændstoffet til et selskab, som angiver og betaler energiafgift og selv forbruger brændstoffet.

Med den foreslåede nyaffattelse af § 2, nr. 16, nyaffattes definition af virksomheder af lovtekniske grunde.

Efter den gældende biobrændstoflovs § 2, nr. 10, er de virksomheder, der er omfattet af loven, de der angiver og betaler energiafgift efter mineralolieafgiftsloven for det flydende brændstof, der sælges til transport, eller den naturgasleverandør, der er leverandør af gasformige brændstoffer til en

gastankstation, eller selskaber, som hverken angiver eller betaler energiafgift for brændstoffet, men sælger brændstoffet til et selskab, som angiver og betaler energiafgift og selv forbruger brændstoffet. Disse virksomheder kan eksempelvis være raffinaderiselskaber, der samtidigt ejer og leverer brændstof til de enkelte tankstationer.

Den virksomhed, der er omfattet af den gældende biobrændstoflov, er typisk også ejer af de tankstationer, hvorfra brændstoffet sælges. Dette indebærer, at virksomhederne også har god indsigt i, hvortil det brændstof, de sælger, bliver anvendt.

Det forhold har stor betydning, da det er nødvendigt for virksomheden at vide, hvor meget af det brændstof, som virksomheden har solgt, der er solgt til landtransport, da det kun er brændstof solgt til landtransport, der er omfattet af kravet om anvendelse af biobrændstoffer i den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 1.

Brændstof bruges ikke kun til landtransport, men også til eksempelvis landbrug og opvarmning. Det er som nævnt kun brændstof til landtransport, der er omfattet af kravet om anvendelse af biobrændstoffer, og kun de virksomheder, der leverer brændstof til landtransport er omfattet af biobrændstoflovens krav om anvendelse af biobrændstoffer.

Når virksomheden ved, hvor meget brændstof, den sælger til landtransport, kan den også beregne, hvor meget biobrændstof den skal bringe på markedet samme med det fossile brændstof for at opfylde kravet om anvendelse af biobrændstoffer i den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 1.

Med den foreslåede nyaffattelse af bestemmelse foreslås det, for så vidt angår de flydende brændstoffer, at de omfattede virksomheder vil være de virksomheder, der angiver og betaler energiafgift efter mineralolieafgiftsloven for det flydende brændstof, der sælges til transportsektoren.

For så vidt angår gasformige brændstoffer, i form af biogas eller gasformige biomassebrændsler, foreslås det, at de omfattede virksomheder vil være de naturgasleverandører, der er leverandør af gasformige brændstoffer til en gastankstation.

Der vil kunne være enkelte busselskaber og transportselskaber, der selv angiver og betaler energiafgiften for det brændstof, de selv forbruger. Det er ikke intentionen med lovforslaget, at de bus- og transportselskaber der selv

betaler energiafgiften og ikke videresælger til transportsektoren, skal omfattes af loven og dermed af kravet om anvendelse af biobrændstoffer.

For så vidt angår de flydende brændstoffer, fastlægges det med den foreslåede bestemmelse, at definitionen kun gælder for de selskaber, der angiver og betaler energiafgift af brændstof, der sælges til transport.

Med ”sælges til transport” skal forstås de tilfælde, hvor et selskab sælger flydende brændstof til et andet selskab med henblik på, at dette selskab videresælger brændstoffet til den endelige forbruger.

Da bus- eller transportselskabet selv forbruger brændstoffet, og dermed ikke videresælger brændstoffet til transport, vil bus- eller transportselskabet ikke være omfattet af lovens forpligtelse til iblanding af biobrændstoffer efter den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 1.

De virksomheder, der leverer brændstof til bus eller transportselskabet der er omfattet af SKATs suspensionsordning (mulighed for selv at betale energiafgift under nærmere betingelser omkring oplagringsfaciliteter) vil derimod blive omfattet af krav der fastsættes i medfør af den foreslåede § 3, stk. 3. De mængder brændstof, der leveres til et bus- eller transportselskab, er altså ikke undtaget biobrændstoflovens krav om reduktion af drivhusgasser eller iblanding af biobrændstoffer. I disse tilfælde vil det derfor være det selskab, der leverer motorbrændstof til det forbrugende selskab, der vil være at anse som en virksomhed i lovens forstand.

Dette indebærer, at de virksomheder, der leverer brændstof til disse bus- og transportselskaber, også vil være omfattet af loven for de mængder brændstof, de leverer til bus- og transportselskaberne.

Ved tankstation forstås en optankningsfacilitet, hvor ethvert brændstof, med undtagelse af LNG, kan tankes via et fast eller mobilt anlæg. Definitionen anvendes i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/94/EU af 22. oktober 2014 om etablering af infrastruktur for alternative brændstoffer artikel 2, nr. 8.

Dette skaber et klart grundlag for, hvilke virksomheder der er omfattet af loven. Fordelen ved den foreslåede ændring er, at det altid er helt klart, hvilken virksomhed, der har betalt afgiften. Fordelen er endvidere, at afgiften betales så tæt på det endelige forbrug som muligt, da dette indebærer, at det

selskab der betaler afgiften også har kendskab til, hvilken sektor brændstoffet sælges til.

Der er sket en ikke ubetydelig udvikling inden for selskabsstrukturen blandt de selskaber, der er omfattet af biobrændstofloven, ligesom der er kommet nye aktører på området i form af gasselskaber, der leverer både naturgas og biogas til landtransport.

Det er ikke med lovforslaget tilsigtet at ændre væsentligt på, hvilke virksomheder der omfattes af loven. Et mindre selskab, der ikke selv importerer eller producerer brændstof, og som tidligere har fået leveret flydende brændstof fra et af raffinaderierne i Danmark, vil fortsat være omfattet af loven, da det typisk vil være det mindre selskab, der betaler energiafgiften, og dermed vil blive omfattet af foreslåede bestemmelse.

Såfremt den mindre virksomhed selv indberetter og betaler deres energiafgift, vil den mindre virksomhed med lovforslaget fremover være omfattet af biobrændstofloven. Det er dog ikke alle mindre virksomheder, der selv indberetter og betaler energiafgiften, og derved omfattes af den foreslåede definition.

Efter den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 8, er det muligt for en virksomhed at aftale med en eller flere andre virksomheder, at denne eller disse andre virksomheder helt eller delvist opfylder førstnævnte virksomheds forpligtelse til at anvende bæredygtige biobrændstoffer.

Det fremgår af den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 8, at eksempelvis en mindre virksomhed med et begrænset salg af brændstoffer, der ikke selv ønsker at påtage sig det administrative arbejde, der kan være ved at opfylde kravet om anvendelse af biobrændstoffer, kan indgå aftale med en anden virksomhed om, at denne opfylder kravet på den mindre virksomheds vegne.

Endvidere vil en virksomhed på privatretligt grundlag have mulighed for at aftale med sin leverandør, at denne sørger for, at virksomheden får leveret brændstof, der lever op til virksomhedens forpligtelse til anvendelse af biobrændstoffer.

Uanset om der indgås en aftale efter den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 8, eller der indgås en privatretlig aftale, vil en sådan aftale dog ikke fritage virksomheden for at skulle overholde forpligtelsen om anvendelsen

af biobrændstoffer og rapportere herom til Energistyrelsen efter den gældende biobrændstoflovs § 5.

Det er ikke tilsigtet, at den foreslåede bestemmelse skal medføre en ændring af retstilstanden på området.

Vugge til grav-emissioner af drivhusgasser er defineret i den gældende biobrændstoflovs § 2, nr. 11.

Med den foreslåede nyaffattede § 2, *nr. 17*, foreslås det, at definere vugge til grav-emissioner af drivhusgasser som alle nettoemissioner af CO₂, CH₄ og N₂O, der kan tilskrives brændstoffet, herunder alle iblandede komponenter, eller tilført energi. Dette omfatter alle relevante stadier fra udvinding eller dyrkning, herunder ændret arealanvendelse, transport og distribution, forarbejdning og forbrænding, uanset hvor disse emissioner finder sted.

I den gældende § 2, nr. 11, i biobrændstofloven defineres vugge til grav-emissioner af drivhusgasser på samme måde, og den foreslåede nyaffattelse sker således udelukkende af lovtekniske årsager og medfører ingen ændring af retstilstanden på området.

Til nr. 4

Det foreslås med lovforslaget, at § 3 i biobrændstofloven nyaffattes.

I Danmark har der været et iblandingskrav for bæredygtige biobrændstoffer til landtransport siden 2010. Iblandingskravet er reguleret i biobrændstoflovens § 3, stk. 1 og 3, jf. § 4. Bestemmelserne i § 3 og regler fastsat i medfør af loven sikrer delvis gennemførelse af VE I-direktivets målsætning om 10 pct. vedvarende energi i landtransportsektoren i 2020, jf. direktivets artikel 3, stk. 4.

Bemyndigelsesbestemmelserne indføres for dels at sikre, at VE II-direktivet implementeres rettidigt og for samtidig at kunne tage højde for eventuelle ændringer bl.a. som følge af kommende politiske aftaler om den fremtidige regulering af bio- og VE-brændstoffer. Dette indebærer, at de i den gældende biobrændstoflovs bestemmelser (§ 3, stk. 1 og 3) om iblandingskrav udgår af den nyaffattede bestemmelse.

Dette er en ny konstruktion i biobrændstofloven, og der henvises til afsnit 3.4.2 og 3.4.3. for en uddybning, og den medfører, at der laves om på de grundlæggende bestemmelser i den gældende biobrændstoflovs § 3.

Det følger af den gældende bestemmelse i § 3, stk. 1, i biobrændstofloven, at enhver virksomhed har pligt til at sikre, at biobrændstoffer udgør mindst 7,6 pct. af virksomhedens samlede årlige salg af brændstoffer til landtransport målt efter energiindhold, jf. dog stk. 5. Virksomheden kan alene medregne biobrændstoffer, der overholder krav til biobrændstoffers bæredygtighed fastsat i medfør af § 4. Forpligtelsen skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår, jf. dog stk. 6.

Den gældende bestemmelse i § 3, stk. 1, 1. pkt., indebærer, at de af loven omfattede virksomheder, jf. § 2, nr. 10, har pligt til at sikre, at biobrændstoffer udgør mindst 7,6 pct. af virksomhedens samlede årlige salg af brændstoffer til landtransport målt på energiindhold.

Det følger af den gældende bestemmelse i § 3, stk. 1, 2. pkt., at virksomhederne alene kan medregne biobrændstoffer, der overholder krav fastsat i medfør af lovens § 4 til biobrændstoffers bæredygtighed. Hjemlen i § 4 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1625 af 27. december 2019 om biobrændstoffers bæredygtighed m.v., herefter biobrændstofbekendtgørelsen. Bæredygtighedskriterierne fremgår af bekendtgørelsens kapitel 2.

Det følger af den gældende bestemmelse i § 3, stk. 1, 3. pkt., at forpligtelsen til iblanding af bæredygtige biobrændsler i brændstoffer til landtransport som udgangspunkt skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

Iblandingskravet gælder på årsbasis. Dette indebærer, at det er op til virksomhederne selv at sikre, at de, på årsbasis, har iblandet 5,75 pct. bæredygtige biobrændstoffer i alt brændstof til landtransport. Der er altså ikke et krav om, at der til enhver tid skal være 5,75 pct. bæredygtige biobrændstoffer i alt brændstof til landtransport. En virksomhed kan således vælge at iblande f.eks. 5 pct. i nogle måneder og f.eks. 7 pct. i andre måneder. Det afgørende er, at de i løbet af et kalenderår har iblandet 5,75 pct. bæredygtige biobrændstoffer i alt brændstof til landtransport.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af biobrændstoflovens § 3, stk. 1, 1. pkt., at såfremt en virksomhed vil anvende biobrændstoffer til at opfylde de iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav, der er fastsat i loven, eller

i regler, der er fastsat i medfør loven, kan dette kun ske ved anvendelsen af biobrændstoffer og biomassebrændsler, der overholder krav til disses bæredygtighed eller drivhusgasreduktionskrav fastsat i medfør af § 4. Bestemmelsen nyaffattes af lovtekniske grunde.

Som det er gældende for den nuværende bestemmelse i biobrændstoflovens § 3, stk. 1, 2. pkt., vil virksomhederne, efter den foreslåede bestemmelse, fortsat alene kunne medregne biobrændstoffer, der overholder krav fastsat i medfør af lovens § 4 til biobrændstoffers bæredygtighed. Hjemlen i § 4 er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1625 om biobrændstoffers bæredygtighed m.v., hvor bæredygtighedskriterierne fremgår af bekendtgørelsens kapitel 2.

Der er ikke med den foreslåede bestemmelse tilsigtet en ændring af retstilstanden på området.

Det fremgår af forslaget til biobrændstoflovens § 3, stk. 1, 2. pkt., at forpligtelsen skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

Bestemmelsen nyaffattes af lovtekniske grunde. Ligesom den gældende bestemmelse i § 3, stk. 1, 3. pkt., indebærer den foreslåede bestemmelse, at forpligtelsen til opfyldelse af de iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav, der er fastsat i loven, eller i regler, der er fastsat i medfør loven, skal være opfyldt ved udgangen af hvert kalenderår.

Virksomhederne vil med forslaget på samme måde som i dag fortsat have fleksibilitet med hensyn til, hvornår i løbet af året de vil opfylde forpligtelsen, så længe forpligtelsen er opfyldt ved udgangen af kalenderåret. Dette vil indebære, at det vil være op til virksomhederne selv at sikre, at de, på årsbasis, har iblandet tilstrækkelig bæredygtig biobrændstof i benzin og øvrigt brændstof til landtransport til at opfylde. Der vil således ikke være et krav om, at der til enhver tid skal være en bestemt andel af pct. bæredygtige biobrændstoffer i alt brændstof til landtransport.

Der er ikke med den foreslåede bestemmelse tilsigtet en ændring af retstilstanden på området.

Det følger af den gældende bestemmelse i § 3, stk. 2, i biobrændstofloven Benzin og diesel, der sælges til landtransport til slutbrugere, skal indeholde mindst 1 pct. bæredygtigt biobrændstof målt efter energiindhold. Samtidig

fremgår det, af bestemmelsens pkt. 2, at alt brændstof, der sælges til transport, dog ikke til landbrugs- og skovbrugstraktorer og fartøjer til sejlads, og som indeholder biobrændstoffer, anses som solgt til landtransport.

Bestemmelsen indebærer, at der er minimumskrav til indholdet af biobrændstoffer i flydende brændstoffer til landtransport, der sælges til slutbrugere, således at benzin skal indeholde mindst 1 pct. biobrændstof og diesel mindst 1 pct. biodiesel (målt efter energiindhold). Benzin på 98 oktan eller derover er undtaget fra kravet i stk. 2, men indgår i forpligtelsen efter den gældende § 3, stk. 1, der fastsætter en overordnet samlet årlig iblandingsforpligtelse for virksomhederne.

Bestemmelse indebærer endvidere, at det er et krav, at disse biobrændstoffer, på samme måde som biobrændstoffer omfattet af kravet i § 3, stk. 1, skal være bæredygtige efter lovens § 4. Minimumskravet gør det ulovligt for mellemhandlere at sælge brændstof uden iblanding af biobrændstof til brug i landtransportsektoren. Handelsselskaber og andre mellemhandlere har derfor ikke mulighed for lovligt at købe nonroad diesel med henblik på videre salg til landtransport.

Bestemmelsen fastslår samtidig, at alt brændstof, der i Danmark sælges til transport (jf. definitionen i lovens § 2, nr. 9), bortset fra brændstof solgt til landbrugs- og skovbrugstraktorer og fartøjer til sejlads, og som indeholder biobrændstoffer, anses som solgt til landtransport. Ved opgørelsen af iblandingsprocenten for salg af brændstoffer til landtransport skal der således, når der sælges brændstoffer, der indeholder biobrændstoffer, indgå både den mængde biobrændstof, der er solgt, plus den mængde fossilt brændstof, som biobrændstoffet har været iblandet. Mængderne af solgt brændstof skal altså i opgørelsen indgå i tæller og nævner i brøken for den procentsats, der er indsat i stk. 1. Bestemmelsen tager primært sigte på brændstof indeholdende biobrændstoffer til nonroadsektoren (primært entreprenørmaskiner i bygge- og anlægssektoren) og undtager brændstof indeholdende biobrændstoffer til landbrug, skovbrug og skibsfart. Bestemmelsen er med til at sikre soliditeten af de oplysninger, der afgives om mængden af solgte biobrændstoffer i Danmark.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at den nuværende §3, stk. 2 ophæves.

Siden efteråret 2019 har det imidlertid været klart, at brændstofkvalitetsdirektivet drivhusgasreduktionskrav også gælder efter 2020. Brændstofkvalitetsdirektivet krav omfatter såvel entreprenørmaskiner, samt øvrige ikke-vejgående mobile maskine samt landbrugsmaskiner m.v. Dermed er risikoen for omgåelse af reduktionskrav væsentligt reduceret. Bestemmelsen foreslås derfor ophævet.

Det forventes ikke, at en ophævelse vil have nogen større betydning eftersom brændstofkvalitetsdirektivet forsat gælder og forpligter, at brændstofleverandørerne til at reducere drivhusgasserne med 6 pct. CO₂ fra såvel vejgående som ikke-vejgående mobile maskiner.

Med forslag til nyaffattelse af biobrændstoflovens § 3, stk. 2 foreslås bemyndigelsesbestemmelser indført for dels at sikre, at VE II-direktivet implementeres rettidigt og for samtidig at kunne tage højde for at eventuelle ændringer bl.a. som følge af kommende politiske aftaler om den fremtidige regulering af bio- og VE-brændstoffer kan udmøntes gennem dette lovforslag. Anvendelsen af bemyndigelsen i form af udstedelse af en bekendtgørelse skal bygge på en politisk aftale. Derudover vil bekendtgørelser inden udstedelse forelægges alle de partier, der er en del af den pågældende politiske aftale.

Dette indebærer bl.a., at de i den gældende biobrændstoflovs bestemmelser om iblandingskrav (§ 3, stk. 1 og 3) udgår af den nyaffattede bestemmelse.

Den foreslåede bestemmelse er en bemyndigelse til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om en række områder inden for biobrændstofloven i en bekendtgørelse. Anvendelsen af bemyndigelsen i form af en bekendtgørelse skal bygge på en politisk aftale.

Det er bl.a. nogle af hovedbestemmelserne, der foreslås flyttet til bekendtgørelsesniveau, herunder valget mellem om der skal reguleres efter et iblandingskrav eller et drivhusgasreduktionskrav til opfyldelse af VE II-direktivet samt størrelsen af disse krav.

Bestemmelsen vil således medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om en række forhold, der for indeværende er reguleret af biobrændstofloven.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen vil fastsætte regler, der gør, at Danmark lever op til sine forpligtelser i henhold til VE II-direktivet, der skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021. Det forventes endvidere, at ministeren vil bruge bemyndigelsen til i en bekendtgørelse at gennemføre eventuelle ændringer bl.a. som følge af kommende politiske aftaler om den fremtidige regulering af bio- og VE-brændstoffer.

Den foreslåede bestemmelse relaterer sig ikke kun til forhold, der er omfattet af VE II-direktivet eller brændstofkvalitetsdirektivet. Klima-, energi- og forsyningsministeren vil også kunne fastsætte regler om forhold inden for transportsektoren, der ikke har sit udspring i EU-regler, eller andre internationale regler.

Efter den foreslåede bestemmelse vil klima-, energi- og forsyningsministeren kunne fastsætte regler for transportområdet, herunder for luft- og søfart, i relation til anvendelse af og krav til brændstoffer med henblik på reduktion af drivhusgasser og iblanding af vedvarende energi på transportområdet. I bestemmelsen nævnes der eksempler på de områder som ministeren kan fastsætter regler. Disse eksempler tjener udelukkende som eksempler, og ministeren vil derfor også kunne fastsætte regler om andet end de i bestemmelsen nævnte eksempler så længe de sker i relation til anvendelse af og krav til brændstoffer med henblik på reduktion af drivhusgasser og anvendelse af vedvarende energi på transportområdet.

I den gældende biobrændstoflov er der fastsat et iblandingskrav for bæredygtige biobrændstoffer på 7,6 pct., der er fastsat for at opfylde VE I-direktivets krav om iblanding af 10 pct. vedvarende energi i 2020, og derudover er der et drivhusgasreduktionskrav på 6 pct., der er fastsat for at opfylde brændstofkvalitetsdirektivet krav om drivhusgasreduktioner.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 2, *nr. 1*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om anvendelse og størrelse af iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav. For en nærmere gennemgang af iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav henvises der til afsnit 3.4.1.

Den foreslåede bestemmelse sætter ikke grænser for, hvor højt eller lavt et iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte efter den foreslåede bestemmelse. Størrelsen

af et krav fastsættes imidlertid som led i en politisk aftale. VE II-direktivet sætter ikke deciderede krav til størrelsen af krav til brændstofleverandørerne.

VE II-direktivet fastsætter krav til VE-andelen af avancerede biobrændstoffer med mindst 0,1 pct. i 2022, mindst 0,5 pct. i 2025 og mindst 1,75 pct. i 2030. Se afsnit 2.1.5.7. for uddybning af kravet til avancerede biobrændstoffer. Med den foreslåede bestemmelse vil klima-, energi- og forsyningsministeren også kunne fastsætte størrelsen af kravet for de avancerede biobrændstoffer.

Efter den foreslåede bestemmelse vil klima-, energi- og forsyningsministeren have mulighed for fastsætte målkraft for iblanding af vedvarende energi og avancerede biobrændstoffer, der er lavere end de nuværende niveauer bortset fra de år, hvor der er fastsat målkraft i VE II-direktivet.

Ligeså vil klima-, energi- og forsyningsministeren have mulighed for at sætte målkraft, der er højere end både de nuværende målkraft i den gældende biobrændstoflov, men også højere end de målkraft, der er fastsat i VE II-direktivet.

Yderligere giver bestemmelsen mulighed for, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, hvorvidt biobrændstofloven og reduktionen af drivhusgasser fra transportsektoren skal reguleres ved anvendelse af et iblandingskrav eller et drivhusgasreduktionskrav eller en kombination heraf, og der henvises til afsnit 3.4.1. for uddybning af emnet.

Der har været anvendt iblandingskrav i Danmark siden 2010 og drivhusgasreduktionskrav siden 2020. Disse krav har fungeret parallelt.

Efter den gældende biobrændstoflov er der ikke mulighed for at begrænse anvendelsen af visse typer af biobrændstoffer. Denne begrænsning blev indført ved gennemførelsen af VE I-direktivet, der indeholder en ufravigelig bestemmelse om, at den enkelte medlemsstat ikke kan forbyde anvendelsen af biobrændstoffer, der lever op til bæredygtighedskriterierne i VE I-direktivet. Det skal bemærkes, at der ved denne vurdering ikke inddrages de ILUC-effekter, der er ved de enkelte biobrændstofftyper.

Det følger af den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om begrænsning af anvendelse af visse

typer af biobrændstoffer med høj ILUC effekt, herunder om der i øvrigt skal kunne skelnes mellem forskellige biobrændstoffer og biomassebrændsler produceret af fødevarer- og foderafgrøder, idet der tages hensyn til den bedste tilgængelige dokumentation for ILUC, om fastsættelse af eventuelle yderligere bæredygtighedskriterier for biomassebrændsel, samt at fastsætte krav til den dokumentation, der skal tilvejebringes for at påvise overholdelse af kriterierne i VE II-direktivets artikel 29, stk. 6 og 7. Desuden foreslås det, at bemyndigelsen skal kunne anvendes til at justere kriterierne i samme stykker, såfremt Kommissionen fremsætter forslag om ændring af disse efter artikel 29, stk. 9.

Med den foreslåede bestemmelse gøres det muligt for klima-, energi- og forsyningsministeren, at fastsætte regler, der skelner mellem forskellige biobrændstoffer under iagttagelse af reglerne herom i VE II-direktivet, hvor det i denne forbindelse særligt er artikel 26, stk. 1, nr. 3, der er relevant. Artiklen fastlægger bl.a., at medlemsstaterne kan skelne mellem forskellige biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler produceret af fødevarer- og foderafgrøder, idet der tages hensyn til den bedste tilgængelige dokumentation vedrørende ILUC. Det nævnes endvidere i artiklen, at medlemsstaterne f.eks. kan fastsætte en lavere grænse for andelen af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler, der er baseret på fødevarer- eller foderafgrøder, som er produceret af olieholdige afgrøder.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil have mulighed for at fastsætte regler, som begrænser medtælling af brændstoffer baseret på fødevarer- og foderafgrøder til maksimalt 7 pct. VE-bidraget, målt i forhold til det endelige energiforbrug i vej- og jernbanetransportsektorerne.

Klima-, energi- og forsyningsministeren vil ydermere med forslaget have mulighed for at fastsætte nærmere regler om begrænsning af anvendelse af biobrændstoffer fra bilag 1, del B, der, som nævnt, omhandler råprodukter i form af brugt madolie og animalsk fedt. Dette foreslås særligt under hensyn til, at det ikke kan udelukkes, at denne grænse på 1,7 pct. kan ændres, hvis tilgængeligheden af disse råprodukter øges, og at det forekommer mere hensigtsmæssigt, at en sådan ændring foretages via udstedelse af en ny bekendtgørelse frem for ved en lovændring.

Efter den gældende biobrændstoflov kan der ikke sondres mellem de krav, herunder iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav, der fastsættes til de brændstofleverandører, eller virksomheder, i henhold til loven.

Det følger af det foreslåede § 3, stk. 2, nr. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om differentierede krav til forskellige brændstofleverandører i forhold til iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav.

En nyskabelse i VE II-direktivet er, at medlemsstaterne nu gives mulighed for at undtage eller skelne mellem forskellige brændstofleverandører og brændstoffer ved fastsættelsen af forpligtelse for brændstofleverandører og derved sikre, at de varierende grader af modenhed og omkostningerne ved forskellige teknologier kan tages i betragtning.

Mange virksomheder af forskellige størrelser forsker og udvikler nye brændstoftyper med fokus på mindre udledning af drivhusgasser fra disse brændstoffer.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er bl.a. at sikre, at der ikke lægges hindringer i vejen for udviklingen af sådanne nye brændstoftyper. Disse hindringer kunne f.eks. være i form af, at virksomheden også vil skulle opfylde en række af de andre krav i biobrændstofloven, eksempelvis i form af iblanding af avancerede biobrændstoffer.

Det skal bemærkes, at langt de fleste, hvis ikke alle, af de virksomheder, der i dag er omfattet af loven er store, erfarne virksomheder, der har været længe i brændstofbranchen, og ikke vil have de beskrevne udfordringer.

Det følger endvidere af den foreslåede bestemmelse, at virksomheder der leverer brændstoffer i form af elektricitet eller vedvarende flydende eller gasformige transportbrændstoffer, der ikke er af biologisk oprindelse kan friholdes fra forpligtelsen til at overholde de minimumsandele af avancerede biobrændstoffer og biogas, der er fastsat i VE II-direktivet. Der henvises til afsnit 3.4.3. for en uddybning af emnet.

Den foreslåede bestemmelse er bl.a. tiltænkt de tilfælde, hvor en elleverandør udelukkende leverer el til markedet og ikke handler med flydende brændstoffer. I sådanne tilfælde kan klima-, energi- og forsyningsministeren med den foreslåede bestemmelse fastsætte regler om, at disse virksomheder ikke skal opfylde kravet om iblanding af avancerede biobrændstoffer og biogas.

Endelig følger det af den foreslåede bestemmelse, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om en nedre grænse, i form af antal solgte liter brændstof, der skal passeres for at være omfattet af biobrændstofloven. Da området for biobrændstoffer og andre drivhusgasreducerende brændstoffer er under konstant udvikling, kan det ikke udelukkes, at der kommer små forsøgsanlæg i Danmark, der i en periode kun vil producere små mængder bæredygtige biobrændstoffer. Såfremt disse omfattes af biobrændstofloven, og de administrative og økonomiske konsekvenser der følger heraf, kunne dette virke begrænsende for udviklingen af de nye brændstoftyper uden, at der vil være en tilsvarende gevinst for virksomheden eller samfundet ved at lade dem være omfattet af biobrændstofloven.

Efter den gældende § 3 b i biobrændstofloven skal virksomheder så gradvist som muligt reducere vugge til grav-emissionerne af drivhusgasser pr. energienhed fra leveret brændstof og elektricitet til brug i vejretøjer, med mindst 6 pct. Bestemmelsen udspringer af brændstofkvalitetsdirektivet og trådte i kraft 1. januar 2020. Det fremgår af metodebekendtgørelsen, at der kan anvendes de såkaldte UER'ere til opfyldelse af det nævnte 6 pct.-krav.

Det følger af den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 4, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte en begrænsning for anvendelse af UER-kreditter.

Opstrømsreduktioner, UER'ere, der kan anvendes til opfyldelse af drivhusgasreduktionskrav i biobrændstofloven, er en helt ny slags klimakreditter, der først har kunnet anvendes til at opfylde drivhusgasreduktionskravet i 2020. De opstrømsreduktioner, som UER'erne repræsenterer, kan handles frit på markedet. I Danmark forventes det, at flere af de af loven forpligtede virksomheder vil gå sammen om at købe UER'ere, og derefter fordele dem mellem de enkelte selskaber.

Der er ikke noget krav om, at virksomheder skal anvende UER'ere, og de opstrømsmissioner som UER'ere repræsenterer vil også kunne opnås på andre måder, f.eks. ved iblanding af bæredygtige biobrændstoffer eller brændstoffer med et lavt drivhusgasaftryk som f.eks. PtX-brændstoffer, der dog ikke er markedsmodne endnu.

Da UER'erne er et nyt instrument, er det samtidigt vanskeligt at vurdere effekten af anvendelsen af UER'ere. Dertil kommer, at UER'ere ikke tæller

med i et dansk CO₂-reduktionsmål. Endelig er der visse vanskeligheder med at føre en effektiv kontrol i forhold til svindel og dobbelttælling.

Den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 4, vil gøre det muligt for klima-, energi- og forsyningsministeren, at fastsætte regler om at begrænse anvendelsen af UER'ere til opfyldelse af drivhusgasreduktionskravet i den gældende biobrændstoflovs § 3 b, der foreslås ophæves, og fremover foreslås reguleret efter den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 1.

Efter den gældende § 3, stk. 5, i biobrændstofloven kan en virksomheds forpligtelser til opfyldelse af målkravene efter den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 1 og 2, anses for at være dobbelt så store som bidrag fra andre biobrændstoffer, når de kommer fra råprodukter og brændstoffer anført i bilag 1, del A og B, der er de såkaldte avancerede biobrændstoffer og 2. generations biobrændstoffer. Disse biobrændstoffer er typisk lavet på affald og restprodukter, og man har ønsket at promovere disse brændstoffer ved at lade dem være dobbelttællende, da de på mange måder er bedre end biobrændstoffer lavet på fødevarer- og foderafgrøder – de såkaldte 1. generations biobrændstoffer. Bestemmelsen er den eneste flertællingsbestemmelse i den gældende biobrændstoflov.

Der henvises til afsnit 2.1.5.6. og 3.4.1. for en uddybning af flertællingsmekanismer.

Det følger af den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 5, i biobrændstofloven, at ministeren kan fastsætte regler om anvendelse af flertællingsmekanismer.

VE II-direktivet har ændret på reglerne for flertælling. Den gældende dobbelttælling videreføres i VE II-direktivet, men det er ikke længere obligatorisk, at avancerede biobrændstoffer og 2. generations biobrændstoffer skal være dobbelttællende.

VE II-direktivet introducerer flere flertællingsmekanismer. Det er fastsat i VE II-direktivet, at bidrag fra el forbrugt i eldrevne køretøjer (herunder personbiler, varevogne, busser, lastbiler og motorcykler) til vejtransport skal tælle fire gange mod det overordnede mål på 14 pct., og at el forbrugt i elektrificeret jernbanetransport kan tælle med 1,5 gange mod det overordnede mål på 14 pct.

Endelig er det i VE II-direktivet, i modsætning til VE I-direktivet, fastsat, at bidraget fra brændstoffer, der leveres til luftfart og søfart, med undtagelse af brændstoffer, som er produceret af fødevarer- og foderafgrøder, skal sættes til 1,2 gange deres energiindhold. Der var ikke en lignende bestemmelse i VE I-direktivet, der gjorde det muligt at lade luft- og søfart bidrage til målene i direktivet.

Særligt den firedobbelte tælling af el til elektriske vej køretøjer forventes at få betydning for Danmarks opfyldelse af det overordnede 14 pct.-mål i VE II-direktivet, men også dobbelttællingen for de avancerede biobrændstoffer forventes at komme til at spille en stor rolle i forhold til opfyldelsen af målet.

Flertællingsmekanismerne kan, sammen med de andre flertællingsmekanismer i VE II-direktivet, medføre et uklart billede af de initiativer, der foretages i forhold til iblanding af vedvarende energi i transportsektoren. Brugen af flertælling er blevet mødt med kritik fra store dele af branchen, da disse mener, at flertællingsmekanismerne medfører uklarhed på området, og kan medføre ugunstige konkurrencevilkår.

Endvidere er det vigtigt at have for øje, at brugen af flertællingsmekanismer også vil medføre færre drivhusgasreduktioner, da eksempelvis avancerede biobrændstoffer tæller dobbelt i forhold til målopfyldelsen, hvilket indebærer, at virksomheder vil kunne opfylde det gældende iblandingskrav på 7,6 pct. ved iblanding af 3,8 pct. avancerede biobrændstoffer.

Den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 5, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren, efter drøftelser med aftalekredsen, vil kunne fastsætte regler om anvendelsen af flertællingsmekanismer. Det drejer sig om dobbelttælling af avancerede biobrændstoffer og 2. generations biobrændstoffer, og hvorvidt el til jernbane skal kunne tælle med faktor 1½.

Det følger af den gældende § 3, stk. 10, i biobrændstofloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om en anden biobrændstofandel, der ikke overstiger de procentsatser, der er fastsat i § 3, stk. 1., som i 2020 er hhv. 7,6 pct., og 0,15 pct., såfremt særlige hensyn gør sig gældende. Det kunne for eksempel være i tilfælde af en krise, hvor der er behov for at trække på beredskabslagrene, eller i situationer med mangel på bæredygtige biobrændstoffer eller hvis avancerede biobrændstoffer er uforholdsmæssigt dyre, eller hvor der gøres brug af andre vedvarende energiteknologier i landtransportsektoren end anvendelsen af biobrændstoffer.

Ministeren kan med bemyndigelsen både fastsætte forpligtelsen til en andel under de procentsatser, der er fastsat i den gældende § 3, stk. 1, og senere fastsætte regler om en højere andel end det, andelen var nedsat til. Forpligtelsen kan ikke fastsættes til en andel, der er højere end de procentsatser, der er fastsat i § 3, stk. 1. Ministeren kan ved fastsættelse af en andel lavere bl.a. lægge vægt på de hensyn, der er opregnet i § 3, stk. 10.

Bestemmelsen kan anvendes i tilfælde af, at der opstår en krisesituation, hvor der er behov for træk på beredskabslagrene, og der dermed kan være behov for at nedsætte forpligtelsesprocenten midlertidigt. Det kan ikke udelukkes, at en krisesituation også begrænser adgangen til biobrændstoffer, hvorfor der ikke kan skaffes biobrændstoffer nok til opretholdelse af forpligtelsesprocenten på 7,6 pct., hvis der ikke samtidigt er sket en udvidelse af lagringsforpligtelsen til at omfatte biobrændstoffer. Derfor er en krisesituation også et hensyn, som kan begrunde udstedelse af regler om nedsættelse af forpligtelsesprocenten efter stk. 10, nr. 1.

Det kan ikke helt udelukkes, at der f.eks. i forbindelse med en hurtig stigning i efterspørgslen efter biobrændstoffer, der opfylder bæredygtighedskriterierne, opstår en midlertidig mangel på biobrændstoffer på markedet eller at brændstoffer bliver uforholdsmæssigt dyre, som følge af en mangelsituation. I disse situationer kan ministeren vælge at nedsætte forpligtelsesprocenten i op til et enkelt år. Det vurderes dog, at sandsynligheden for, at denne situation opstår, er meget lille. En mangelsituation er derfor også et hensyn ministeren kan lægge vægt på ved udstedelse af regler om nedsættelse af forpligtelsesprocenten efter stk. 10, nr. 2 og 3.

Introduktion af andre vedvarende energiteknologier i transportsektoren er et hensyn, som kan tillægges vægt ved udfærdigelse af regler om at reducere biobrændstofandelen på 5,75 pct. i medfør af stk. 10, nr. 4.

De fire hensyn opregnet i den gældende stk. 10, nr. 1-4, er eksempler på hensyn, som kan begrunde udstedelse af regler om nedsættelse af forpligtelsesprocenten. De nævnte eksempler er ikke udtømmende. Øvrige særlige hensyn vil også kunne begrunde en nedsættelse af forpligtelsesprocenten, såfremt de hviler på lignende overvejelser, som de hensyn der allerede er eksemplificeret i stk. 10, nr. 1-4. For at øvrige særlige hensyn kan begrunde en nedsættelse af forpligtelsesprocenten, skal der dog være tale om ekstraordinære situationer.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 10, der bliver til § 3, stk. 3, i biobrændstofloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om en lavere andel af iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav end dem, der er fastsat i medfør af stk. 2, såfremt særlige hensyn gør sig gældende, herunder: En krise, hvor der er behov for træk på beredskabslagrene, at avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er anført i bilag 1, del A, er uforholdsmæssigt dyre, mangel på bæredygtige biobrændstoffer, biogas eller biomassebrændsler eller brug af andre vedvarende energiteknologier i landtransportsektoren end anvendelsen af biobrændstoffer, biogas eller biomassebrændsler.

Der er med det nyaffattede § 3, stk. 3, til dels tale om en uændret videreførelse af den gældende bestemmelse i § 3, stk. 10, nr. 1-4.

I forhold til den gældende bestemmelse i § 3, stk. 10, indebærer den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren også vil have de samme beføjelser i forhold til de drivhusgasreduktionskrav, der kan fastsættes efter den foreslåede § 3, stk. 2, som ministeren har i forhold til de gældende iblandingskrav efter den gældende § 3, stk. 1 og 3.

Den foreslåede bestemmelse indebærer også, at såfremt prisen på avancerede biobrændstoffer stiger meget, eller der ikke er tilstrækkelige mængder af avancerede biobrændstoffer til rådighed i forhold til udgangspunktet, har ministeren mulighed for at justere anvendelsesprocenten for avancerede biobrændstoffer helt ned til 0,0 pct.

Avancerede biobrændstoffer er væsentligt dyrere at producere end konventionelle biobrændstoffer og findes kun i et meget begrænset omfang på nuværende tidspunkt. Desuden er der endnu ikke etableret en egentlig international notering for disse biobrændstoffer. Det er derfor vanskeligt på nuværende tidspunkt at fastlægge en nøjagtig pris for de avancerede biobrændstoffer, og det er lige så vanskeligt at vurdere, hvad prisen for de avancerede biobrændstoffer vil blive på sigt, da dette vil være bestemt af markedet snarere end produktionsomkostningerne.

Der er dog en forventning i markedet om, at prisen for avancerede biobrændstoffer på lang sigt vil falde, og nærme sig prisen for konventionelle 2. generations biobrændstoffer, som typisk er lavet på slagteriaffald eller brugt køkkenolie.

Ud over den økonomiske usikkerhed, der er ved fastsættelse af prisen for de avancerede biobrændstoffer, der kun findes i stærkt begrænsede mængder, kan der også være ulemper ved at fastsætte et loft for prisen for de avancerede biobrændstoffer. Markedsbaseret økonomi vil alt andet lige tilsige, at producenter af avancerede biobrændstoffer vil lægge prisen på deres produkter tæt på den maksimale pris. Dette vil særligt være gældende, hvor der kun er ganske få producenter af produktet, kombineret med obligatorisk krav om anvendelse af avancerede biobrændstoffer.

Af markedsmæssige årsager vil dette kunne være til ulempe for forbrugerne af produktet, da de under sådanne forhold ikke kan være sikre på, at markedsmekanismen sikrer dem en konkurrencedygtig pris. Den foreslåede bestemmelse skal således medvirke til at sikre en konkurrencedygtig pris.

Det følger endvidere af den foreslåede nyaffattelse, at den foreslåede § 3, stk. 3, nr. 2, også omfatter avanceret biogas, der er defineret som biogas, der er fremstillet af råprodukter, og andre brændstoffer, der er anført i bilag 1, del A. Denne type biogas var også omfattet tidligere, men pga. den ændrede definition af biobrændstoffer, har det været nødvendigt med denne tilføjelse. Det er ikke tilsigtet, at tilføjelsen skal medføre nogen ændring af retstilstanden på området.

Yderligere foreslås det med den nyaffattede § 3, stk. 3, at der i nr. 3 og 4 tilføjes "biogas eller biomassebrændsler" til de biobrændstoffer, der er omfattet af bestemmelsen. Biomassebrændsler er en ny type af brændstoffer i VE II-direktivet, der defineres som gasformige eller fast brændsler lavet af biomasse. Biogas er alene gasformige brændstoffer lavet på biomasse.

Den foreslåede nyaffattelse vil sikre, at biomassebrændsler også omfattes af den foreslåede bestemmelse. Biogas var også omfattet af den gældende bestemmelse, da biogas er end del af biobrændstoffer efter denne bestemmelse. VE II-direktivet udsondrer biogas fra biobrændstoffer, hvorfor der foreslås en ændring af bestemmelsens ordlyd. Der er ikke tilsigtet nogen ændring af retstilstanden på området bortset fra, at det foreslås, at biomassebrændsler også skal være omfattet af bestemmelsen.

Den foreslåede § 3, stk. 4, er ny. I den gældende biobrændstoflov er det ikke reguleret, hvorvidt brændstoffer, der har modtaget offentlig støtte, kan anvendes til opfyldelse af et iblandingskrav eller drivhusgasreduktionskrav.

Det følger af den foreslåede § 3, *stk. 4*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at kun brændstoffer, der ikke har modtaget offentlig støtte, kan anvendes mod CO₂-fortrængningskrav eller iblandingskrav.

De eksisterende iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav betragtes som en indirekte form for støtte til biobrændstoffer, biogas m.v., da lovgivningen fremtvinger brugen af disse brændstoftyper, der derved får en form for investorsikkerhed.

Der findes allerede regler om, at opgraderet biogas ikke kan modtage støtte, når biogassen anvendes til transport.

Det kan ikke udelukkes, at der fremover vil komme brændstoftyper, der er underlagt en støtteordning, der eksempelvis kan være i form af direkte økonomisk støtte, afgiftsfritagelse, men også i form af indirekte støtte.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler, der gør, at kun brændstoffer, der ikke har modtaget offentlig støtte, kan anvendes mod CO₂-fortrængningskrav eller iblandingskrav.

Efter den gældende biobrændstoflov er der ikke en pligt for elleverandører til at opfylde iblandingskravet i den gældende biobrændstoflov. En elleverandør kan efter den gældende § 3 e vælge at bidrage til at opfylde en virksomheds reduktionsforpligtelse efter den gældende § 3 b. Iblandingskravet hidrører fra VE I-direktivet, og drivhusgasreduktionskrav hidrører fra brændstofkvalitetsdirektivet.

Det følger af den foreslåede § 3, *stk. 5*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om adgang til at medregne el, der leveres til transportsektoren, med henblik på opfyldelse af regler i denne lov eller i regler fastsat i medfør af denne lov.

Den foreslåede § 3, *stk. 5*, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil kunne fastsætte regler om, at el kan bidrage til opfyldelse af både et iblandingskrav og et drivhusgasreduktionskrav. En elleverandør vil eksempelvis kunne sælge de drivhusgasreduktioner, som el solgt til eldrevne

køretøjer har genereret, til en anden virksomhed omfattet af biobrændstofloven med henblik på, at denne kan bruge de købte drivhusgasreduktioner til at opfylde de krav, der kan stilles efter den foreslåede § 3, stk. 3, nr. 1.

Den gældende biobrændstoflov indeholder ikke bestemmelser om anvendelse af såkaldte klimakreditter, bortset fra UER'ere. Der henvises til afsnit 6 for en nærmere beskrivelse af UER'ere. Klimakreditter er ikke en fast terminologi, men kan dække over forskellige tiltag, der har som hovedformål at akkumulere drivhusgasreduktioner, der kan avendes i andre sammenhænge.

Det følger af den foreslåede § 3, *stk. 6*, i biobrændstofloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om brug af klimakreditter, herunder brug af infrastrukturkreditter, der kan bruges til finansiering af opstilling af ladestandere til elvejkøretøjer, og om adgang til at medregne de direkte drivhusgasreduktioner, som opstilling af sådanne ladestandere til elvejkøretøjer, herunder personbiler, varevogne, busser, lastbiler og motorcykler, foranlediger.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at udvide området for de tiltag, der kan medvirke til at nedbringe udledningen af drivhusgasser. En af de udfordringer, der er ved elektrificering af transportsektoren er at tilpasse antallet af ladestandere til den øgede mængde elvejkøretøjer. Det er bekosteligt at opsætte ladestandere, og en kilde til finansiering eller medfinansiering kan være at anvende infrastrukturkreditter, der generes af nyopsatte ladestandere.

Finansieringen kan eksempelvis foregå ved, at de, der opstiller en ladestander, tildeles en mængde gratis infrastrukturkreditter, der i denne forbindelse kunne være i form af X-antal tons drivhusgasbesparelser. Disse drivhusgasbesparelser/ infrastrukturkreditter vil opsætteren af ladestanderen kunne videresælge til virksomheder der er omfattet af biobrændstofloven og har en forpligtelse efter denne, eller bruge til opfyldelse af egne eventuelle forpligtelser efter biobrændstofloven.

Der vil samtidigt skulle stilles en række yderligere krav i forbindelse med en eventuel ordning. Det vil bl.a. skulle sikres, at der ikke opstilles ladestandere i områder, hvor de ikke forventes at finde anvendelse, at der ikke opstilles for mange ladestandere et enkelt sted, at de kun opstilles i det offentlige rum, at der ikke overkompenseres ved at tildele infrastrukturkreditter til

ladestanderne, der alligevel ville blive opstillet på grund af et i forvejen eksisterende økonomisk incitament m.v.

Endvidere vil størrelsen af mængden af de tildelte infrastrukturkreditter eksempelvis kunne være afhængig af, hvor vanskeligt tilgængeligt opstillingsstedet er for opstilleren, herunder hvor lang afstand der er til nærmeste elnet med tilstrækkelig kapacitet til ladestanderne.

Desuden foreslås det, at det bliver muligt at fastsætte krav til ladekapaciteten til ladestanderne, således, at det kun er hurtigladdestanderne, f.eks. over 22 kW, der kan blive omfattet af lovgivningen. Det vil også være muligt at tilrettelægge en ordning, der differentierer mellem forskellige kapaciteter på ladestanderne, eksempelvis således, at ladestanderne på mere end f.eks. 22 kW modtager x-antal infrastrukturkreditter, og ladestanderne på mere end f.eks. 50 kW modtager yderligere x-antal infrastrukturkreditter.

Det vurderes, at ladestanderne typisk vil blive opstillet af elselskaber og ladestanderoperatører, enten alene eller i samarbejde med en brændstofleverandør. Prisen pr. infrastrukturkredit vil derfor afspejle opstillingsomkostningerne samt den reguleringsramme, man måtte anvende. Dermed kan man via regulering gøre disse kreditter mere eller mindre konkurrencedygtige i forhold til UER-kreditter og andre alternativer.

Infrastrukturkreditter anerkendes ikke af EU og vil derfor ikke kunne bidrage til opfyldelsen af brændstofkvalitetsdirektivets krav om en drivhusgasreduktioner på mindst 6 pct.

Med den foreslåede bestemmelse foreslås det derfor, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte en grænse for, hvor meget forskellige kreditter må bidrage med i forhold til målkravene i biobrændstofloven.

Såfremt den foreslåede § 3, stk. 2, nr. 1, udmøntes på en sådan måde, at der kommer et drivhusgasreduktionskrav, der overstiger 6 pct.-drivhusgasreduktionskravet i brændstofkvalitetsdirektivet, vil man kunne medtage infrastrukturkreditter for den del af kravet, der overstiger de 6 pct. for hvilke der ikke kan anvendes infrastrukturkreditter.

Der vil endvidere være mulighed for at fastsætte regler om forhåndsgodkendelse, eller man kan udpege bestemte placeringer for infrastruktur, der kan udløse kreditter.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at man på denne måde kan finansiere ladeinfrastruktur.

Det gældende § 3, stk. 11, bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om definition og dokumentation af avancerede biobrændstoffer og biogas produceret af de råprodukter, der er anført i bilag 1, del A og B. Efter den gældende § 3, stk. 5, er disse særlige biobrændstoffer dobbelttællende mod iblandingskravet i den gældende lovs § 3, stk. 1 og 2. Bestemmelsen indebærer, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, hvilke biobrændstoffer, der vil kunne tælle dobbelt efter den gældende § 3, stk. 5. Desuden kan der fastsættes regler om virksomhedernes dokumentationskrav for biobrændstoffer i forhold til, at biobrændstofferne opfylder kravene for at kunne tælle dobbelt. Dokumentationen indgår i den årlige rapport, som virksomhederne sender til klima-, energi- og forsyningsministeren.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 7, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om definition og krav til dokumentation af virksomhedernes opgørelser af biobrændstoffer, jf. den gældende § 3, stk. 5.

Der vil efter den foreslåede bestemmelse kunne fastsættes regler om hvilke biobrændstoffer, der vil kunne tælle dobbelt efter regler, der fastsættes efter den foreslåede § 3, stk. 5. Desuden vil der kunne fastsættes regler om virksomhedernes dokumentationskrav i forhold til, at biobrændstofferne opfylder kravene for at kunne tælle dobbelt. Dokumentationen indgår i den årlige rapport, virksomhederne sender til klima-, energi- og forsyningsministeren.

Regler udstedt i medfør af bemyndigelsen i den gældende § 3, stk. 11 vil blive udstedt således, at de tager højde for EU's regler om varernes fri bevægelighed. Som anført ovenfor, kan Kommissionen på eget eller en medlemsstats initiativ afgøre, hvorvidt en kilde til biobrændstof kan tages i betragtning til det ønskede formål. Ved udstedelse af regler i medfør af stk. 11, vil der derfor tillige blive taget hensyn til Kommissionens praksis på dette område. § 3, stk. 11 anvendes således ikke til at fastsætte særlige danske krav til definitionen af, hvad der kan henregnes til biobrændstoffer, der tæller dobbelt. Bestemmelsen muliggør ikke, at der udstedes særlige danske dokumentationskrav, som hindrer anerkendelsen af biobrændstoffer, som i øvrigt er anerkendt i EU.

Den foreslåede nyaffattelse indebærer således en uændret videreførelse af den gældende § 3, stk. 11.

Nyaffattelsen af § 3, stk. 7, sker af lovtekniske grunde.

Det fremgår af den gældende § 3, stk. 8, at en virksomhed kan opfylde sin forpligtelse efter stk. 1 eller regler fastsat i medfør af stk. 10 til at sikre iblanding af en bestemt mængde biobrændstoffer ved at indgå aftale med en eller flere virksomheder om, at de helt eller delvist opfylder forpligtelsen. Herved er der mulighed for fleksibilitet for virksomhederne, og bestemmelsen medvirker til en omkostningseffektiv opfyldelse af forpligtelsen til afsætning af biobrændstof. En virksomhed kan indgå aftale med en anden virksomhed om, at den helt eller delvist opfylder den første virksomheds forpligtelse til at afsætte biobrændstoffer. En virksomhed kan også indgå aftale med flere virksomheder, som hver især vil bidrage til, at den første virksomheds forpligtelse opfyldes helt eller delvist. En virksomhed, som indgår en eller flere aftaler, som samlet opfylder dele af virksomhedens forpligtelse skal selv opfylde den resterende del af forpligtelsen.

Bestemmelsen i den gældende § 3, stk. 8, har sammenhæng med bestemmelsen i § 5, hvorefter virksomhederne skal sende en årlig rapport til ministeren som dokumentation for virksomhedens opfyldelse af forpligtelsen til at sælge biobrændstoffer. Såfremt virksomheder har indgået en aftale efter stk. 8 om at opfylde forpligtelsen til at sælge biobrændstoffer for hinanden, vil omfanget skulle dokumenteres efter reglerne fastsat i medfør af § 5.

Bestemmelsen har endvidere sammenhæng med den foreslåede ophævelse af den gældende § 3 c, efter hvilken virksomheder kan aftale, at de i fællesskab, helt eller delvist, opfylder drivhusgasreduktionskravet i den gældende lovs § 3 b. § 3 b foreslås også ophævet, og det deri indeholdte drivhusgasreduktionskrav foreslås flyttet til den foreslåede § 3, stk. 2.

Med den foreslåede flytning af drivhusgasreduktionskravet fra § 3 b til § 3, stk. 2, vil muligheden for virksomheder til, helt eller delvist, at opfylde drivhusgasreduktionskravet i fællesskab også blive omfattet af den foreslåede § 3, stk. 8.

Det følger af den foreslåede nyaffattelse af § 3, *stk.* 8, at der fortsat vil være adgang for en virksomhed til at indgå aftaler med andre virksomheder om, at de helt eller delvist opfylder virksomhedens forpligtelse efter regler fast-

sat i henhold til § 3, stk. 2, eller regler fastsat i medfør af stk. 3. Den foreslåede nyaffattelse indebærer således en uændret videreførelse af den gældende bestemmelse i § 3, stk. 8.

Nyaffattelsen af § 3, stk. 8, sker af lovtekniske grunde. Der er med den foreslåede bestemmelse ikke tiltænkt nogen materiel ændring af retstilstanden i forhold til den gældende § 3, stk. 8 eller § 3 c.

Til nr. 5

Det fremgår af § 3 b, stk. 1, i den gældende biobrændstoflov, at virksomheder omfattet af loven så gradvist som muligt skal reducere vugge til grav-emissionerne af drivhusgasser pr. energienhed fra leveret brændstof og elektricitet til brug i vejkøretøjer, jf. § 3 e, med mindst 6 pct.

Endvidere fremgår det af § 3 b, stk. 2-4, i biobrændstofloven, at klima-, energi- og forsyningsministeren har mulighed for at fastsætte krav om yderligere drivhusgasreduktioner end de drivhusgasreduktionskrav, der er fastsat i biobrændstoflovens § 3 b, stk. 1.

Det fremgår således af biobrændstoflovens § 3 b, stk. 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at reduktionen efter stk. 1 skal være på 2 pct. senest den 31. december 2014 og 4 pct. senest den 31. december 2017.

Af biobrændstoflovens § 3 b, stk. 3, fremgår det, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at virksomhederne ud over den i stk. 1 nævnte reduktion på 6 pct. yderligere skal reducere med 2 pct., som skal opfyldes senest den 31. december 2020 ved at levere elektricitet til brug i vejkøretøjer, jf. § 3 e, eller ved at anvende teknologi, der begrænser vugge til grav-emissionerne pr. energienhed fra leveret brændstof og energi.

Af biobrændstoflovens § 3, stk. 4, fremgår det, at ud over den i stk. 1 nævnte reduktion på 6 pct. og en eventuel forpligtelse fastsat efter stk. 3 kan klima-, energi- og forsyningsministeren med henblik på reduktioner inden for sektoren for brændstofforsyning fastsætte regler om en yderligere reduktion på 2 pct., som virksomhederne skal opfylde senest den 31. december 2020 ved at købe CO₂-kreditter.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at biobrændstoflovens § 3 b, stk. 1-4 ophæves.

Biobrændstoflovens § 3 b, stk. 1, foreslås ophævet, da indholdet af § 3 b, stk. 1, med den foreslåede § 3, stk. 3, fremover fastsættes af klima-, energi- og forsyningsministeren i en bekendtgørelse efter drøftelse med aftalekredsen.

Endvidere foreslås biobrændstoflovens § 3 b, stk. 2-4 ophævet, da bestemmelserne udelukkende gav klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at fastsætte regler om forhøjelse af drivhusgasreduktionskrav i en periode, der ligger forud for dette lovforslag, og at der derfor ikke længere er mulighed for at anvende bestemmelserne.

Endvidere vil den foreslåede bestemmelse som konsekvens medføre, at biobrændstoflovens § 3 b, stk. 5 og 6, herefter bliver stk. 1 og 2.

Til nr. 6

Det fremgår af § 3 c i den gældende biobrændstoflov, at virksomheder omfattet af biobrændstofloven kan aftale, at de i fællesskab helt eller delvist opfylder deres forpligtelse i § 3 b om at reducerer vugge til grav-emissionerne fra drivhusgasser med mindst 6 pct.

Bestemmelsen indebærer, at flere virksomheder kan gå sammen om at opfylde det på dem påhvilende krav om drivhusgasbesparelser. Dette kan foregå på flere forskellige måder.

Eksempelvis kan to virksomheder lægge deres samlede salg af brændstoffer omfattet af forpligtelsen sammen, og sammen tilvejebringe de krævede 6 pct. drivhusgasreduktioner, og sammen indrapportere dette til Energistyrelsen.

Efter biobrændstofloven vil det også være muligt, at virksomhed A kan sælge eller overdrage en nærmere afgrænset mængde, af dem opnåede, drivhusgasbesparelser til virksomhed B, der kan bruge disse erhvervede drivhusgasbesparelser til at opfylde det på dem påhvilende drivhusgasreduktionskrav i biobrændstoflovens § 3 b. I dette tilfælde vil virksomhed A og B typisk indrapportere individuelt. Opfyldelsen i fællesskab efter biobrændstoflovens § 3 c vil også kunne foregå på andre måder.

En tilsvarende mulighed for fælles opfyldelse findes også i forhold til opfyldelse af det gældende iblandingskrav af bæredygtige biobrændstoffer i den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 8.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at § 3 c ophæves. Bestemmelsen foreslås ophævet da den foreslåede § 3, stk. 2, indeholder en bemyndigelse til, at klima-, energi- og forsyningsministeren, efter drøftelse med aftalekredsen, kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen og størrelsen af drivhusgaskrav og iblandingskrav. Der er derfor ikke længere behov for § 3 b, der fastsætter størrelsen af det drivhusgasreduktionskrav, der nu foreslås fremover at skulle fastsættes af klima-, energi- og forsyningsministeren efter drøftelse med aftalekredsen.

Det er ikke hensigten med lovforslaget, at der ikke længere skal være mulighed for, at virksomheder i fællesskab skal kunne reducere vugge til grav-emissionerne fra drivhusgasser med mindst 6 pct.

Denne ændring har sammenhæng med den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 8, der fastslår, at virksomhederne fortsat skal have mulighed for i fællesskab, helt eller delvist, at opfylde deres forpligtelse om at reducere vugge til grav-emissionerne fra drivhusgasser med mindst 6 pct. Den foreslåede nyaffattelse af § 3, stk. 8, vil også danne grundlag for, at virksomhederne også fortsat vil kunne opfylde et iblandingskrav af biobrændstoffer i fællesskab.

Det fremgår af den gældende § 3 d, at en virksomhed alene kan medregne biobrændstoffer, der overholder krav til biobrændstoffers bæredygtighed i regler fastsat i medfør af § 4 til opfyldelse af en forpligtelse efter § 3 b.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at biobrændstoflovens § 3 d ophæves. Biobrændstoflovens § 3 d, foreslås ophævet, da den foreslåede § 3, stk. 1, fastslår, at opfyldelsen af de iblandingskrav og drivhusgasreduktionskrav, der er fastsat i biobrændstofloven, eller i regler, der er fastsat i medfør af loven, alene kan ske ved biobrændstoffer og biomassebrændsler, herunder biogas, der overholder krav til disse brændstoffers bæredygtighed eller drivhusgasreduktionskrav, der fastsættes i medfør af § 4.

Der er derfor ikke længere behov for den gældende § 3 d, da indholdet af denne bestemmelse flyttes til den foreslåede § 3, stk. 1.

Med den foreslåede ophævelse af bestemmelserne tilsigtes der ingen ændring af retstilstanden, og ophævelsen skal alene ses som en konsekvensændring af den foreslåede § 3, stk. 1 og 2

Til nr. 7

Det fremgår af § 3 e, stk. 1, i den gældende biobrændstoflov, at en elleverandør kan vælge at bidrage til en virksomheds reduktionsforpligtelse efter den gældende § 3 b, hvis elleverandøren kan påvise, at denne på fyldestgørende vis kan måle og overvåge den elektricitet, der leveres til brug i vejkrøretøjer.

Det følger af den foreslåede ændring af § 3 e, *stk. 1*, at en elleverandør fortsat skal kunne bidrage til en virksomheds drivhusgasreduktionsforpligtelse efter loven. Drivhusgasreduktionsforpligtelsen findes efter den gældende lov i § 3 b, stk. 1, men foreslås flyttet til § 3, stk. 3, med den foreslåede lovændring.

Som en konsekvens af den foreslåede § 3, stk. 3, foreslås det derfor, at den gældende § 3 e, stk. 1, tilpasses den foreslåede § 3, stk. 3, ved at henvisningen i § 3 e, stk. 1, ændres således, at der henvises til § 3, stk. 3, i stedet for at der henvises til § 3 e, stk. 1. Endvidere foreslås det, at det præciseres, at der er tale om en drivhusgasreduktionsforpligtelse i § 3 e, stk. 1.

Der er ikke med den foreslåede ændring af § 3 e, stk. 1, tilsigtet nogen ændring af indholdet af bestemmelsen. Den foreslåede ændring af bestemmelsen er alene en konsekvensændring af den foreslåede § 3, stk. 3, og en præcisering af ordet drivhusgasreduktionsforpligtelse.

Til nr. 8

Det fremgår af § 4, stk. 1, i den gældende biobrændstoflov, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler med henblik på at gennemføre EU-regler om forhold, der er omfattet af biobrændstofloven, herunder forordninger, direktiver og beslutninger om biobrændstoffer og disses bæredygtighed og reduktion af drivhusgasser fra transport.

Klima-, energi- og forsyningsministeren har med denne bestemmelse, fastsat regler om, at de biobrændstoffer som virksomhederne sælger til opfyldelse af deres forpligtelse, skal opfylde VE I-direktivets krav til bæredygtighed således, at reglerne implementerer VE I-direktivets krav til bæredygtighed som de er fastlagt i VE I-direktivets artikel 17. Bæredygtighedskriterierne for biobrændstoffer er fastsat i den gældende biobrændstofbekendtgørelse.

Bestemmelsen har bl.a. sit udspring i energiaftalen fra februar 2008 hvoraf det fremgår, at det er en forudsætning, at der kun indgår biobrændstoffer, der opfylder EU's bæredygtighedskriterier i opgørelsen af forpligtelsesprocenten for biobrændstoffer efter biobrændstofloven.

Kriterierne fremgår af VE I-direktivet, hvori der fastsættes krav til dels den samlede fortrængning af CO₂, som biobrændstoffet giver anledning til i hele kæden fra dyrkning af råstoffet til anvendelse i et køretøj, og dels oprindelsen af råmaterialet, herunder at det som udgangspunkt ikke må opdyrkes i våd- eller skovområder eller områder med høj biodiversitet.

Den gældende § 4, stk. 1, er udarbejdet med udgangspunkt i VE I-direktivet, som der henvises til i bemærkningerne til den gældende biobrændstoflov. VE I-direktivet ophæves den 1. juli 2021.

Under den gældende EU-regulering, som er gennemført i den gældende biobrændstoflov, er biobrændstoffer defineret som flydende og gasformige brændstoffer til transportsektoren, der er fremstillet på grundlag af biomasse.

Denne definition er ændret i VE II-direktivet og foreslås derfor også ændret i biobrændstofloven med dette lovforslag. Den foreslåede definition af biobrændstoffer vil fremover kun omfatte flydende brændstoffer lavet på biomasse, hvorimod de gasformige biobrændstoffer fremover defineres som biogas, der defineres som gasformige brændsler produceret af biomasse, eller biomassebrændsler, der defineres som gasformige og faste brændsler produceret af biomasse.

Der følger af den foreslåede bestemmelse, at biomassebrændsler til transport nu også omfattes af bestemmelsen, hvilket sikrer, at klima-, energi- og for-

syningsministeren med den foreslåede bestemmelse fortsat vil kunne fastsætte regler for biomassebrændsler til transport, herunder biogas, inden for bestemmelsens anvendelsesområde.

Det følger endvidere af den foreslåede bestemmelse, at bemyndigelsen til at fastsætte regler inden for bestemmelsens anvendelsesområde fremover sker med udgangspunkt i VE II-direktivet og ikke i VE I-direktivet, der ophæves pr. 1. juli 2021.

Der er ikke med forslaget tilsigtet nogen ændring af retstilstanden på området, og bestemmelsen foreslås at videreføre gældende ret på området.

Til nr. 9

Det fremgår af § 5, stk. 1, i biobrændstofloven, at en virksomhed årligt skal sende en rapport til klima-, energi- og forsyningsministeren som dokumentation for, at virksomheden det foregående kalenderår har opfyldt forpligtelsen efter de gældende § 3, stk. 1 og 3, § 3 b, stk. 1, eller regler udstedt i medfør af § 3, stk. 10, eller § 3 b, stk. 2-4.

Rapporten danner grundlag for, at Energistyrelsen kan føre tilsyn med virksomhedernes overholdelse af de krav til iblanding af bæredygtige biobrændstoffer, avancerede biobrændstoffer og reduktion af drivhusgasser, der stilles efter loven.

Den foreslåede ændring af § 5, *stk. 1*, er alene en konsekvensændring af den foreslåede nyaffattelse af § 3, hvor iblandingskravet efter den gældende § 3, stk. 1, og drivhusgasreduktionskravet fra den gældende § 3 b, stk. 1, flyttes til den foreslåede § 3, stk. 2, og regler fastsat i medfør heraf eller i medfør af den foreslåede § 3, stk. 3.

Der er således ikke med den foreslåede ændring af § 5, stk. 1, tilsigtet nogen materiel ændring af indholdet af bestemmelsen.

Til nr. 10

Det fremgår af § 5, stk. 2, i biobrændstofloven, at såfremt der er indgået en aftale mellem virksomheder som nævnt i den gældende § 3, stk. 8, der foreslås at blive stk. 8, eller § 3 c, der foreslås ophævet da indholdet af bestem-

melsen flyttes til § 3, stk. 2, skal dette fremgå af de rapporter, som de pågældende virksomheder årligt sender til klima-, energi- og forsyningsministeren efter § 5, stk. 1.

Som nævnt under ændringspunkt 6 fremgår det af den gældende § 3 c, at virksomheder omfattet af biobrændstofloven kan aftale, at de i fællesskab helt eller delvist opfylder deres drivhusgasreduktionsforpligtelse i den gældende § 3 b om at reducere vugge til grav-emissionerne fra drivhusgasser med mindst 6 pct. En tilsvarende mulighed for fælles opfyldelse findes også i forhold til opfyldelse af det gældende iblandingskrav af bæredygtige biobrændstoffer i den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 8, der foreslås at blive § 3, stk. 8. Bestemmelserne indebærer, at flere virksomheder kan gå sammen om at opfylde det på dem påhvilende krav om drivhusgasbesparelser.

Det følger af den foreslåede ændring af § 5, stk. 2, at henvisningen til § 3, stk. 8, i § 5, stk. 2, ændres til § 3, stk. 8.

Der er ikke med den foreslåede ændring tilsigtet nogen ændring af rapporteringsforpligtelsen i henhold til § 5, stk. 2.

Til nr. 11

Det fremgår af straffebestemmelsen i § 8, stk. 1, nr. 1, at en virksomhed straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, for overtrædelse af den gældende biobrændstoflovs § 3, stk. 1, 2 eller 3, der omhandler iblanding af bæredygtige biobrændstoffer.

Det fremgår af straffebestemmelsen i § 8 stk. 1, nr. 2, i biobrændstofloven, at en virksomhed straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, for overtrædelse af den gældende biobrændstoflovs forpligtelse i § 3 b, stk. 1, om at reducere vugge til grav-emissionerne af drivhusgasser pr. energienhed fra leveret brændstof eller elektricitet til brug i vej køretøjer.

Det fremgår af straffebestemmelsen i § 8, stk. 1, nr. 3, at en virksomhed straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, såfremt virksomheden afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger, der har betydning for størrelsen af forpligtelsen efter den

gældende § 3, stk. 1, 2 eller 3, der omhandler iblanding af bæredygtige biobrændstoffer.

Det fremgår af § 8, stk. 1, nr. 4, i biobrændstofloven, at en virksomhed straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, såfremt virksomheden afgiver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger, der har betydning for størrelsen af forpligtelsen efter den gældende § 3 b, stk. 1, der omhandler reduktion af emissioner fra drivhusgasser.

Det fremgår af strafbestemmelsen i § 8, stk. 1, nr. 9, at en virksomhed straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, den som i erhvervsmæssigt øjemed forsætligt anvender brændstof, der er købt i Danmark, og som ikke opfylder kravene i § 3, stk. 2.

Endelig fremgår det af strafbestemmelsen i § 8, stk. 2, at i regler, som udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes bødestraf for overtrædelse af reglerne og påbud fastsat i medfør af reglerne.

Som konsekvens af at forpligtelserne i de gældende § 3 stk. 1, 2 eller 3 samt § 3b, stk. 1 foreslås flyttet til den foreslåede § 3, stk. 2, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om bl.a. reduktion af emissioner fra drivhusgasser foreslås § 8, stk. 1 nr. 1-4 ophævet.

De gældende §8, stk. 1 nr. 4-8 bliver herefter til §8, stk. 1 nr. 1-4

Ændringen er udelukkende en konsekvensændring af den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i §3, stk. 2, som giver klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at fastsætter regler, som i dag er omfattet af de gældende § 3 stk. 1, 2 eller 3 samt § 3b, stk. 1, i en bekendtgørelse. Eftersom der i den gældende § 8, stk. 2 er bestemmelser, der giver mulighed for at i regler, som udstedes i medfør af loven, kan der fastsættes bødestraf for overtrædelse af reglerne og påbud fastsat i medfør af reglerne, vurderes de gældende §8, stk. 1 nr 1-4 og 9 ikke længere at være nødvendige.

Det er ikke med den foreslåede bestemmelse tilsigtet af ændre på af retstilstanden for området.

Til § 3

Til nr. 1

Den gældende fodnote i lov om naturgasforsyning indeholder en udtømmende opremsning af de direktiver, som lov om naturgasforsyning gennemfører.

Lov om naturgasforsyning gennemfører bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF.

Det følger af den foreslåede ændring, at *fodnoten* i lov om naturgasforsyning ændres, således at det af fodnoten vil fremgå, at lov om naturgasforsyning indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af VE II-direktivet.

Da VE II-direktivet erstatter VE I-direktivet, foreslås det, at fodnoten ikke længere henviser til VE I-direktivet. Dette følger af VE II-direktivets artikel 37, hvoraf det fremgår af VE I-direktivet ophæves med virkning fra den 1. juli 2021.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, som delvist gennemfører dele af VE II-direktivet, som skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021.

Til nr. 2

Lov om naturgasforsyning indeholder en række definitioner i § 6.

Med lovforslaget foreslås indsat to nye definitioner før definitionen i gældende § 6, nr. 1.

Begrebet biogas er ikke defineret i lov om naturgasforsyning. Begrebet biogas er i lov om naturgasforsyning hidtil blevet fortolket i overensstemmelse med den gældende definition af begrebet biogas i § 5, nr. 1, VE-loven, hvorefter begrebet biogas defineres som gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

Det følger af den foreslåede indsættelse af et nyt § 6, nr. 1, 1. pkt., at »biogas« i lov om naturgasforsyning vil blive defineret som gasformige brændsler produceret af biomasse.

Den foreslåede definition i 1. pkt., er identisk med VE II-direktivets definition af biogas, jf. artikel 2, nr. 28, og foreslås indsat med henblik på at sikre korrekt implementering af VE II-direktivet. Den foreslåede indsættelse skal således ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 13, hvorved der foreslås indsat en bemyndigelse til klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om overholdelse af bl.a. VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissionsbesparelser ved anvendelse af biomassebrændsler, herunder biogas, til produktion af elektricitet, varme, køling eller brændsler.

Det følger af den foreslåede indsættelse af *nr. 1, 2. pkt.*, at der ved »biogas« i §§ 35 g og 35 h i lov om naturgasforsyning dog skal forstås gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold.

VE II-direktivets definition af biogas er bredere end den gældende fortolkning og anvendelse af begrebet biogas i lov om naturgasforsyning, hvorefter biogas alene omfatter gas, der dannes ved biologisk nedbrydning af biologisk materiale under iltfrie forhold. VE-II-direktivets definition omfatter også gas, fremstillet ved termisk forgasning af biologisk materiale. Den foreslåede bestemmelse skal sikre, at lovens afgrænsning af de pågældende støtteordninger er i overensstemmelse med de statsstøttegodkendelser, der ligger til grund for ordningerne.

Lov om naturgasforsyning definerer ikke begrebet biomasse. Begrebet anvendes i beskrivelsen af lovens anvendelsesområde i § 1, stk. 2.

Det følger af den foreslåede indsættelse af definitionen af »biomasse« i *nr. 2*, at begrebet biomasse vil skulle forstås som den bionedbrydelige del af produkter, affald og restprodukter af biologisk oprindelse fra landbrug, herunder vegetabiliske og animalske stoffer, fra skovbrug og tilknyttede erhvervsgrøner, fra fiskeri, fra akvakultur, og fra den bionedbrydelige del af affald, herunder industriaffald og husholdnings- og husholdningslignende affald af biologisk oprindelse.

Den foreslåede definition af biomasse svarer til VE II-direktivets definition af biomasse. Dog er der efter konsultation mellem Energistyrelsen og Europa-Kommissionen foretaget enkelte præciseringer, da direktivets definition er sproglig og grammatisk upræcis og indebærer risiko for misfortolkning.

Det foreslås at indsætte denne definition i lov om naturgasforsyning, da definitionen af begrebet biogas, som med dette ændringsnummer ligeledes foreslås indsat i loven, jf. bemærkningerne til den foreslåede indsættelse af et nyt § 6, nr. 1, ovenfor, henviser til begrebet biomasse. Såvel begrebet biomasse som begrebet biogas har dermed betydning for afgrænsningen af støtteordningen i § 35 g i lov om naturgasforsyning. Opfyldelse af VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissionsbesparelser er en forudsætning for opnåelse af støtte til anvendelse af biomassebrændsler til bl.a. produktion af brændsler. Dette indebærer, at opnåelse af støtte i henhold til § 35 g i lov om naturgasforsyning forudsætter, at den leverede opgraderede eller rensede biogas, der anvendes til produktion af elektricitet, varme og køling, forudsætter at VE II-direktivets bæredygtighedskriterier og kriterier for besparelse af drivhusgasemissioner er opfyldt. Derfor bør definitionen af biomasse i lov om naturgasforsyning svare til VE II-direktivets definition.

Med biologisk nedbrydelighed forstås, at det pågældende produkt eller materiale kan omsættes ved naturlige processer via mikroorganisme, f.eks. bakterier og svampe, og dermed indgå i et naturligt kredsløb.

Med biologisk oprindelse forstås, at der er tale om ikke fossilt organisk materiale, som stammer fra planter eller dyr. Hvis det organiske materiale er lagret i en geologisk formation, er der tale om fossil oprindelse. Eksempler på fossile ressourcer er kul, olie og naturgas.

Det følger bl.a. af den foreslåede definition, at bionedbrydeligt husholdnings- og husholdningslignende affald af biologisk oprindelse er omfattet af begrebet biomasse. Begrebet husholdnings- og husholdningslignende affald anvendes i den foreslåede definition af begrebet biomasse i loven som en, efter Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets vurdering, mere præcis oversættelse af direktivets engelske »municipal waste« og franske »déchets municipaux« end den officielle danske oversættelse »kommunalt affald«.

Med bionedbrydeligt husholdningsaffald af biologisk oprindelse kan der eksempelvis være tale om bionedbrydeligt haveaffald, køkkenaffald, bygningsaffald og nedrivningsaffald af biologisk oprindelse fra husholdninger.

Husholdningslignende affald har samme karakter som husholdningsaffald, men stammer fra andre kilder, eksempelvis skoler, kantiner, restaurations-tjenester, detailhandel og erhvervsvirksomheder. Afgørende er, at affaldet

er af samme art og sammensætning, som bionedbrydeligt husholdningsaffald af biologisk oprindelse.

Sammensætningen af affaldet vil typisk være blandet og mængden mindre end eksempelvis industriaffald, der ikke er omfattet af begrebet husholdnings- eller husholdningslignende affald. Industriaffald er affald, som industrisektoren frembringer og skiller sig af med. I modsætning til husholdnings- og husholdningslignende affald vil bionedbrydeligt industriaffald være masseproduceret, være i større mængder og have en ensartet karakter. Kilder til bionedbrydeligt industriaffald kan f.eks. være industrimejerier og industrislagterier.

Til nr. 3

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om oprindelsesgarantier i lov om naturgasforsyning.

Det foreslås, at der indsættes et nyt kapitel 6 c om oprindelsesgaranti for gas fra vedvarende energikilder. Det følger af den foreslåede *overskrift*, at kapitlet omhandler: »Oprindelsesgaranti for gas fra vedvarende energikilder«.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 1, 1. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning udsteder oprindelsesgarantier med henblik på at garantere oprindelsen af energi til produktion af gas fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning udsteder oprindelsesgarantier med henblik på at garantere oprindelsen af gas fra vedvarende energikilder.

Med gas menes i forbindelse med § 36 som udgangspunkt gas, herunder brint, som er omfattet af anvendelsesområdet i lov om naturgasforsyning, jf. lov om naturgasforsyning § 2, stk. 2. Der udstedes derved som udgangspunkt alene oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder, hvis gassen er omfattet af dette anvendelsesområde.

Ved oprindelsesgaranti menes, jf. VE II-direktivet artikel 2, nr. 12, et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret ved vedvarende energikilder.

Oprindelsesgarantisystemet vil til enhver tid skulle overholde de gældende regler efter lov om databehandling.

I forhold til afgrænsningen af, hvem der kan få udstedt oprindelsesgarantier, forudsættes det, at pågældende anmoder klima-, energi- og forsyningsministeren herom og opfylder betingelserne, som er nærmere fastsat ved udmøntningen af bemyndigelsen ved den foreslåede § 36, stk. 2, nr. 2, jf. nærmere nedenfor.

Det bemærkes i øvrigt, at den, der anmoder om udstedelse af en oprindelsesgaranti, kan lade sig repræsentere af en fuldmagtstager efter de almindelige aftaleretlige principper. Fuldmagtsgiver kan eksempelvis være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Med udstedelse menes at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer afgørelse om en oprindelsesgaranti til den, som anmoder, og herefter udstedes oprindelsesgarantien til anmoder. Anmoderen vil i almindelighed være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Udstedelse af en oprindelsesgaranti vil være en afgørelse baseret på automatisk behandling. Der vil være tale om en afgørelse, som ikke er baseret på skøn, men om betingelserne for udstedelse af oprindelsesgarantier er til stede, jf. den foreslåede § 36, stk. 2, nr. 2.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelsen hovedsageligt vil være adresseret til juridiske personer. Afgørelsen vil derfor ikke være omfattet af persondataforordningens artikel 22, om automatiske individuelle afgørelser, herunder profilering, fordi afgørelsen ikke vil indeholde oplysninger om fysiske personer. Hvis der skulle være afgørelser adresseret til fysiske personer vurderes det, at afgørelsen ikke har betydelig påvirkning for den fysiske person, og derfor kan afgørelsen baseres på en automatisk behandling.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelser om udstedelse af oprindelsesgarantier vil overholde de almindelige forvaltningsretlige regler og principper, herunder om krav til begrundelse og om klagevejledning ved afslag samt om

partshøring, hvis betingelserne i gældende § 19 og § 20 i forvaltningsloven er opfyldt.

Det bemærkes i øvrigt at udstedelse af oprindelsesgarantier er en afgørelse, som kan påklages til Energiklagenævnet og følger de almindelige regler om klage efter den gældende § 51 i lov om naturgasforsyning.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 1, 2, 6 og 9-11.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 1, 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren overfører og annullerer oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren overfører og annullerer oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

Med overførsel menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om overførsel af en oprindelsesgaranti. Overførslen vil i almindelighed ske mellem udsteder og producenter af energi fra vedvarende energikilder.

Med annullering menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om annullering af en oprindelsesgaranti, når oprindelsesgarantien er anvendt. Med anvendt menes, at oprindelsesgarantien dokumenterer forbruget af en specifik mængde gas fra vedvarende energikilder over for en slutkunde, og oprindelsesgarantien annulleres hermed.

Det bemærkes i øvrigt, at den, der anmoder om overførsel eller annullering af en oprindelsesgaranti, kan lade sig repræsentere af en fuldmagtstager efter de almindelige aftaleretlige principper. Fuldmagtsgiver kan eksempelvis være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Det bemærkes i øvrigt, at overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti er en beslutning, og dermed ikke en afgørelse, som kan påklages til Energiklagenævnet. Dette følger af, at det kun er afgørelser, som kan påklages efter gældende § 51. I denne situation er der tale om en beslutning, som ikke kan betragtes som en afgørelse.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 5 og 6.

Det følger af den foreslåede § 36, *stk. 2, 1. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder og fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en generel bemyndigelse til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder. Endvidere medfører den foreslåede bestemmelse, at ministeren skal fastsætte regler om tilsyn med oprindelsesgarantier.

Denne bemyndigelse kan bredt rumme, hvad der forstås ved udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for gas fra vedvarende energikilder.

Det forventes, at der fastsættes nærmere regler ved udmøntningen af den foreslåede bemyndigelse for gas, der tilkobles gassystemet, da det vurderes, at det på nuværende tidspunkt alene er relevant at udstede oprindelsesgarantier for dette.

Det bemærkes, at klima-, energi- og forsyningsministeren er forpligtet til at udnytte bemyndigelsen i hele den foreslåede stk. 2 med henblik på at opfylde VE II-direktivet artikel 19, stk. 5 og 6.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier sker på et objektivt ikkediskriminerende grundlag.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der skal ske anerkendelse af oprindelsesgarantier, der er udstedt af andre medlemsstater. Oprindelsesgarantier, som er udstedt i overensstemmelse med regler herom i en anden EU-medlemsstat, vil således kunne anvendes i Danmark. Dog vil ministeren meddele et afslag, hvis der er begrundet tvivl om oprindelsesgarantiens nøjagtighed, pålidelighed eller korrekthed. Såfremt en udenlandsk oprindelsesgaranti ikke anerkendes, skal Kommissionen underrettes om afslaget og begrundelse herfor.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren ikke anerkender oprindelsesgarantier, der er udstedt af et tredjeland. Dette gælder dog ikke, hvis Unionen har indgået en aftale med det pågældende tredjeland om gensidig anerkendelse af oprindelsesgarantier udstedt i Unionen og kompatible oprindelsesgarantiordninger, der er etableret i dette tredjeland. Dette gælder kun, hvor energi importeres og eksporteres direkte.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af be- myndigelsen fastsætter regler om, hvilke vedvarende energikilder som vil være omfattet af den foreslåede § 36. Det er hensigten, at der fastsættes regler om, at der ved vedvarende energikilder til brug for produktion af gas forstås energi produceret fra eksempelvis bionaturgas. Hvis der senere opstår nye tekniske muligheder, som indebærer produktion af gas på nye eller andre vedvarende energikilder, kan ministeren fastsætte regler om, at disse vedvarende energikilder også er omfattet.

Det er hensigten, at klima-, energi- og forsyningsministeren etablerer et enkelt og gennemsigtigt digitalt system for oprindelsesgarantier.

Det bemærkes i øvrigt, at i medfør af gældende § 44 b i lov om naturgasforsyning, kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af loven eller fastsat i henhold til loven skal ske digitalt. Ministeren kan herunder fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af et bestemt digitalt system. Det er hensigten, at der i medfør af den gældende § 44 b i lov om naturgasforsyning fastsættes regler om, at der efter anmodning om udstedelse af en oprindelsesgaranti for gas, samt udstedelse, overførsel og annullering anvendes et digitalt system.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der kun udstedes én oprindelsesgaranti for hver produceret energienhed for gas fra vedvarende energikilder. Energienheden for en oprindelsesgaranti er en standardstørrelse på 1 MWh.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren udsteder ét elektronisk dokument, som udgør oprindelsesgarantien.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at enhver brug af en oprindelsesgaranti skal finde sted senest 12 måneder efter den kalendermåned, hvori produktionen af den omhandlede gas fra vedvarende energikilder har fundet sted. Når oprindelsesgarantien er anvendt, annulleres den automatisk. Oprindelsesgarantien anvendes, når energileverandøren dokumenterer over for slutkunden, at forbruget af gas kommer fra en vedvarende energikilde. Det skal forstås således, at oprindelsesgarantien anvendes i forbindelse med, at gasproducenten, sælger gas til slutkunden, og i den forbindelse kan gasleverandøren over for slutkunden dokumentere, at gassen er produceret fra vedvarende energikilder. Det vil være betinget af, at slutkunden efterspørger gas fra vedvarende energikilder, og gasleverandøren kan herved bruge oprindelsesgarantien som dokumentation herfor.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at oprindelsesgarantien annulleres, når den er anvendt, eller hvis den ikke er blevet anvendt, annulleres automatisk senest 18 måneder efter produktionen af energienheden.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvornår ministeren kan annullere oprindelsesgarantier. Det forventes, at det vil blive fastsat, at en oprindelsesgaranti kan annulleres, når den er anvendt. Det er endvidere hensigten, at en oprindelsesgaranti vil blive annulleret automatisk senest 18 måneder efter produktionen af energienheden.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier. Tilsynsforpligtelsen med oprindelsesgarantier vil skulle forstås bredt. Det vil sige, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at rammerne for oprindelsesgarantisystemet generelt er indrettet på en måde, så risikoen for svindel er minimeret, og det skal sikres, at oprindelsesgarantisystemet er transparent. Ministeren skal derudover føre tilsyn med de udstedte oprindelsesgarantier. Tilsynet vil være rettet mod den, der anmoder om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Tilsynet vil tage udgangspunkt i de oplysninger, som fremgår af oprindelsesgarantisystemet, eller som ministeren har hjemmel til at indhente efter gældende § 45. Der forudsættes i forbindelse med dette tilsyn iværksat stikprøvekontrol-undersøgelser. Vedrørende øvrige forhold, vil der skulle reageres, såfremt ministeren måtte få kendskab til konkrete forhold, der giver anledning til iværksættelse af tiltag. Ministeren

skal i kraft af sit tilsyn foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning. Der er tale om en utvetydig pligt for ministeren, som skal sikre en effektiv håndhævelse af reglerne om oprindelsesgarantier, dog er der valgt en bagatelgrænse således, at ministeren ikke vil være forpligtet til at håndhæve forhold, som har underordnet betydning. Forhold, som har underordnet betydning, kan eksempelvis være, hvis der afholdes færre tilsynsmøder end aftalt mellem tilsynsmyndigheden og Energinet.

Såfremt klima-, energi- og forsyningsministeren konstaterer ulovlige forhold i forbindelse med tilsynet med oprindelsesgarantier, som er uden for ministerens ressortområde, er ministeren forpligtet til orientere den relevante myndighed, medmindre forholdet har underordnet betydning.

Klima-, energi- og forsyningsministeren skal ved tilsynet sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Det bemærkes i øvrigt, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan udstede et påbud over for forhold, der strider mod regler eller afgørelser i henhold til loven, jf. gældende § 47 b. Ministeren kan pålægge udstederen at berigtige oplysninger i en oprindelsesgaranti, hvis det påvises, at oplysninger, som skal gives efter regler § 36, stk. 2, nr. 1, er urigtige eller vildledende, jf. gældende § 45.

Det bemærkes i øvrigt, at det følger af gældende § 47 b, at ministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod loven, mod regler eller afgørelser i henhold til loven bringes i orden straks eller inden en nærmere angiven frist. Det bemærkes, at den der undlader at efterkomme et påbud eller forbud efter loven, herunder påbud om at berigtige et ulovligt forhold, straffes med bøde ifølge gældende § 49, stk. 1, nr. 6.

Den foreslåede bestemmelse er en bemyndigelsesbestemmelse som muliggør implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 3, 5 og 6.

Den foreslåede § 36, stk. 2, 2. pkt., indeholder en ikke-udtømmende liste over de forhold, som klima-, energi- og forsyningsministeren skal fastsætte

regler om. Ministeren kan derved inden for anvendelsesområdet af den foreslåede § 36, stk. 1, 1. pkt., fastsætte regler om andre forhold i medfør af den foreslåede § 36, stk. 2, 2. pkt.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 2, *nr. 1*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger oprindelsesgarantien skal indeholde.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren bl.a. vil fastsætte regler om, at selve oprindelsesgarantien vil indeholde oplysninger om den energikilde, gassen fra den vedvarende energikilde er produceret, begyndelses- og afslutningsdatoerne for produktionen, henvisning til VE II-direktivet, navn, beliggenhed, type og kapacitet for det anlæg, hvor varmen fra den vedvarende energikilde er produceret, om der er givet investeringsstøtte, herunder nationale støtteordninger og hvilken art, der er tale om, datoen for, hvornår anlægget blev sat i drift, udsteder, udstedelsesdato og udstedelsesland og entydigt identifikationsnummer. Det forventes, at disse oplysninger skal være i overensstemmelse med oplysninger, som indberettes til Stamdataregisteret. De ovenstående krav til oprindelsesgarantiens oplysninger følger direkte af VE II-direktivets artikel 19, stk. 7.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 7.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 2, *nr. 2*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgaranti.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvilke betingelser der kan stilles til oprindelsesgarantisystemet generelt. Der vil ikke være tale om betingelser, som er konkret rettet mod enkelte afgørelser om oprindelsesgarantier.

Det forudsættes, klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der ved oprettelse som kontohaver i det digitale system kan stilles krav om sikkerhedsstillelse.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at overførsel kun kan ske til kontohavere, som er oprettet i oprindelsesgarantisystemet.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 5 og 6.

Det følger af den foreslåede § 36, stk. 2, *nr.* 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn med oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om, at ministeren kan opkræve gebyr ved udstedelse, overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti over for den, der anmoder herom. Gebyret skal dække ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier samt ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Ved nødvendige omkostninger forstås omkostninger, der kan henføres til ministerens arbejde med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn i forbindelse med ordningen vedrørende oprindelsesgarantier, og som er nødvendige herfor. Klima-, energi- og forsyningsministeren kan herved inddrage samtlige omkostninger, der har naturlig forbindelse til den ydelse, for hvilken gebyret opkræves.

Formålet er at sikre, at nødvendige omkostninger, som kan henføres til opgaverne med at udstede, overføre og annullere oprindelsesgarantier og opgaverne med tilsyn med oprindelsesgarantier, bliver pålagt den, der anmoder om udstedelse samt i forbindelse med overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Gebyrerne forudsættes fastsat på basis af faste og variable omkostninger, som hidrører fra opgaver i forbindelse med udstedelse overførsel og annullering m.v. Det er hensigten, at gebyrerne fastlægges på grundlag af et forudgående budget. Ved årets udgang vil der ske en regulering af gebyrerne, for derved at kunne udligne en eventuel difference, baseret på enhver tid gældende timetakst.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1.3. i de almindelige bemærkninger, som giver et overblik over reglerne om VE II-direktivet og afsnit 3.2.2. og 3.2.3, som giver et overblik over den foreslåede implementering af direktivet og overvejelserne deromkring.

Til § 4

Til nr. 1

Efter den gældende § 2, stk. 2, 2. pkt., i lov om Energinet skal Energinet bl.a. varetage administrative opgaver vedrørende miljøvenlig elektricitet i medfør af lov om elforsyning.

Det følger af den foreslåede ændring af § 2, stk. 2, 2. pkt., at der indsættes efter »lov om elforsyning,«: »administrative opgaver vedrørende gas fra vedvarende energikilder i medfør af lov om naturgasforsyning,«.

Bestemmelsen vil medføre, at Energinet varetager administrative opgaver vedrørende gas fra vedvarende energikilder i medfør af lov om naturgasforsyning.

Den foreslåede ændring har sammenhæng med lovforslagets § 3, nr. 3, hvor det foreslås, at der indføres regler om oprindelsesgarantier i lov om naturgasforsyning. Det er hensigten, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil bemyndige Energinet til at udøve de beføjelser, som ministeren har fået tillagt i medfør af den foreslåede § 36 i lov om naturgasforsyning, jf. gældende § 54 i lov om naturgasforsyning. Energinet vil derfor skulle varetage administrationen af oprindelsesgarantier, og derfor foreslås det tillige indsat i § 2, stk. 2, i lov om Energinet, som beskriver Energinets opgaver.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1.3. i de almindelige bemærkninger, som giver et overblik over reglerne om VE II-direktivet og afsnit 3.2.2. og 3.2.3, som giver et overblik over den foreslåede implementering af direktivet og overvejelserne deromkring.

Til § 5

Til nr. 1

Den gældende fodnote i lov om varmforsyning indeholder en udtømmende opremsning af de direktiver, som lov nr. 1215 af 14. august 2020 om varmforsyning gennemfører.

Loven gennemfører bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF.

Det følger af den foreslåede ændring, at *fodnoten* i loven ændres, således at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af VE II-direktivet.

Da VE II-direktivet erstatter VE I-direktivet, foreslås det, at fodnoten ikke længere henviser til VE I-direktivet. Dette følger af VE II-direktivets artikel 37, hvoraf det fremgår af VE I-direktivet ophæves med virkning fra den 1. juli 2021.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, som delvist gennemfører dele af VE II-direktivet, som skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021.

Til nr. 2

Den gældende formålsbestemmelse i loven stammer fra lov nr. 258 af 8. juni 1979 (den oprindelige lov om varmforsyning) og skal afspejle de hovedmålsætninger, der er for dansk energipolitik, nemlig at reducere energiforsyningsafhængigheden af fossile brændsler og bremse væksten i energiforbruget. I 1979-loven fremgik alene olieafhængighed, men alle fossile brændsler er senere tilføjet.

Tilføjjelsen i stk. 2 om at fremme samproduktion af varme og elektricitet mest muligt er indsat ved lov nr. 382 af 13. juni 1990 (hovedloven) fordi samproduktion af el og varme på det tidspunkt ville medføre væsentlige miljømæssige og samfundsøkonomiske fordele i kraft af den mere effektive ressourceudnyttelse.

Med formålsbestemmelsen afgrænses lovens anvendelsesområde og formål til at handle om energianvendelse til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand. Herved regulerer lov om varmforsyning ikke energianvendelse til andre formål end rumopvarmning. Det vil sige, at bl.a. såkaldt procesvarme, som udgør varme til brug for virksomheders produktion af produkter og tjenesteydelser, ikke er omfattet af loven.

Procesvarme omfatter ikke virksomheders køb af varme til brug for bygningens rumvarme og aftag af almindeligt varmt brugsvand. Dermed er varmforsyning gennem ledninger til virksomheders og borgeres bygninger til brug for rumopvarmning og varmt brugsvand omfattet af loven, mens varmforsyning til virksomheders produktion som udgangspunkt ikke er omfattet af loven.

I nogle tilfælde produceres og distribueres rumvarme og procesvarme af de samme varmforsyningsvirksomheder. Det fremgår af Energistyrelsens vejledning til bekendtgørelse nr. 1792 af 27. december 2018 om godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg (projektbekendtgørelsen), at *”Anlæg, hvis hovedformål er at levere energi til andet end opvarmning af bygninger, f.eks. til fremstilling af industri-, landbrugs- eller gartnerprodukter, er ikke kollektive varmforsyningsanlæg i varmforsyningslovens forstand. Hvis et anlæg leverer energi både til opvarmning/varmt vand og til procesformål, skal kommunen vurdere, hvad hovedformålet med anlæggets energiproduktion er. Udgangspunktet for kommunens vurdering vil være, til hvilket formål over halvdelen af energiproduktionen går.”*

Det følger af den foreslåede ændring af lov om varmforsyning § 1, stk. 3, at lovens formål endvidere er at fremme anvendelsen af vedvarende energikilder ved varmeoproduktion til brug for virksomheders produktion og tjenesteydelser.

Formålet med ændringen er at udvide lovens anvendelsesområde til også at omfatte fremme af anvendelsen af vedvarende energikilder i varme til proces. Behovet for at udvide lovens anvendelsesområde er opstået, fordi den

foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 5, nr. 3, vil medføre, at lovens anvendelsesområde udvides til også at omfatte fremme af anvendelse af vedvarende energikilder ved varmeproduktion til brug for virksomheders produktion og tjenesteydelser (procesvarme). Se mere herom under bemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 3.

Begrebet vedvarende energikilder skal forstås i overensstemmelse med VE II-direktivets definition, jf. artikel 2, nr. 1, hvorefter energi fra vedvarende energikilder er energi fra vedvarende ikke fossile kilder i form af vindkraft, solenergi (solvarme og solceller) og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.

Denne ændring har sammenhæng med den foreslåede ændring af § 5, nr. 6, om oprindelsesgarantier, hvor klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning skal udstede en oprindelsesgaranti med henblik på at garantere oprindelsen af energi fra vedvarende energikilder, herunder fjernvarme. Fjernvarme skal i denne forbindelse forstås i overensstemmelse med den foreslåede definitionen i § 5, nr. 3. Det er hensigten at muliggøre udstedelse af oprindelsesgarantier for al varme, herunder også varme til proces. Idet reglerne om oprindelsesgarantier for varme foreslås indføjet i loven (se mere herom under ændringen til § 5, nr. 6 nedenfor), er det nødvendigt at udvide lovens formålsbestemmelse og anvendelsesområde til også at omfatte procesvarme.

Det er med den foreslåede udvidelse af lovens formålsbestemmelse ikke hensigten at ændre på øvrige dele af loven. Kommunerne skal derfor fortsat vurdere anlæggets hovedformål i forhold til godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg. Det er dermed ikke hensigten, at der med udvidelsen af lovens formål skal ske godkendelse af anlæg, efter bek. nr. 1792 af 27. december 2018 om godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg (projektbekendtgørelsen), hvis hovedformål er procesvarme.

Til nr. 3

Den gældende varmforsyningslov indeholder ikke en definitionsbestemmelse.

Det følger af den foreslåede § 1 a, nr. 1, i lov om varmforsyning, at der ved fjernvarme forstås termisk energi i form af damp eller varmt vand fra centrale eller decentrale produktionssteder, der distribueres gennem et net til flere bygninger eller anlæg til anvendelse ved rum- eller procesopvarmning.

Formålet med ændringen er at præcisere, hvordan begrebet fjernvarme skal forstås. Den foreslåede definition medfører, at begrebet fjernvarme omfatter energianvendelse til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand (rumopvarmning og varmt brugsvand) og energianvendelse til andre formål end rumopvarmning, herunder varme til brug for virksomheders produktion af produkter og tjenesteydelser (procesopvarmning). Procesopvarmning er ikke omfattet af begrebet kollektive varmforsyningsanlæg i loven, da reglerne om kollektive varmforsyningsanlæg ikke har til formål at regulere procesopvarmning. Det er hensigten at opretholde gældende ret for godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg efter bek. nr. 1792 af 27. december 2018 om godkendelse af projekter for kollektive varmforsyningsanlæg (projektbekendtgørelsen). Det er således fortsat kun kollektive varmforsyningsanlæg, der skal godkendes efter projektbekendtgørelsen.

Det følger af den foreslåede § 1 a, nr. 2, at der ved overskudsvarme skal forstås uundgåelig varme produceret som biprodukt fra industri- eller elproduktionsanlæg eller i tertiærsektoren, der ville blive bortledt uudnyttet i luft eller vand uden adgang til et fjernvarmesystem.

Formålet med ændringen er at præcisere, hvad der i gældende ret skal forstås ved begrebet overskudsvarme. Den foreslåede bestemmelse i § 1 a, nr. 2 vil medføre, at der med overskudsvarme bl.a. menes overskudsvarme fra datacentre, industrielle processer, transformerstationer, supermarkeder, m.v.

Ifølge VE II-direktivets artikel art. 2, nr. 9, omfatter definitionen også overskudsvarme fra kraftvarmeproduktion. Definitionen i den foreslåede § 1 a, nr. 2 adskiller sig herved, da definitionen ikke inkluderer varme fra kraftvarmeproduktion som overskudsvarme. Baggrunden herfor er, at opfattelsen af overskudsvarme i gældende ret ikke indebærer varme fra en kraftvarmeproduktionsproces, da de danske kraftvarmeverker er etableret med det formål både at producere kraft (el) og varme. Definitionen af overskudsvarme i dansk ret kan derfor ikke meningsfuldt defineres præcis efter direktivets ordlyd.

Det vurderes, at definitionen af overskudsvarme uden varme fra en kraftvarmeproduktionsproces vedbliver fremadrettet, da der i dansk politik ikke er intentioner om at definere varme fra en kraftvarmeproduktionsproces som overskudsvarme. Det er derfor hensigtsmæssigt at udskille varme fra kraftvarmeproduktionsproces i definitionen på overskudsvarme, da kraftvarme og overskudsvarme er to forskellige varmeprodukter, og deraf prisreguleres kraftvarme på en anden måde, end hvad der er tiltænkt med prisregulering af overskudsvarme.

Til nr. 4

Den gældende bestemmelse i § 2, stk. 1, nr. 3, i lov om varmforsyning fastsætter, at følgende anlæg anses som kollektive varmforsyningsanlæg: fjernvarmforsyningsanlæg, solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v., herunder varmepumper til kombineret produktion af varme og køling og kraftvarmeanlæg med en eleffekt på 25 MW eller derunder. Bestemmelsen opremser således de varmeproducerende anlæg, som anses som kollektive varmforsyningsanlæg.

Loven regulerer i dag ikke energianvendelse til andre formål end rumopvarmning, som er levering af energi til bygnings opvarmning og forsyning med varmt brugsvand.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 2, *stk. 1, nr. 3*, at ordlyden ”fjernvarmforsyningsanlæg, solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg m.v., herunder” ændres til ”Varmeproduktionsanlæg, herunder solvarmeanlæg, affaldsforbrændingsanlæg”, og at ”køling og” i bestemmelsen ændres til ”køling, samt”.

Ordlyden af opstillingen af varmeproducerende anlæg, som anses som kollektive varmforsyningsanlæg, foreslås ændret, fordi den gældende bestemmelse anvender ordet fjernvarme i opstillingen. Formålet med ændringen er at konsekvensrette anvendelse af begrebet fjernvarme i loven som følge af den foreslåede ændring af lovens anvendelsesområde, jf. lovforslagets § 5, nr. 2, og den foreslåede definitionsbestemmelse af fjernvarme i lovforslagets § 5, nr. 3, som blandet andet omfatter procesvarme, hvilket ikke tidligere har været omfattet af loven. Se mere herom under lovbemærkningerne til § 5 nr. 2 og nr. 3.

Det er med den foreslåede ændring af § 2, stk. 1, nr. 3, ikke hensigten at ændre på, hvilke varmeproducerende anlæg, der anses som kollektive varmforsyningsanlæg. Ændringen skal alene sikre, at de varmeproducerende anlæg nævnt i lovens § 2, stk. 1, nr. 3, ikke anvender ordet fjernvarme, idet den foreslåede definition af fjernvarme i lovforslagets § 2, nr. 3, vil omfatte procesvarme. Procesvarme er nærmere beskrevet under lovbemærkningerne til lovforslagets § 5, nr. 3.

På den baggrund foreslås det, at ordet fjernvarmforsyningsanlæg udskiftes med ordet varmeproduktionsanlæg. De øvrige sproglige ændringer af bestemmelsen er alene konsekvenser af denne udskiftning af fjernvarmforsyningsanlæg med varmeproduktionsanlæg.

Til nr. 5

Specielle bemærkninger til ændring af begrebet fjernvarme

Den gældende bestemmelse i § 29, stk. 1, nr. 1, i lov om varmforsyning vedrører aktiviteter, der kan medvirke til at fremme tilslutningen til fjernvarme, for eksempel iværksættelse af informations- og oplysningskampagner. Loven regulerer ikke energianvendelse til andre formål end rumopvarmning. Bestemmelsen i § 29, stk. 1, nr. 1, har dermed ikke til hensigt at regulere procesopvarmning.

Det følger af den foreslåede ændring af § 29, stk. 1, nr. 1, at "jernvarme" ændres til "kollektivt varmforsyningsanlæg". Formålet med ændringen er at konsekvensrette anvendelsen af begrebet fjernvarme i loven som følge af den foreslåede ændring af lovens anvendelsesområde, jf. lovforslagets § 2, nr. 2, og den foreslåede definitionsbestemmelse af fjernvarme i § 1 a, nr. 1, hvorefter lovens formål og definitionen af fjernvarme ændres til at omfatte rum- og procesopvarmning. Se mere herom under lovbemærkningerne til nr. 2 (§ 1, stk. 3).

Den foreslåede ændring af § 29, stk. 1, nr. 1, vil medføre, at bestemmelsen omfatter aktiviteter med henblik på at fremme tilslutningen til kollektive varmforsyningsanlæg, som ikke omfatter varme til proces. Det er i øvrigt ikke hensigten at ændre på indholdet af bestemmelsen.

Til nr. 6

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om oprindelsesgarantier i lov om varmeforsyning.

Det foreslås, at der indsættes et nyt kapitel 7 a om oprindelsesgaranti for varme fra vedvarende energikilder. Det følger af den foreslåede *overskrift*, at kapitlet omhandler: »Oprindelsesgaranti for varme fra vedvarende energikilder«.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 1, 1. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning udsteder oprindelsesgarantier med henblik på at garantere oprindelse af energi til varme fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning udsteder oprindelsesgarantier med henblik på at garantere oprindelsen af energi til varme fra vedvarende energikilder.

Med varme menes i forbindelse med den foreslåede § 30 som udgangspunkt fjernvarme, som det er defineret i lovforslagets § 5, nr. 3, hvor det foreslås at indsætte en definition af fjernvarme i § 1 a, nr. 1, i loven. Der udstedes derved som udgangspunkt alene oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder, hvis varmen er omfattet af dette anvendelsesområde.

Ved oprindelsesgaranti menes, jf. VE II-direktivet artikel 2, nr. 12, et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret ved vedvarende energikilder.

Oprindelsesgarantisystemet vil til enhver tid skulle overholde de gældende regler efter lov om databehandling.

Det bemærkes i øvrigt, at den, der anmoder om udstedelse af en oprindelsesgaranti, kan lade sig repræsentere af en fuldmagtstager efter de almindelige aftaleretlige principper. Fuldmagtsgiver kan eksempelvis være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

I forhold til afgrænsningen af, hvem der kan få udstedt oprindelsesgarantier, forudsættes det, at pågældende anmoder klima-, energi- og forsyningsministeren herom og opfylder betingelserne, som er nærmere fastsat ved udmøntningen af bemyndigelsen ved den foreslåede § 30, stk. 3, nr. 2, jf. nærmere nedenfor.

Med udstedelse menes at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer afgørelse om en oprindelsesgaranti til den, som anmoder, og herefter udsteder ministeren oprindelsesgarantien til anmoder. Anmoderen vil i almindelighed være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Udstedelse af en oprindelsesgaranti vil være en afgørelse baseret på automatisk behandling. Der vil være tale om en afgørelse, som ikke er baseret på skøn, men om betingelserne for udstedelse af oprindelsesgarantier er til stede, jf. den foreslåede § 30, stk. 3, nr. 2.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelsen hovedsageligt vil være adresseret til juridiske personer. Afgørelsen vil derfor ikke være omfattet af persondataforordningens artikel 22, om automatiske individuelle afgørelser, herunder profilering, fordi afgørelsen ikke vil indeholde oplysninger om fysiske personer. Hvis der skulle være afgørelser adresseret til fysiske personer vurderes det, at afgørelsen ikke har betydelig påvirkning for den fysiske person, og derfor kan afgørelsen baseres på en automatisk behandling.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelser om udstedelse af oprindelsesgarantier vil overholde de almindelige forvaltningsretlige regler og principper, herunder om krav til begrundelse og om klagevejledning ved afslag samt om partshøring, hvis betingelserne i gældende § 19 og § 20 i forvaltningsloven er opfyldt.

Det bemærkes i øvrigt, at udstedelse af oprindelsesgarantier er en afgørelse, som kan påklages til Energiklagenævnet og følger de almindelige regler om klage efter den gældende § 26 i lov om varmforsyning.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 1, 2, 6 og 9-11.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 1, 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren overfører og annullerer oprindelsesgarantier til varme fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren overfører og annullerer oprindelsesgarantier til varme fra vedvarende energikilder.

Med overførsel menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om overførsel af en oprindelsesgaranti. Overførslen vil i almindelighed ske mellem udsteder og producenter af energi fra vedvarende energikilder.

Med annullering menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om annullering af en oprindelsesgaranti, når oprindelsesgarantien er anvendt. Med anvendt menes, at oprindelsesgarantien dokumenterer forbruget af en specifik mængde varme fra vedvarende energikilder over for en slutkunde, og oprindelsesgarantien annulleres hermed.

Det bemærkes i øvrigt, at den, der anmoder om overførsel og annulleringen af en oprindelsesgaranti, kan lade sig repræsentere af en fuldmagtstager efter de almindelige principper. Fuldmagtsgiver kan eksempelvis være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Det bemærkes i øvrigt, at overførsel og annullering af oprindelsesgarantier er en beslutning og dermed ikke en afgørelse, som kan påklages til Energi-klagenævnet. Dette følger af, at det kun er afgørelser, som kan påklages efter gældende § 26, stk. 1. I denne situation er der tale om en beslutning, som ikke kan betragtes som en afgørelse.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 5 og 6.

Det følger af den foreslåede § 30, *stk. 2*, at klima-, energi-, forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af den foreslåede *stk. 3* bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi-, forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af *stk. 3*, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Muligheden for at påbyde forhold bragt i orden kan anvendes af klima-, energi- og forsyningsministeren både i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Bestemmelsen indebærer eksempelvis, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde den, der anmoder om en oprindelsesgaranti, at berigtige oplysninger afgivet i forbindelse med anmodning om en oprindelsesgaranti, hvis ministeren finder, at oplysningerne er urigtige eller vildledende. Endvidere kan ministeren påbyde betaling af manglende dækning af nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti. Endeligt kan ministeren i forbindelse med annullering af en oprindelsesgaranti påbyde, at producenten fra vedvarende energikilder oplyser slutkunderne om annulleringen af den pågældende oprindelsesgaranti.

I forbindelse med påbuddet kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte en nærmere angiven frist for at efterkomme påbuddet. Hvis ministeren ikke fastsætter en nærmere angiven frist, skal påbuddet efterkommes straks. Ved straks menes uden ugrundet ophold.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 3, *1. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder og fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en generel bemyndigelse til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder. Endvidere medfører den foreslåede bestemmelse, at ministeren skal fastsætte regler om tilsyn med oprindelsesgarantier.

Denne bemyndigelse kan bredt rumme, hvad der forstås ved udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for varme fra vedvarende energikilder.

Det forventes, at der fastsættes nærmere regler ved udmøntningen af den foreslåede bemyndigelse for fjernvarme, da det vurderes, at det på nuværende tidspunkt alene er relevant at udstede oprindelsesgarantier for dette.

Det er dog ikke hensigten at begrænse anvendelsen af begrebet varme i bestemmelsen til kun at omfatte fjernvarme. Hvis det på et senere tidspunkt viser sig at være relevant at udstede oprindelsesgarantier for andre opvarmningsformer end fjernvarme, vil dette være muligt. I så fald vil der ved bekendtgørelse blive fastsat nærmere regler herom.

Det bemærkes, at klima-, energi- og forsyningsministeren er forpligtet til at udnytte bemyndigelsen i hele den foreslåede stk. 3 med henblik på at opfylde VE II-direktivet artikel 19, stk. 5 og 6.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier sker på et objektivt ikkediskriminerende grundlag.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der skal ske anerkendelse af oprindelsesgarantier, der er udstedt af andre medlemsstater. Oprindelsesgarantier, som er udstedt i overensstemmelse med regler herom i en anden EU-medlemsstat, vil således kunne anvendes i Danmark. Dog vil ministeren meddele et afslag, hvis der er begrundet tvivl om oprindelsesgarantiens nøjagtighed, pålidelighed eller korrekthed. Såfremt en udenlandsk oprindelsesgaranti ikke anerkendes, skal Kommissionen underrettes om afslaget og begrundelse herfor.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren ikke anerkender oprindelsesgarantier, der er udstedt af et tredjeland. Dette gælder dog ikke, hvis Unionen har indgået en aftale med det pågældende tredjeland om gensidig anerkendelse af oprindelsesgarantier udstedt i Unionen og kompatible oprindelsesgarantiordninger, der er etableret i dette tredjeland. Dette gælder kun, hvor energi importeres og eksporteres direkte.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af bemyndigelsen fastsætter regler om, hvilke vedvarende energikilder som vil være omfattet af den foreslåede § 30. Det er hensigten, at der fastsættes regler om, at der ved vedvarende energikilder til brug for produktion af varme forstås energi produceret ved sol, vind, biomasse, geotermi og omgivelsesvarme (f.eks. søvand, havvand og lignende). Listen er ikke udtømmende, og hvis der senere opstår nye tekniske muligheder, som indebærer produktion af varme på nye eller andre vedvarende energikilder, kan ministeren fastsætte regler om, at disse vedvarende energikilder også er omfattet.

Det er hensigten, at klima-, energi- og forsyningsministeren etablerer et enkelt og gennemsigtigt digitalt system for oprindelsesgarantier.

Det bemærkes i øvrigt, at i medfør af gældende § 25 a i lov om varmforsyning kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af loven eller fastsat i henhold til loven skal ske digitalt. Ministeren kan herunder fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af et bestemt digitalt system. Det er hensigten, at der i medfør af den gældende § 25 a i lov om varmforsyning fastsættes regler om, at der efter anmodning om udstedelse af en oprindelsesgaranti for varme, samt udstedelse, overførsel og annullering anvendes et digitalt system.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der kun udstedes én oprindelsesgaranti for hver produceret energienhed for varme fra vedvarende energikilder. Energienheden for en oprindelsesgaranti er en standardstørrelse på 1 MWh.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren udsteder ét elektronisk dokument, som udgør oprindelsesgarantien.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at enhver brug af en oprindelsesgaranti skal finde sted senest 12 måneder efter den kalendermåned, hvori produktionen af den omhandlede varme fra vedvarende energikilder har fundet sted. Når oprindelsesgarantien er anvendt, annulleres den automatisk. Oprindelsesgarantien anvendes, når energileverandøren dokumenterer over for slutkunden, at forbruget af varme kommer fra en vedvarende energikilde. Det skal forstås således, at oprindelsesgarantien anvendes i forbindelse med, at varmeproducenten sælger varme til slutkunden, og i den forbindelse kan producenten over for slutkunden dokumentere, at varmen er produceret fra vedvarende energikilder. Det vil være betinget af, at slutkunden efterspørger varme fra vedvarende energikilder, og varmeproducenten kan herved bruge oprindelsesgarantien som dokumentation herfor.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at oprindelsesgarantien annulleres, når den er anvendt, eller hvis den ikke er blevet anvendt, annulleres automatisk senest 18 måneder efter produktionen af energienheden.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvornår ministeren kan annullere oprindelsesgarantier. Det forventes,

at det vil blive fastsat, at en oprindelsesgaranti kan annulleres, når den er anvendt. Det er endvidere hensigten, at en oprindelsesgaranti vil blive annulleret automatisk senest 18 måneder efter produktionen af energienheden.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier. Tilsynsforpligtelsen med oprindelsesgarantier vil skulle forstås bredt. Det vil sige, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at rammerne for oprindelsesgarantisystemet generelt er indrettet på en måde, så risikoen for svindel er minimeret, og det skal sikres, at oprindelsesgarantisystemet er transparent. Ministeren skal derudover føre tilsyn med de udstedte oprindelsesgarantier. Tilsynet vil være rettet mod den, der anmoder om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Tilsynet vil tage udgangspunkt i de oplysninger, som fremgår af oprindelsesgarantisystemet, eller som ministeren har hjemmel til at indhente efter den foreslåede § 30, stk. 3, nr. 4. Der forudsættes i forbindelse med dette tilsyn iværksat stikprøvekontrolundersøgelser. Vedrørende øvrige forhold, vil der skulle reageres, såfremt ministeren måtte få kendskab til konkrete forhold, der giver anledning til iværksættelse af tiltag. Ministeren skal i kraft af sit tilsyn foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning. Der er tale om en utvetydig pligt for ministeren, som skal sikre en effektiv håndhævelse af reglerne om oprindelsesgarantier, dog er der valgt en bagatelgrænse således, at ministeren ikke vil være forpligtet til at håndhæve forhold, som har underordnet betydning. Forhold, som har underordnet betydning, kan eksempelvis være, hvis der afholdes færre tilsynsmøder end aftalt mellem tilsynsmyndigheden og ministeren.

Såfremt klima-, energi- og forsyningsministeren konstaterer ulovlige forhold i forbindelse med tilsynet med oprindelsesgarantier, som er uden for ministerens ressortområde, er ministeren forpligtet til orientere den relevante myndighed, medmindre forholdet har underordnet betydning.

Klima-, energi- og forsyningsministeren skal ved tilsynet sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Der henvises i den forbindelse til den foreslåede § 30, stk. 2, hvoraf det fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold,

der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 3 bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Den foreslåede bestemmelse er en bemyndigelsesbestemmelse som muliggør implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 3, 5 og 6.

Den foreslåede § 30, stk. 3, 2. pkt., indeholder en ikke-udtømmende liste over de forhold, som klima-, energi- og forsyningsministeren skal fastsætte regler om. Ministeren kan derved inden for anvendelsesområdet af den foreslåede § 30, stk. 1, 1. pkt., fastsætte regler om andre forhold i medfør af den foreslåede § 30, stk. 3, 1. pkt.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 3, nr. 1, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren bl.a. vil fastsætte regler om, at selve oprindelsesgarantien vil indeholde oplysninger om den energikilde, fra hvilken varmen fra den vedvarende energikilde er produceret, begyndelses- og afslutningsdatoerne for produktionen, henvisning til VE II-direktivet, navn, beliggenhed, type og kapacitet for det anlæg, hvor varmen fra den vedvarende energikilde er produceret, om der er givet investeringsstøtte, herunder nationale støtteordninger og hvilken art, der er tale om, datoen for, hvornår anlægget blev sat i drift, udsteder, udstedelsesdato og udstedelsesland og entydigt identifikationsnummer. Det forventes, at disse oplysninger skal være i overensstemmelse med oplysninger, som indberettes til Energidata Online, som er Energistyrelsens digitale indberetningssystem for kvotevirksomheder og energiproducenter. Undtagelsesvist kan indberetning foretages på skemaer, som mailes til Energistyrelsen. De ovenstående krav til oprindelsesgarantiens oplysninger følger direkte af VE II-direktivets artikel 19, stk. 7.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 7.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 3, *nr.* 2, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvilke betingelser der kan stilles til oprindelsesgarantisystemet generelt. Der vil ikke være tale om betingelser, som er konkret rettet mod enkelte afgørelser om oprindelsesgarantier.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der ved oprettelse som kontohaver i det digitale system kan stilles krav om sikkerhedsstillelse.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at overførsel kun kan ske til kontohavere, som er oprettet i oprindelsesgarantisystemet.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 5 og 6.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 3, *nr.* 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn med oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om, at ministeren kan opkræve gebyr ved udstedelse, overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti over for, den der anmoder herom. Gebyret skal dække ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier samt ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Ved nødvendige omkostninger forstås omkostninger, der kan henføres til klima-, energi- og forsyningsministerens arbejde med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn i forbindelse med ordningen vedrørende oprindelsesgarantier, og som er nødvendige herfor. Ministeren kan herved inddrage samtlige omkostninger, der har naturlig forbindelse til den ydelse, for hvilken gebyret opkræves.

Formålet er at sikre, at nødvendige omkostninger, som kan henføres til opgaverne med at udstede, overføre og annullere oprindelsesgarantier og opgaverne med tilsyn med oprindelsesgarantier, bliver pålagt den, der anmoder om udstedelse samt i forbindelse med overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Gebyrerne forudsættes fastsat på basis af faste og variable omkostninger, som hidrører fra opgaver i forbindelse med udstedelse overførsel og annullering m.v. Det er hensigten, at gebyrerne fastlægges på grundlag af et forudgående budget. Ved årets udgang vil der ske en regulering af gebyrerne, for derved at kunne udligne en eventuel difference, baseret på enhver tid gældende timetakst.

Det bemærkes i øvrigt, at gældende § 20, stk. 2, bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om, at andre udgifter og omkostninger end de i § 20, stk. 1, nævnte kan indregnes i de priser, som opkræves hos de tilsluttede forbrugere for levering af rumvarme og varmt brugsvand (varmepriserne). Det fremgår af bemærkningerne, jf. Folketings-tidende 2009-2010, tillæg A, side 29, at bemyndigelsen bl.a. indebærer, at der kan fastsættes regler om, at grønne omkostninger kan indregnes i varmeprisen, og at det handler om omkostninger, som et forsyningsselskab foretager til at opnå en »grøn« profil. Det er hensigten, at der med hjemmel i den eksisterende bemyndigelse i lovens § 20, stk. 2, fastsættes regler om, at varmforsyningsvirksomheders betaling af gebyrer for oprindelsesgarantier kan indregnes i varmepriserne.

Det følger af den foreslåede § 30, stk. 3, nr. 4, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om indhentning af nødvendige oplysninger

fra den vedvarende energiproducent i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren får bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om indhentning af nødvendige oplysninger fra den vedvarende energiproducent i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Det forventes, at ministeren vil fastsætte regler om, at en producent efter anmodning skal meddele ministeren alle oplysninger, som ministeren finder nødvendige vedrørende tilsyn med oprindelsesgarantier. Det kunne f.eks. være økonomiske oplysninger og regnskabsoplysninger med relation til køb og salg af oprindelsesgarantier.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1.3. i de almindelige bemærkninger, som giver et overblik over reglerne om VE II-direktivet og afsnit 3.2.2. og 3.2.3, som giver et overblik over den foreslåede implementering af direktivet og overvejelserne deromkring.

Til § 6

Til nr. 1

Den gældende fodnote i lov om fjernkøling indeholder en udtømmende opremsning af de direktiver, som loven gennemfører.

Loven gennemfører ikke Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder.

Det følger af den foreslåede ændring, at *fodnoten* i loven ændres, således at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af VE II-direktivet.

Da VE II-direktivet erstatter VE I-direktivet, foreslås det, at fodnoten ikke længere henviser til VE I-direktivet. Dette følger af VE II-direktivets artikel 37, hvoraf det fremgår af VE I-direktivet ophæves med virkning fra den 1. juli 2021.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, som delvist gennemfører dele af VE II-direktivet, som skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021.

Til nr. 2

Der findes ikke på nuværende tidspunkt en bestemmelse i loven med en definition af begrebet fjernkøling.

Det følger af den foreslåede § 1, stk. 1, at der ved fjernkøling forstås termisk energi i form af afkølede væsker fra centrale eller decentrale produktionssteder, der distribueres gennem et net til flere bygninger eller anlæg til anvendelse ved rum- eller proceskøling.

Ændringen vil medføre, at begrebet fjernkøling i loven og bekendtgørelser udstedt i medfør heraf skal forstås som ordlyden i den foreslåede § 1, stk. 1.

Den foreslåede bestemmelse bevirker ikke materielle ændringer i loven, men er alene en præcisering af, hvad der i loven forstås ved fjernkøling. Definitionen er en implementering af definitionen i art. 2, nr. 19, i VE II-direktivet.

Til nr. 3

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om oprindelsesgarantier i lov om fjernkøling.

Det foreslås, at der indsættes et nyt afsnit om oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder. Det følger af den foreslåede *overskrift*, at kapitlet omhandler: »Oprindelsesgaranti for køling fra vedvarende energikilder«.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 1, 1. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren efter anmodning udsteder oprindelsesgarantier med henblik på at garantere oprindelsen af energi til produktion af køling fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren efteranmodning udsteder oprindelsesgarantier med henblik på at garantere oprindelsen af energi til køling fra vedvarende energikilder.

Med køling menes i forbindelse med § 6 b som udgangspunkt fjernkøling, jf. lovforslagets § 9, nr. 2, hvor det foreslås at indsætte en definition af fjernkøling i § 1, stk. 1, i lov om fjernkøling. Der udstedes derved som udgangspunkt alene, oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder, hvis kølingen er omfattet af dette anvendelsesområde.

Ved oprindelsesgaranti menes, jf. VE II-direktivet artikel 2, nr. 12, et elektronisk dokument, hvis eneste funktion er over for en slutkunde at dokumentere, at en given andel eller mængde af energi er produceret ved vedvarende energikilder.

Oprindelsesgarantisystemet vil til enhver tid skulle overholde de gældende regler efter lov om databehandling.

I forhold til afgrænsningen af, hvem der kan få udstedt oprindelsesgarantier, forudsætter det, at pågældende anmoder klima-, energi- og forsyningsministeren herom og opfylder betingelserne, som er nærmere fastsat ved udmøntningen af bemyndigelsen ved den foreslåede § 6 b, stk. 3, nr. 2, jf. nærmere nedenfor.

Det bemærkes i øvrigt, at den, der anmoder om udstedelse af en oprindelsesgaranti eller anmoder om overførsel og annulleringen af en oprindelsesgaranti, kan lade sig repræsentere af en fuldmagtstager efter de almindelige principper. Fuldmagtsgiver kan eksempelvis være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Med udstedelse menes at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer afgørelse om en oprindelsesgaranti til den, som anmoder, og herefter udsteder ministeren oprindelsesgarantien til anmoder. Anmoderen vil i almindelighed være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Udstedelse af en oprindelsesgaranti vil være en afgørelse baseret på automatisk behandling. Der vil være tale om en afgørelse, som ikke er baseret på skøn, men om betingelserne for udstedelse af oprindelsesgarantier er til stede, jf. den foreslåede § 6 b, stk. 3, nr. 2.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelsen hovedsageligt vil være adresseret til juridiske personer. Afgørelsen vil derfor ikke være omfattet af persondataforordningens artikel 22, om automatiske individuelle afgørelser, herunder

profilering, fordi afgørelsen ikke vil indeholde oplysninger om fysiske personer. Hvis der skulle være afgørelser adresseret til fysiske personer vurderes det, at afgørelsen ikke har betydelig påvirkning for den fysiske person, og derfor kan afgørelsen baseres på en automatisk behandling.

Det bemærkes i øvrigt, at afgørelser om udstedelse af oprindelsesgarantier vil overholde de almindelige forvaltningsretlige regler og principper, herunder om krav til begrundelse og om klagevejledning ved afslag samt om partshøring, hvis betingelserne i gældende § 19 og § 20 i forvaltningsloven er opfyldt.

Det bemærkes i øvrigt at udstedelse af oprindelsesgarantier er en afgørelse, som kan påklages til Energiklagenævnet og følger de almindelige regler om klage efter den gældende § 7 i lov om fjernkøling.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 1, 2, 6 og 9-11.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 1, 2. pkt., at klima-, energi- og forsyningsministeren overfører og annullerer oprindelsesgarantier til køling fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren overfører og annullerer oprindelsesgarantier til køling fra vedvarende energikilder.

Med overførsel menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om overførsel af en oprindelsesgaranti. Overførslen vil i almindelighed ske mellem udsteder og producenter af energi fra vedvarende energikilder.

Med annullering menes, at klima-, energi- og forsyningsministeren træffer beslutning om annullering af en oprindelsesgaranti, når oprindelsesgarantien er anvendt. Med anvendt menes, at oprindelsesgarantien dokumenterer forbruget af en specifik mængde køling fra vedvarende energikilder over for en slutkunde, og oprindelsesgarantien annulleres hermed.

Det bemærkes i øvrigt, at den, der anmoder om overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti, kan lade sig repræsentere af en fuldmagtstager efter

de almindelige principper. Fuldmagtsgiver kan eksempelvis være en producent af energi fra vedvarende energikilder.

Det bemærkes i øvrigt, at overførsel og annullering af oprindelsesgarantier er en beslutning og dermed ikke en afgørelse, som kan påklages til Energi-klagenævnet. Dette følger af, at det kun er afgørelser, som kan påklages efter gældende § 7, stk. 1. I denne situation er der tale om en beslutning, som ikke kan betragtes som en afgørelse.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 5 og 6.

Det følger af den foreslåede § 6 b, *stk. 2*, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 3 eller afgørelser efter § 7, stk. 1, om oprindelsesgarantier, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 3 bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Muligheden for at påbyde forhold bragt i orden kan anvendes af klima-, energi- og forsyningsministeren både i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Bestemmelsen indebærer eksempelvis, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde den, der anmoder om en oprindelsesgaranti, at berigtige oplysninger afgivet i forbindelse med anmodning om en oprindelsesgaranti, hvis ministeren finder, at oplysningerne er urigtige eller vildledende. Endvidere kan ministeren påbyde betaling af manglende dækning af nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti. Endeligt kan ministeren i forbindelse med annullering af en oprindelsesgaranti påbyde, at producenten fra vedvarende energikilder oplyser slutkunderne om annulleringen af den pågældende oprindelsesgaranti.

I forbindelse med påbuddet kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte en nærmere angiven frist for at efterkomme påbuddet. Hvis ministeren ikke fastsætter en nærmere angiven frist, skal påbuddet efterkommes straks. Med straks menes uden ugrundet ophold.

Det følger af den foreslåede § 6 b, *stk. 3, 1. pkt.*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder og fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre en generel bemyndigelse til, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder. Endvidere medfører den foreslåede bestemmelse, at ministeren skal fastsætte regler om tilsyn med oprindelsesgarantier.

Denne bemyndigelse kan bredt rumme, hvad der forstås ved udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for køling fra vedvarende energikilder.

Det forventes, at der fastsættes nærmere regler ved udmøntningen af den foreslåede bemyndigelse for fjernkøling, da det vurderes, at det på nuværende tidspunkt alene er relevant at udstede oprindelsesgarantier for dette.

Det er dog ikke hensigten at begrænse anvendelsen af begrebet køling i bestemmelsen til kun at omfatte fjernkøling. Hvis det på et senere tidspunkt viser sig at være relevant at udstede oprindelsesgarantier for andre former for køling end fjernkøling, vil dette være muligt. I så fald vil der ved bekendtgørelse blive fastsat nærmere regler herom.

Det bemærkes, at klima-, energi- og forsyningsministeren er forpligtet til at udnytte bemyndigelsen i hele den foreslåede *stk. 3* med henblik på at opfylde VE II-direktivet artikel 19, *stk. 5 og 6*.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier sker på et objektivt ikkediskriminerende grundlag.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der skal ske anerkendelse af oprindelsesgarantier, der er udstedt af

andre medlemsstater. Oprindelsesgarantier, som er udstedt i overensstemmelse med regler herom i en anden EU-medlemsstat, vil således kunne anvendes i Danmark. Dog vil ministeren meddele et afslag, hvis der er begrundet tvivl om oprindelsesgarantiens nøjagtighed, pålidelighed eller korrekthed. Såfremt en udenlandsk oprindelsesgaranti ikke anerkendes, skal Kommissionen underrettes om afslaget og begrundelse herfor.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren ikke anerkender oprindelsesgarantier, der er udstedt af et tredjeland. Dette gælder dog ikke, hvis Unionen har indgået en aftale med det pågældende tredjeland om gensidig anerkendelse af oprindelsesgarantier udstedt i Unionen og kompatible oprindelsesgarantiordninger, der er etableret i dette tredjeland. Dette gælder kun, hvor energi importeres og eksporteres direkte.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren i medfør af bemyndigelsen fastsætter regler om, hvilke vedvarende energikilder som vil være omfattet af den foreslåede § 6 b. Det er hensigten, at der fastsættes regler om, at der ved vedvarende energikilder til brug for produktion af køling forstås energi produceret ved bl.a. sol, vind, biomasse, geotermi og omgivelseskøling (f.eks. grundvand, søvand, havvand mv). Hvis der senere opstår nye tekniske muligheder, som indebærer produktion af køling på nye eller andre vedvarende energikilder, kan ministeren fastsætte regler om, at disse vedvarende energikilder også er omfattet.

Det er hensigten, at klima-, energi- og forsyningsministeren etablerer et enkelt og gennemsigtigt digitalt system for oprindelsesgarantier.

Det bemærkes, at det med dette lovforslag foreslås at indsættes en ny generel bestemmelse om anvendelsen af obligatorisk digital kommunikation (se her til bemærkningerne til den foreslåede § 9, nr. 6). Den nye bestemmelse bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af loven eller fastsat i henhold til loven skal ske digitalt. Ministeren kan herunder fastsætte regler om obligatorisk anvendelse af et bestemt digitalt system. Det er hensigten, at der i medfør af den foreslåede bestemmelse fastsættes regler om, at der efter anmodning om udstedelse af en oprindelsesgaranti for køling, samt udstedelse, overførsel og annullering anvendes et digitalt system.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at der kun udstedes én oprindelsesgaranti for hver produceret energienhed for køling fra vedvarende energikilder. Energienheden for en oprindelsesgaranti er en standardstørrelse på 1 MWh.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at ministeren udsteder ét elektronisk dokument, som udgør oprindelsesgarantien.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at enhver brug af en oprindelsesgaranti skal finde sted senest 12 måneder efter den kalendermåned, hvori produktionen af den omhandlede køling fra vedvarende energikilder har fundet sted. Når oprindelsesgarantien er anvendt, annulleres den automatisk. Oprindelsesgarantien anvendes, når energileverandøren dokumenterer over for slutkunden, at forbruget af køling kommer fra en vedvarende energikilde. Det skal forstås således, at oprindelsesgarantien anvendes i forbindelse med, at køleproducenten, sælger køling til slutkunden, og i den forbindelse kan producenten over for slutkunden dokumentere, at køling er produceret fra vedvarende energikilder. Det vil være betinget af, at slutkunden efterspørger køling fra vedvarende energikilder, og køleproducenten kan herved bruge oprindelsesgarantien som dokumentation herfor.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at oprindelsesgarantien annulleres, når den er anvendt, eller hvis den ikke er blevet anvendt, annulleres automatisk senest 18 måneder efter produktionen af energienheden.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvornår ministeren kan annullere oprindelsesgarantier. Det forventes, at det vil blive fastsat, at en oprindelsesgaranti kan annulleres, når den er anvendt. Det er endvidere hensigten, at en oprindelsesgaranti vil blive annulleret automatisk senest 18 måneder efter produktionen af energienheden.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om tilsyn med oprindelsesgarantier. Tilsynsforpligtelsen med oprindelsesgarantier vil skulle forstås bredt. Det vil sige, at klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at rammerne for oprindelsesgarantisystemet generelt er indrettet på en måde, så risikoen for svindel er minimeret, og det skal sikres, at oprindelsesgarantisystemet er transparent. Ministeren skal

derudover føre tilsyn med de udstedte oprindelsesgarantier. Tilsynet vil være rettet mod den, der anmoder om udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Tilsynet vil tage udgangspunkt i de oplysninger, som fremgår af oprindelsesgarantisystemet, eller som ministeren har hjemmel til at indhente efter den foreslåede § 6 b, stk. 3, nr. 4. Der forudsættes i forbindelse med dette tilsyn iværksat stikprøvekontrol-undersøgelser. Vedrørende øvrige forhold, vil der skulle reageres, såfremt ministeren måtte få kendskab til konkrete forhold, der giver anledning til iværksættelse af tiltag. Ministeren skal i kraft af sit tilsyn foranledige et ulovligt forhold lovliggjort, medmindre forholdet har underordnet betydning. Der er tale om en utvetydig pligt for ministeren, som skal sikre en effektiv håndhævelse af reglerne om oprindelsesgarantier, dog er der valgt en bagatelgrænse således, at ministeren ikke vil være forpligtet til at håndhæve forhold, som har underordnet betydning. Forhold, som har underordnet betydning, kan eksempelvis være, hvis der afholdes færre tilsynsmøder end aftalt mellem tilsynsmyndigheden og ministeren.

Såfremt klima-, energi- og forsyningsministeren konstaterer ulovlige forhold i forbindelse med tilsynet med oprindelsesgarantier, som er uden for ministerens ressortområde, er ministeren forpligtet til orientere den relevante myndighed, medmindre forholdet har underordnet betydning.

Klima-, energi- og forsyningsministeren skal ved tilsynet sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Der henvises i den forbindelse til den foreslåede § 6 b, stk. 2, hvoraf det fremgår, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af stk. 3 bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Den foreslåede bestemmelse er en bemyndigelsesbestemmelse som muliggør implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 3, 5 og 6.

Den foreslåede § 6 b, stk. 3, 2. *pkt.*, indeholder en ikke-udtømmende liste over de forhold, som klima-, energi- og forsyningsministeren skal fastsætte

regler om. Ministeren kan derved inden for anvendelsesområdet af den foreslåede § 6 b, stk. 1, 1. pkt., fastsætte regler om andre forhold i medfør af den foreslåede § 6 b, stk. 3, 2. pkt.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 3, *nr. 1*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger oprindelsesgarantier skal indeholde.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke oplysninger oprindelsesgarantien skal indeholde.

Det forudsættes, at klima-, energi- og forsyningsministeren bl.a. vil fastsætte regler om, at selve oprindelsesgarantien vil indeholde oplysninger om den energikilde, fra hvilken køling fra den vedvarende energikilde er produceret, begyndelses- og afslutningsdatoerne for produktionen, henvisning til VE II-direktivet, navn, beliggenhed, type og kapacitet for det anlæg, hvor køling fra den vedvarende energikilde er produceret, om der er meddelt investeringsstøtte, herunder nationale støtteordninger og hvilken art, der er tale om, datoen for, hvornår anlægget blev sat i drift, udsteder, udstedelsesdato og udstedelsesland og entydigt identifikationsnummer. Det forventes, at disse oplysninger skal være i overensstemmelse med oplysninger, som indberettes til Energidata Online, som er Energistyrelsens digitale indberetningssystem for kvotevirksomheder og energiproducenter. Undtagelsesvist kan indberetning foretages på skemaer, som mailes til Energistyrelsen. De ovenstående krav til oprindelsesgarantiens oplysninger følger direkte af VE II-direktivets artikel 19, stk. 7.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 7.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 3, *nr. 2*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter nærmere regler om betingelser for udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, hvilke betingelser der kan stilles til oprindelsesgarantisystemet generelt. Der vil ikke være tale om betingelser, som er konkret rettet mod enkelte afgørelser om oprindelsesgarantier.

Det forudsættes, klima-, energi- og forsyningsministeren skal sikre, at oprindelsesgarantisystemet er i overensstemmelse med CEN – EN 16325. CEN – EN 16325 er en europæisk standard, som fastlægger tekniske krav og bidrager til lettelse af standardiseringsprocessen for oprindelsesgarantier i medfør af VE II-direktivet.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, der ved oprettelse som kontohaver i det digitale system kan stilles krav om sikkerhedsstillelse.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om, at overførsel kun kan ske til kontohavere, som er oprettet i oprindelsesgarantisystemet.

Den foreslåede bestemmelse er en delvis implementering af VE II-direktivets artikel 19, stk. 5 og 6.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 3, nr. 3, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger efter stk. 1.

Bestemmelsen vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om betaling og opkrævning af beløb til dækning af nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn med oprindelsesgarantier.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om, at ministeren kan opkræve gebyr ved udstedelse, overførsel og annullering af en oprindelsesgaranti over for, den der anmoder herom. Gebyret skal dække ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier samt ministerens nødvendige omkostninger i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Ved nødvendige omkostninger forstås omkostninger, der kan henføres til klima-, energi- og forsyningsministerens arbejde med udstedelse, overførsel

og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn i forbindelse med ordningen vedrørende oprindelsesgarantier, og som er nødvendige herfor. Ministeren kan herved inddrage samtlige omkostninger, der har naturlig forbindelse til den ydelse, for hvilken gebyret opkræves.

Formålet er at sikre, at nødvendige omkostninger, som kan henføres til opgaverne med at udstede, overføre og annullere oprindelsesgarantier og opgaverne med tilsyn med oprindelsesgarantier, bliver pålagt den, der anmoder om udstedelse samt i forbindelse med overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Gebyrerne forudsættes fastsat på basis af faste og variable omkostninger, som hidrører fra opgaver i forbindelse med udstedelse overførsel og annullering m.v. Det er hensigten, at gebyrerne fastlægges på grundlag af et forudgående budget. Ved årets udgang vil der ske en regulering af gebyrerne, for derved at kunne udligne en eventuel difference, baseret på enhver tid gældende timetakst.

Det følger af den foreslåede § 6 b, stk. 3, *nr. 4*, at klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætter regler om indhentning af nødvendige oplysninger fra den vedvarende energiproducent i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Den foreslåede bestemmelse vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren får bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om indhentning af nødvendige oplysninger fra den vedvarende energiproducent i forbindelse med tilsyn med oprindelsesgarantier.

Det forventes, at ministeren vil fastsætte regler om, at en producent efter anmodning skal meddele ministeren alle oplysninger, som ministeren finder nødvendige vedrørende tilsyn med oprindelsesgarantier. Det kunne f.eks. være økonomiske oplysninger og regnskabsoplysninger med relation til køb og salg af oprindelsesgarantier.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1.3. i de almindelige bemærkninger, som giver et overblik over reglerne om VE II-direktivet og afsnit 3.2.2. og 3.2.3, som giver et overblik over den foreslåede implementering af direktivet og overvejelserne deromkring.

Til nr. 4

Overskriften til §§ 7 og 8 i lov om fjernkøling, er benævnt ved ”Klageadgang m.v.” Overskriften dækker således over regler vedrørende Energiklagenævnets behandling af klager samt Energiklagenævnets kompetencer og sammensætning i forbindelse med behandling af klager over afgørelser truffet efter loven eller regler udstedt i medfør af loven.

Det følger af den foreslåede ændring, at *overskriften* Klageadgang m.v. ændres til at hedde Klageadgang og administrative bestemmelser m.v.

Den foreslåede ændring af overskriften vil medføre, at overskriften også rummer administrative bestemmelser. Dette er nødvendigt, eftersom det i lovforslagets § 9, nr. 6 er foreslået, at der indsættes en ny administrativ bestemmelse om obligatorisk digital kommunikation og denne bestemmelse foreslås indsat som en ny § 8 a under overskriften.

Til nr. 5

Det følger af § 7, stk. 1 i lov om fjernkøling, at Klima- energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om betaling af gebyr ved indbringelse af klage for Energiklagenævnet over afgørelser truffet efter § 6 b om oprindelsesgarantier eller regler udstedt i medfør heraf.«

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler i loven om betaling af gebyr ved indbringelse af klage for Energiklagenævnet.

Det følger af den foreslåede § 7, stk. 5, at energi-, forsynings- og klimaministeren kan fastsætte regler om betaling af gebyr ved indbringelse af klage over afgørelser truffet efter den foreslåede § 6 b, stk. 2, om oprindelsesgarantier for Energiklagenævnet.

Formålet med den foreslåede bestemmelse i § 7, stk. 5, er at give hjemmel til at fastsætte regler for opkrævning af gebyr i forbindelse med klage over afgørelser i forhold til udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for Energiklagenævnet. Der vil dog som udgangspunkt ikke blive stillet krav om gebyr ved indbringelse af klage fra forbrugere.

Den foreslåede ændring har sammenhæng med den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 9, nr. 3, hvori det foreslås, at der indsættes regler om, at ministeren kan udstede oprindelsesgarantier. En sådan udstedelse vil udgøre en afgørelse efter de almindelige forvaltningsretlige regler. Det vil derfor

også være muligt at påklage afgørelsen til Energiklagenævnet, jf. lovens § 7, stk. 1.

Til nr. 6

Det følger af den foreslåede ændring af § 8 a, stk. 1., at energi-, forsynings- og klimaministeren får en generel bemyndigelse til at fastsætte regler om, at kommunikation om forhold, som er omfattet af loven, bestemmelser fastsat i henhold til loven eller EU-retsakter om forhold omfattet af loven skal ske digitalt.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 8 a, stk. 1, vil medføre, at der ved bekendtgørelse kan fastsættes regler om, at borgere og virksomheder har pligt til at kommunikere digitalt med den ansvarlige myndighed efter loven, herunder via bestemte digitale systemer, som f.eks. via almindelig e-mail ved f.eks. forespørgsler, ansøgninger, anmeldelser, indberetninger, og at svaret fra myndigheden sendes digitalt. Bemyndigelsen indebærer, at ministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvordan den digitale kommunikation skal foregå, herunder om hvornår en meddelelse anses for modtaget gennem et digitalt system. Det vil være relevant i tilfælde, hvor der er endelige frister for kontakten til myndigheden, f.eks. ved ansøgning, klage eller lignende.

Med digitalt system menes, at der kan laves regler om brug af bestemte digitale systemer, herunder selvbetjeningsløsninger, særlige digitale formater, digital signatur eller lignende. De ansvarlige myndigheder er de myndigheder, som er tillagt kompetencer efter loven. Det er i første omgang Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet. Endvidere er det Energistyrelsen, som i medfør af bekendtgørelse nr. 1068 af 25. oktober 2019 om Energistyrelsens opgaver og beføjelser har fået tillagt en række af ministerens kompetencer efter lov om fjernkøling.

Endvidere omfattes kommunikation til og fra Energiklagenævnet. Energiklagenævnet hører under Erhvervsministeriet, jf. kongelig resolution af 8. juni 2016. Ministeren fastsætter derfor regler for Energiklagenævnet efter nærmere forhandling med erhvervsministeren. Endvidere omfattes kommunikation til og fra Forsyningstilsynet, i det omfang ministeren fastsætter regler om kommunikation med tilsynet.

Det er hensigten, at ministeren kan anvende bestemmelsen til at fastsætte regler om digitale løsninger i forbindelse med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier. Det er endvidere hensigten, at ministeren kan anvende bestemmelsen til at fastsætte regler om pligtsmæssig brug af selvbetjeningsløsninger i ansøgningssager m.v. inden for lovens område.

Ministeren kan dog med forslaget til *stk. 1* fritage fra kravet om obligatorisk digital kommunikation, herunder ved selvbetjeningsløsninger. Det kan ske, hvis der foreligger særlige forhold. Særlige forhold kan for eksempel foreligge, hvor der er tale om borgere med særlige handicap, såvel kognitiv som fysisk funktionsnedsættelse samt demens. Ligeledes kan borgere, der mangler digitale kompetencer, visse socialt udsatte borgere, borgere med psykiske lidelser, borgere med sprogvanskeligheder, hvor hjælp og vejledning fra myndigheden eller nævnet ikke konkret vurderes at være en egnet løsning, fritages. Der kan således foreligge særlige forhold for nogle borgere fra de nævnte grupper, der gør, at borgeren ikke kan anvende digital kommunikation. Tilsvarende vil der også være nogle borgere fra de nævnte grupper, der kan anvende digital kommunikation, og som derfor er forpligtet til at anvende denne.

I det foreslåede *stk. 2* fastsættes det, hvornår en digital meddelelse anses for at være kommet frem. Det følger af den foreslåede bestemmelse, at en meddelelse anses for at være kommet frem til adressaten på det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for adressaten. Det er således uden betydning, om eller hvornår adressaten gør sig bekendt med indholdet af meddelelsen. Dermed bliver kommunikation i den digitale løsning offentligretligt reguleret og sker med samme retsvirkninger som ved fremsendelse af postomdelte breve, der anses for at være kommet frem, når de er lagt i adressatens fysiske postkasse. Fremkomsttidspunktet er bl.a. afgørende for, hvornår forvaltningsakter får de tilsigtede retsvirkninger.

En meddelelse vil normalt være tilgængelig for adressaten på det tidspunkt, hvor adressaten kan behandle eller læse meddelelsen. Dette tidspunkt vil normalt blive registreret automatisk i modtagelsessystemet eller i et datasystem.

Kan modtagelsestidspunktet for en digital meddelelse ikke fastlægges som følge af problemer med myndighedens it-system eller andre lignende problemer, må meddelelsen anses for at være kommet frem på det tidspunkt,

hvor meddelelsen blev afsendt, hvis der kan fremskaffes pålidelige oplysninger om afsendelsestidspunktet. Det vil således ikke komme virksomheden til skade, at indberetningen m.v. modtages efter fristens udløb, hvis dette skyldes systemnedbrud hos myndigheden.

Til nr. 7

Der findes på nuværende tidspunkt ikke regler om straf med bøde for at undlade at efterkomme påbud, da loven ikke indeholder regler om udstedelse af påbud.

Det følger af den foreslåede ændring af § 9, stk. 1, at medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der undlader at efterkomme påbud efter § 6 b, stk. 2, herunder påbud om at berigtige et ulovligt forhold.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 9, stk. 1, vil medføre, at den, der ikke, efter påbud, bringer forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af § 6 b, stk. 3 i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist, kan straffes med bøde.

Ændringen har således sammenhæng med den foreslåede § 6 b, stk. 2, hvorefter ministeren kan påbyde, at forhold, der strider mod regler udstedt i medfør af den foreslåede § 6 b, stk. 3, bringes i orden straks eller inden for en nærmere angiven frist.

Til § 7

Til nr. 1

Den gældende fodnote i lov om elforsyning indeholder en udtømmende opremsning af de direktiver, som lov om elforsyning gennemfører samt en henvisning til en forordning udelukkende begrundet i praktiske hensyn, som ikke berører forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

Lov om elforsyning gennemfører bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF.

Det følger af den foreslåede ændring, at *fodnoten* i lov om elforsyning ændres, således at det af fodnoten vil fremgå, at lov om elforsyning indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af fodnoten vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, som delvist gennemfører dele af VE II-direktivet, som skal være gennemført i dansk ret senest den 30. juni 2021.

Til nr. 2

Der findes ikke på nuværende tidspunkt en definition af repowering. Den gældende praksis vil kort blive gennemgået umiddelbart nedenfor.

I praksis anvendes repowering som et uformelt begreb i industrien for vedvarende energi, som kan dække forhold så som afvikling af et eksisterende vedvarende energianlæg og opførelse af et nyt, eventuelt med genanvendelse af det oprindelige "site" eller udskiftning af dele af anlægget for højere effektivitet eller effekt.

Det følger af den foreslåede § 5, nr. 25, i lov om elforsyning, at repowering er fornyelse af elproduktionsanlæg, som producerer vedvarende energi, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet. Det foreslås, at der sker en tekstnær lovimplementering af definitionen i artikel 2, nr. 10 i VE II-direktivet. Den foreslåede § 5, nr. 25, i lov om elforsyning, er derfor en tekstnær afskrift af definitionen i VE II-direktivets artikel 2, nr. 10, dog med undtagelse af betegnelsen "elproduktionsanlæg", idet anvendelsen af betegnelsen "kraftværker" i en dansk kontekst almindeligvis anvendes mere snævert sammenlignet med ordets anvendelse i VE-II direktivet. "Kraftværker" forudsættes anvendt i VE II-direktivet som en samlet betegnelse for anlæg, der producerer elektricitet.

Repowering som defineret i den foreslåede § 5, nr. 25, i lov om elforsyning, vil blive anvendt i den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, om kontaktpunkt eller kontaktpunkter. Endvidere vil repowering blive behandlet separat i fastsættelsen af tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, efter den foreslåede § 11 a, stk.

3, i lov om elforsyning, samt efter den foreslåede § 29 a, nr. 1, i lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 738 af 30. maj 2020 (VE-loven), og den foreslåede § 18 e, nr. 1, i undergrundsloven.

Med den foreslåede § 5, nr. 25, i lov om elforsyning, forudsættes det ikke, at opstiller herefter har en særlig ret til at foretage repowering. Et projekt kan betegnes som repowering i henhold til definitionen, men ansøgning om tilladelse til at realisere repowering-projektet vil ikke nødvendigvis være underlagt den i artikel 16 i VE II-direktivets fastsatte etårige tidsfrist. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil.

Den foreslåede § 5, nr. 25, i lov om elforsyning, har baggrund i et ønske om at sikre en ensartet anvendelse af begrebet på tværs af EU under hensyn til at kunne imødekomme et voksende behov for at foretage repowering af eksisterende vedvarende energianlæg.

Den foreslåede § 5, nr. 25, i lov om elforsyning, vil medføre en ensartet anvendelse af begrebet og dermed en højere grad af gennemsigtighed og forudsigelighed.

VE II-direktivet præciserer ikke definitionen af repowering, hvilket kan medføre uklarhed om definitionens anvendelsesområde. I relation til de i VE II-direktivets artikel 16 fastsatte tidsfrister for behandling af ansøgning om tilladelse til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, kan VE II-direktivets brede definition skabe uklarhed om, hvorvidt det er den etårige eller toårige tidsfrist, der er gældende. Situationen kan opstå, hvor et vedvarende energianlæg eksempelvis bliver opført på samme placering, som et tidligere vedvarende energianlæg, men hvor infrastrukturen ikke er bevaret eller ikke er relevant. Udfordringen ved, at denne type projekter vil kunne blive omfattet af VE II-direktivets definition er, at ansøgningen i henhold til VE II-direktivets artikel 16, stk. 6, skal sagsbehandles på den halve tid i forhold til et nyt anlægsprojekt. For at undgå denne type utilsigtede situationer, skal definitionen af repowering forstås som en fornyelse af et "bestående anlæg". Bestående anlæg skal forstås som det anlæg, der allerede er meddelt tilladelse til at opføre og drive. Derudover er det en forudsætning, at repowering

projektet som udgangspunkt må forventes at medføre genanvendelse af eksempelvis placering, projektkomponenter og infrastruktur i et omfang, hvor der kan siges at være tale om ændringer af et bestående projekt og ikke et nyt anlægsprojekt.

Almindelig vedligeholdelse af anlægget som en del af driften falder uden for definitionen af repowering. Repowering omfatter desuden ikke levetidsforlængelse i det omfang, der ikke samtidig sker en form for fornyelse af det bestående anlæg. Levetidsforlængelse skal i denne sammenhæng forstås som en forlængelse af tidsbegrænsede driftstilladelser.

Da der ikke i gældende ret findes en praksis for repowering, vil det være en konkret vurdering, hvorvidt et projekt efter omstændighederne er omfattet af den foreslåede § 5, nr. 25, i lov om elforsyning.

Som konsekvens af indsættelsen af § 5, nr. 25, i lov om elforsyning, bliver § 5, nr. 25-32 til § 5, nr. 26-33, i lov om elforsyning.

Til nr. 3

Den juridiske person, VE-fællesskab, er ikke reguleret i dansk ret.

Leveringspligten i § 6 b, stk. 1, i lov om elforsyning, forpligter elhandelsvirksomheder, som tilbyder levering af elektricitet til husholdningsforbrugere, på anmodning om levering og mod betaling, til at levere ethvert elprodukt til husholdningsforbrugere inden for det eller de netområder, hvor elhandelsvirksomheden tilbyder elprodukter.

Efter den gældende § 6 b, stk. 13, i lov om elforsyning, kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler om undtagelser til leveringspligten i stk. 1, herunder for levering af elektricitet til deltagere og kapitalejere i borgerenergifællesskaber og levering af elektricitet i forbindelse med aggregering.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til afsnit 3.3.1 i de almindelige bemærkninger.

Det følger af den foreslåede ændring af § 6 b, stk. 13, i lov om elforsyning, at der efter »borgerenergifællesskaber«: indsættes »og i VE-fællesskaber«.

Formålet med ændringen er, at give klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til at fastsætte regler om undtagelse til leveringspligten for levering af elektricitet til kapitalejere og deltagere i VE-fællesskaber.

Et VE-fællesskab skal forstås som en juridisk person, der er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af kapitalejere eller deltagere, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne juridiske person, hvis kapitalejere eller deltagere er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner og hvis hovedformål er at give sine kapitalejere eller deltagere eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste.

Det forventes, at den foreslåede bemyndigelse vil blive anvendt til at fastsætte regler om undtagelse af levering af elektricitet til kapitalejere eller deltagere i VE-fællesskaber.

For levering af elektricitet til kapitalejere eller deltagere i VE-fællesskaber forventes undtagelsen afgrænset til levering af elektricitet, der er produceret i det VE-fællesskab, hvor husholdningsforbrugeren er kapitalejer eller deltager. Afgrænsningen skal sikre, at det alene er levering af elektricitet, der er produceret i VE-fællesskabet, der undtages fra leveringspligten. Dette betyder, at kapitalejere eller deltagere i VE-fællesskaber i de fleste tilfælde vil have behov for at få leveret mere elektricitet til sig end den elektricitet, der produceres i VE-fællesskabet. I dette tilfælde vil leveringen af elektricitet ud over den elektricitet, der stammer fra VE-fællesskabets produktion, skulle ske på et leveringspligtigt produkt. For denne residual vil elhandelsvirksomheden således være forpligtet til at levere elektricitet inden for rammerne af udgangspunktet i § 6 b, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til gældende ret, Klima- Energi og Forsyningsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning i afsnit pkt. 3.3.1-3.3.3.

Til nr. 4

Den juridiske person, VE-fællesskab, er ikke reguleret i dansk ret.

Efter den gældende § 9, stk. 1, i lov om elforsyning, kan klima-, energi- og forsyningsministeren fastsætte regler vedrørende aktive kunder, borgerenergifællesskaber og aggregatorvirksomheder. Efter den gældende 9, stk. 2, kan

reglerne efter stk. 1 bl.a. omfatte bestemmelser om deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug og lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, regler om etablering og regler om balanceansvar og balancering. Efter den gældende 9, stk. 3, kan klima-, energi- og forsyningsministeren med henblik på fastsættelsen af rettigheder efter stk. 1, jf. stk. 2, forpligtede elhandelsvirksomheder, netvirksomheder og transmissionsvirksomheder.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til afsnit 3.3.1 i de almindelige bemærkninger.

Det følger af den foreslåede ændring af § 9, stk. 1, i lov om elforsyning, at der efter nr. 1 som nyt nummer indsættes »2) VE-fællesskaber,«.

Formålet med ændringen er at give klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndigelse til i medfør af § 9, stk. 2 og 3, at fastsætte regler til gennemførelse af VE II-direktivets bestemmelser i artikel 22, fsva. VE-fællesskaber, som ejer VE-anlæg, der producerer elektricitet og som ikke kan betragtes som et borgerenergifællesskab, som defineret ved § 5, nr. 5, i lov om elforsyning.

Hjemlen til at fastsætte regler om VE-fællesskaber i medfør af § 9, stk. 1 i lov om elforsyning afgrænses af VE II-direktivets obligatoriske bestemmelser i art. 22. For nærmere herom henvises til lovforslagets baggrund i afsnit 2.1.4.

Den foreslåede ændring indebærer, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om visse VE-fællesskaber til gennemførelse af dele af VE II-direktivets bestemmelser i art. 22.

Således kan ministeren med den foreslåede ændring fastsætte regler ved bekendtgørelse for VE-fællesskaber, hvor der indgår en mellemstor virksomhed som deltager eller kapitalejer. VE-fællesskaber, hvor der ikke indgår en mellemstor virksomhed som kapitalejer eller deltager i fællesskabet betragtes som et borgerenergifællesskab som nævnt i § 9, stk. 1, nr. 2, som bliver til nr. 3.

Det forventes, at den foreslåede ændring til bemyndigelsesbestemmelsen vil blive anvendt til at fastsætte regler om, at VE-fællesskabets deling af pro-

duceret elektricitet i VE-fællesskabet og levering af elektricitet til VE-fællesskabet skal ske på grundlag af de almindelige markedsregler gennem en aftale mellem en elhandelsvirksomhed og et VE-fællesskab, hvor elhandelsvirksomheden varetager ansvar for både produktion og forbrug i VE-fællesskabet og elhandelsvirksomheden varetager balanceansvaret for VE-fællesskabets produktion.

Et VE-fællesskab vil også selv kunne etablere sig som elhandelsvirksomhed. VE-fællesskabet vil i denne situation som udgangspunkt være omfattet af regler for elhandelsvirksomheder i lov om elforsyning og bekendtgørelser udstedt i medfør af bestemmelser i lov om elforsyning.

Den foreslåede ændring indebærer ligeledes, at der vil blive fastsat regler, der forpligter netvirksomhederne til at samarbejde med VE-fællesskaberne om at lette deres deling af elektricitet samt, inden for rammerne af lov om elforsyning, forpligter netvirksomhederne til at samarbejde om at udvikle en tarif til VE-fællesskaberne, så de afspejler de reelle omkostninger eller besparelser, som VE-fællesskabets produktion og forbrug bevirker på netdriften.

Bemyndigelsen til at fastsætte regler forventes udmøntet i bekendtgørelsesregler om VE-fællesskabers deltagelse på elektricitetsmarkeder, produktion og forbrug og lagring af elektricitet, aggregering, betaling af tariffer, regler om etablering og regler om balanceansvar og balancering, jf. den gældende § 9, stk. 2, i lov om elforsyning.

Ligeledes forventes ministeren efter den gældende § 9, stk. 3, i lov om elforsyning at fastsætte regler, der forpligter netvirksomhederne til at samarbejde med VE-fællesskaberne om at lette deres deling af elektricitet samt, inden for rammerne af lov om elforsyning forpligter netvirksomhederne til at samarbejde om at udvikle en tarif til VE-fællesskaberne, så de afspejler de reelle omkostninger eller besparelser, som VE-fællesskabets produktion og forbrug bevirker på netdriften.

Der henvises i øvrigt til Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets overvejelser i de almindelige bemærkninger afsnit 3.3.2.

Til nr. 5

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om kontaktpunkt eller kontaktpunkter, der på anmodning fra opstillere vejleder om processen for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. Den gældende praksis vil kort blive gennemgået umiddelbart nedenfor.

For anlæg på havet bliver myndighedernes krav til anlæggets etablering og drift, for så vidt angår de dele af anlægget, der etableres på havet, formidlet i de tilladelser, som meddeles af Energistyrelsen. Energistyrelsen har således allerede en praksis, hvorefter styrelsen vejleder om, hvilke tilladelser opstillere skal ansøge om, og koordinerer mellem forskellige myndigheder for at sikre, at alle relevante myndigheders krav til anlæggets etablering og drift fremgår af tilladelseerne.

I medfør af forvaltningslovens § 7, jf. lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014 med senere ændringer, ligger vejledningspligten for tilladelseerne hos de forskellige ansvarlige myndigheder, der udsteder tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. Vejledning om de forskellige, relevante tilladelser findes derfor inden for de ansvarlige myndigheders eget fagområde og ressort.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at oprette eller udpege et eller flere kontaktpunkter, der vil gennemføre VE II-direktivets artikel 16, stk. 1 og 2, om oprettelse eller udpegning af et eller flere kontaktpunkter, som på anmodning af opstillere vil vejlede om alle relevante processer for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder samt de aktiver, der vil være nødvendige for deres tilslutning til nettet.

Det er endvidere kontaktpunktets opgave at forsyne opstillere med alle nødvendige oplysninger til at opføre og drive et vedvarende energi-anlæg og inddrage andre administrative myndigheder, hvor det vil være relevant.

Den foreslåede, § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, har baggrund i et ønske om at lette processen for opstillere af vedvarende energianlæg ved at mindske kompleksiteten og øge gennemsigtigheden og effektiviteten, også for VE-egenforbrugere og VE-fællesskaber. Ved VE-egenforbrugere forstås en slutkunde, som producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug, og som

kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet, uden at det udgør slutkundens primære forretnings- eller erhvervmæssige virksomhed. Ved VE-fællesskaber forstås en juridisk person, der er baseret på åben og frivillig deltagelse, er uafhængig og faktisk kontrolleres af kapitalejere eller deltagere, der er beliggende i nærheden af de projekter for vedvarende energi, der ejes og udvikles af denne retlige enhed, hvis kapitalejere eller deltagere er fysiske personer, SMV'er eller lokale myndigheder, herunder kommuner, og hvis hovedformål er at give sine kapitalejere eller deltagere eller de lokalområder, hvor den opererer, miljømæssige, økonomiske eller sociale fællesskabsfordele snarere end økonomisk fortjeneste. Den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, skal give hjemmel til at sikre, at en opstiller ikke er nødt til at kontakte de enkelte administrative organer for at kunne få vejledning om processen for ansøgning om tilladelser, medmindre opstilleren foretrækker at gøre dette. Den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, skal tilskynde til en mere effektiv håndtering af procedurer og bidrage til, at administrationsomkostningerne vil kunne reduceres for opstillerne.

Den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til, i en bekendtgørelse, at fastsætte regler om, at der vil skulle være centraliseret vejledning om processen for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, hvilket forventes at medføre, at særligt mindre opstillere af vedvarende energianlæg vil opleve mindre kompleksitet og øget gennemsigtighed for den administrative proces.

Klima-, energi- og forsyningsministeren forventes at udpege Energistyrelsen som kontaktpunkt. Energistylens gældende praksis som kontaktpunkt for anlæg på havet vil således blive lovfæstet og gælde for alle typer vedvarende energianlæg.

Bestemmelsen vil ikke medføre ændringer i opgave- og kompetencefordeling for og mellem de relevante myndigheder. Den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning, berører ikke myndighedernes forpligtigelser i henhold til forvaltningsretten og dermed vejledningsforpligtelsen, jf. forvaltningslovens § 7. Kontaktpunktet vil vejlede om alle relevante processer, herunder hvilke trin opstillere skal igennem, for at etablere og drive et vedvarende energianlæg, men forventes ikke at ville give fagspecifik vejledning. For

spørgsmål af faglig karakter eller specifikke spørgsmål inden for et fagområde forventes det derfor, at kontaktpunktet vil formidle kontakt til de relevante fagkompetente myndigheder. Kontaktpunktet vil være et tilbud til opstillere, og anvendelsen vil derfor være valgfri.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om en hjemmeside, der samler relevante informationer for opstillere, som vil opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder. For nuværende håndterer de ansvarlige myndigheder oplysning, vejledning og ansøgning om egne tilladelser efter egen model. Den gældende praksis vil kort blive gennemgået umiddelbart nedenfor.

Det digitale selvbetjeningssystem, Byg og Miljø, er eksempel på en portal, som anvendes for bygge- og miljøansøgninger. Byg og Miljø har til formål at give en hurtigere og mere enkel sagsbehandling ved ansøgning om miljøgodkendelse og byggetilladelse. Systemet guider ansøgere igennem ansøgningsprocessen, så myndighederne modtager de oplysninger, de har brug for at kunne træffe afgørelse. Når ansøger har registreret alle oplysninger, sendes ansøgningen automatisk til den rette myndighed. Det betyder, at sagsbehandlingstiden bliver kortere, fordi myndigheden fra starten modtager en ansøgning med alle relevante oplysninger, hvilket indebærer, at ansøgere kan igangsætte investeringer tidligere.

Efter byggelovens § 16, stk. 3, skal ansøgning om byggetilladelse indgives til kommunen ved anvendelse af den digitale løsning, som kommunen stiller til rådighed, som på nuværende tidspunkt er Byg og Miljø. Ligeledes fremgår det af godkendelsesbekendtgørelsens § 7, stk. 2, at ansøgninger skal indgives ved anvendelse af den digitale selvbetjening, Byg og Miljø. Al kommunikation i forbindelse med en byggesag og en miljøsag foregår igennem Byg og Miljø, hvor ansøgere også vil modtage afgørelser fra kommunen på ansøgninger om byggetilladelse og miljøgodkendelse. Ansøgninger, der ikke indgives ved digital selvbetjening, afvises af kommunen. Det vil sige, at ansøgning om byggetilladelse og miljøgodkendelse altid skal ske gennem dette selvbetjeningssystem.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 2, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at oprette, administrere og fastsætte krav til en hjemmeside, der vil muliggøre gennemførelse af VE II-direktivets artikel 16, stk. 2 og 3, om, at kontaktpunktet skal stille en procedurehåndbog til rådighed for initiativtagere til projekter til produktion af

vedvarende energi, samt at opstillere gennem hjemmesiden skal kunne fremsende ansøgninger i digital form. Procedurehåndbogen skal som minimum omhandle mindre projekter og VE-egenforbrugeres projekter og skal gøres tilgængelig online.

Den foreslåede § 11 a, stk. 2, i lov om elforsyning, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til, i en bekendtgørelse, at fastsætte krav til en hjemmeside, hvor der vil være information til opstillere om alle relevante processer for ansøgning om og tildeling af tilladelser, der derved vil udgøre en procedurehåndbog. Derudover vil det være muligt for opstillere at indgive ansøgninger om tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen eller som minimum finde vejledning om, hvor ansøgninger om relevante tilladelser kan indleveres online. Hjemmesiden forventes at henvise til relevante myndigheder for fagspecifik vejledning.

Den foreslåede § 11 a, stk. 2, i lov om elforsyning, har baggrund i et ønske om at lette processen for opstillere og øge gennemsigtigheden ved at sikre en central indgang for opstillere til relevant information på tværs af myndigheder til brug for udarbejdelse af ansøgninger om de relevante tilladelser. Den foreslåede § 11 a, stk. 2, i lov om elforsyning, skal fremme forståelsen for procedurer for initiativtagere til projekter og borgere, der ønsker at investere i vedvarende energi.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen fastsætter regler om at vejlede opstillere på en gennemsigtigt måde ved at samle et overblik over relevant information til brug for udarbejdelse af ansøgninger om de relevante tilladelser, samt ved at sikre en central indgang til fagspecifik information hos de ansvarlige myndigheder. Det forventes, at opstillere gennem hjemmesiden skal kunne indgive ansøgninger til tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen. Der vil kunne være undtagelser hertil, hvor myndigheder har lovkrav om, at ansøgningerne skal kunne indgives på en bestemt måde, eller på en bestemt hjemmeside. Det forventes, at hjemmesiden vil integrere eksisterende digitale løsninger. For øvrige ansøgninger om tilladelser omfattet af den administrative proces vil der være henvisninger til, hvor disse ansøgninger vil kunne indgives. Det er frivilligt for opstillere at anvende hjemmesiden og muligheden for online ansøgning via hjemmesiden.

Kontaktpunktet forventes gennem hjemmesiden at vejlede om at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, men forventes ikke at give fagspecifik vejledning. For fagspecifik vejledning, der hører under Energistyrelsen, vil der ligeledes blive henvist til fagspecifik vejledning hos den rette del af Energistyrelsen.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om en samlet frist for myndighedernes sagsbehandlingstid for ansøgninger om tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive vedvarende energianlæg, der producerer elektricitet. Den gældende praksis vil kort blive gennemgået umiddelbart nedenfor.

For flere af tilladelseerne er der efter gældende ret ingen tidsfrist for sagsbehandlingen. Den samlede sagsbehandlingstid for tilladelseerne vurderes at kunne varetages inden for normalvist 1-2 år.

De følgende tilladelser er relevante med henblik på at etablere og drive de fleste elproducerende, vedvarende energianlæg på land. Bemærk dog, at opgørelsen ikke er udtømmende, men består af tilladelser, der forventeligt skal ansøges om:

- Byggetilladelse, jf. byggeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1178 af 23. september 2016, der meddeles af den pågældende kommune.
- Etableringstilladelse, jf. lov om elforsyning, der meddeles af Energistyrelsen.
- Elproduktionsbevilling, jf. lov om elforsyning, der meddeles af Energistyrelsen.
- Attest eller dispensation vedr. luftfartsafmærkning, jf. lov om luftfart, jf. lovbekendtgørelse nr. 1149 af 13. oktober 2017 med senere ændringer (luftfartsloven), der meddeles af T Transport- og Boligministeriet.
- Miljøgodkendelse, jf. lov om miljøbeskyttelse, jf. lovbekendtgørelse nr. 1218 af 25. november 2019 (miljøbeskyttelsesloven), der meddeles af den pågældende kommune eller Miljøstyrelsen.

For så vidt angår elproducerende geotermianlæg suppleres listen ovenfor med følgende:

- Godkendelse af plan for indvindingsvirksomheden, jf. undergrundsloven, der gives af Energistyrelsen.
- Boretilladelse, jf. undergrundsloven, der meddeles af Energistyrelsen.

- Tilladelse til udledning af spildevand, jf. miljøbeskyttelsesloven.

De følgende tilladelser er relevante med henblik på at etablere og drive de fleste elproducerende, vedvarende energianlæg på havet. Bemærk dog, at opgørelsen ikke er udtømmende, men består af tilladelser, der forventeligt skal ansøges om:

- Byggetilladelse for projektets landanlæg jf. byggeloven, der meddeles af den pågældende kommune.
- Etableringstilladelse for anlæg på havet, jf. VE-loven, der meddeles af Energistyrelsen.
- Attest eller dispensation vedr. luftfartsafmærkning, jf. luftfartsloven, der meddeles af Transport- og Boligministeriet.
- Tilladelse vedr. afmærkning, jf. lov om sikkerhed til søs, jf. lovbe- kendtgørelse 1629 af 17. december 2018 med senere ændringer, der meddeles af Søfartsstyrelsen.
- Elproduktionstilladelse, jf. VE-loven, der meddeles af Energistyrelsen.
- Elproduktionsbevilling, jf. lov om elforsyning, der meddeles af Energistyrelsen.

Derudover kan der for det enkelte projekt være behov for supplerende, specifikke tilladelser og dispensationer afhængig af projektets beliggenhed eller omgivelser, i henhold til eksempelvis lov om naturbeskyttelse, jf. lovbe- kendtgørelse nr. 240 af 13. marts 2019 med senere ændringer (naturbeskyt- telsesloven), eller museumsloven, jf. lovbe kendtgørelse nr. 358 af 8. april 2014 med senere ændringer.

Energistyrelsens tilladelser kan for projekter på land omfatte både en etab- leringstilladelse og en elproduktionsbevilling. Etableringstilladelsen udste- des i henhold til bekendtgørelse om tilladelse til etablering og ændring af elproduktionsanlæg (kraftværksbekendtgørelsen) med hjemmel i lov om el- forsynings § 11. Etableringstilladelsen er en tilladelse til selve anlægget. El- produktionsbevillingen gives i henhold til lov om elforsynings § 10 til den pågældende opstillers virksomhed. En elproduktionsbevilling er en tilla- delse til at producere elektricitet fra et anlæg med en kapacitet på over 25 MW.

Relevante tilladelser inden for Transport- og Boligministeriets område kan for et vedvarende energianlæg omfatte både en byggetilladelse og en attest

til luftfartsafmærkning eller dispensation fra servitut. En byggetilladelse udstedes i henhold til bygningsreglementet med hjemmel i byggeloven. I henhold til byggelovens § 16 C, stk. 1, er kommunen bygningsmyndighed, og det er i den forbindelse kommunen, der træffer afgørelse i byggesager, herunder udsteder byggetilladelser.

Indflyvningen til flyvepladser er beskyttet ved såkaldte hindringsplaner. Planerne indebærer bl.a., at der er højdebegrænsninger inden for landingsarealet med henblik på sikker start og landing ved ind- og udflyvning over landingsarealet. Arealer omkring landingsarealet pålægges også højdebegrænsninger (ved servitut) med hensyn til bebyggelse, beplantning, master, ledninger og andre luftfartshindringer. I sø- og isflyvehavne kan planen også omfatte selve havneområdet. Hindringer, f.eks. vindmøller, kan derfor kun opstilles på sådanne arealer, hvis der enten er givet en dispensation eller udstedt attest derom af Transport- og Boligministeriet, herunder med angivelse af krav til lysafmærkning, jf. luftfartslovens § 64, stk. 2, og § 65, stk. 2 og 3.

Uden for hindringsplanerne gælder det, at alt byggeri, master, vindmøller m.m. med en totalhøjde over 100 meter (også kaldet luftfartshindringer) – skal anmeldes til Transport- og Boligministeriet, og må først opføres, når der foreligger en attest derom fra Transport- og Boligministeriet, jf. § 67 a i luftfartsloven. Attesten angiver, hvilke krav til lysafmærkning af luftfartshindringen der skal opfyldes, for at hindringen kan anses for forenelig med hensynet til luftfartssikkerheden.

Nærmere regler for udstedelse af attest og krav til lysafmærkning af vindmøller er fastsat i Bestemmelser om luftfartsafmærkning af vindmøller (BL 3-11) med tilhørende ”Vejledning til BL 3-11 Bestemmelser om luftfartsafmærkning af vindmøller”. BL 3-11 supplerer Bestemmelser om luftfartshindringer (BL 3-10). BL 3-10 indeholder generelle bestemmelser for alle luftfartshindringer, herunder krav til lysafmærkning af andre VE-anlæg end vindmøller. Det påhviler ejeren af en luftfartshindring, herunder VE-anlæg som vindmøller, der er beliggende uden for en flyveplads’ indflyvningsplan, at sikre, at hindringen afmærkes, og at afmærkningen vedligeholdes, hvis hindringen enten a) har en højde på 150 m eller derover over terræn (hindring på land) eller normal vandstand (Dansk Vertikal Reference - DVR90) (hindring på vand), eller b) har en højde på 100 m og indtil 150 m, og afmærkningen er påkrævet af Transport- og Boligministeriet, jf. BL 3-10, pkt. 4.2.

Transport- og Boligministeriet foretager høring af berørte flyvepladser, Naviair og Forsvaret før endelig udstedelse af en attest eller dispensation.

Søfartsstyrelsens tilladelse vedrører farvandsafmærkning af hensyn til sikkerheden til søs. Tilladelsen udstedes i henhold til bekendtgørelse om farvandsafmærkning i dansk og grønlandsk afmærkningsområde m.v. (afmærkningsbekendtgørelsen) og har hjemmel i lov om sikkerhed til søs.

Miljøstyrelsens tilladelser vedrører miljøgodkendelse til virksomheder og brancher optaget på godkendelsesbekendtgørelsens bilag 1 og bilag 2. Miljøgodkendelsens udstedes i henhold til bekendtgørelse om godkendelse af listevirksomhed, jf. bekendtgørelse nr. 1534 af 9. december 2019 (godkendelsesbekendtgørelsen), med hjemmel i miljøbeskyttelsesloven. Miljøgodkendelsen meddeles af den pågældende kommune eller Miljøstyrelsen. Miljøstyrelsens tilladelser vedrører også spildevandstilladelser, der enten kan meddeles som udledningstilladelse, tilslutningstilladelser eller nedsivningstilladelser. En udledningstilladelse eller tilslutningstilladelse meddeles i henhold til spildevandsbekendtgørelsen med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 28. Udledningstilladelsen og tilslutningstilladelsen meddeles som hovedregel af den pågældende kommunalbestyrelse. En nedsivningstilladelse meddeles i henhold til spildevandsbekendtgørelsen med hjemmel i miljøbeskyttelseslovens § 19. Nedsivningstilladelsen meddeles af den pågældende kommune.

For byggetilladelser og miljøgodkendelser gælder visse servicemål for kommunernes sagsbehandling heraf. Det fremgår af en aftale mellem en tidligere regering og Kommunernes Landsforening om servicemål for kommunal erhvervsrettet sagsbehandling, der skal ses i forlængelse af ”Aftale om kommunernes økonomi for 2015” (servicemålsaftalen). Servicemålene i aftalen angiver den tid, som en opstiller skal påregne i den enkelte kommune for at få behandlet en ansøgning om byggetilladelse. For så vidt angår byggesager, fastsætter aftalen forskellige servicemål alt afhængigt af byggeriets kompleksitet. For mindre kompliceret byggeri gælder et servicemål på 40 kalenderdage. For mere kompliceret byggeri gælder et servicemål på 50-60 kalenderdage. For miljøgodkendelser differentieres der mellem godkendelsesbekendtgørelsens bilag 1- og bilag 2-virksomheder. For bilag 1-virksomheder fastsættes servicemålet til 200 dage, mens det for bilag 2 virksomheder fastsættes til 130 dage. De fastsatte servicemål, for hhv. byggetilladelser og miljøgodkendelser, opgøres som gennemsnitlige sagsbehandlingstider for kommunerne under ét.

Servicemålene for bygge- og miljø-sager er betragteligt kortere end fristerne i VE II-direktivet. Det fremgår imidlertid af det tekniske bilag til servicemålsaftalen, at servicemålene ikke gælder for sager, der indebærer VVM-pligt, eller hvor der er behov for vedtagelse af en ny lokalplan.

For byggetilladelser gælder endvidere, at opstillere skal have påbegyndt byggearbejdet inden for ét år, fra byggetilladelsen er givet. Dette fremgår af byggelovens § 16, stk. 10, hvorefter en byggetilladelse bortfalder, hvis det arbejde, som tilladelsen omfatter, ikke er påbegyndt inden ét år fra tilladelsens dato. Et byggearbejde betragtes som påbegyndt, når arbejdet på byggepladsen fysisk påbegyndes, som f.eks. ved udgravning til fundament. Der er ikke krav om, at byggeriet skal fortsætte kontinuerligt, når det først er påbegyndt.

Der findes ikke i gældende ret særskilte regler om tilladelsesprocessen for repowering-projekter. En ansøgning om repowering vil efter gældende ret blive behandlet efter den relevante sektorlovgivning, som en ansøgning om at foretage projektændringer. Tidfristen for tilladelsesprocessen for repowering-projekter skal derfor forstås i sammenhæng med gældende regler om projektændringer.

På energiområdet er muligheden for at foretage ændringer i bestående vedvarende energianlæg reguleret i lov om elforsynings § 11, VE-lovens § 25 samt undergrundslovens § 10, stk. 3. Lov om elforsynings § 11 og VE-lovens § 25 foreskriver, at etablering af nye elproduktionsanlæg samt væsentlige ændringer i bestående anlæg kun kan foretages efter forudgående tilladelse fra energi-, forsynings- og klimaministeren. Ifølge undergrundslovens § 10, stk. 3, skal væsentlige ændringer og tilføjelser til en godkendt plan for indvindingsvirksomheden godkendes af klima-, energi- og forsyningsministeren, inden disse iværksættes.

På VVM-området findes reglerne om projektændringer i lov om miljøvurdering af planer og programmer og af konkrete projekters (VVM), jf. lov-bekendtgørelse nr. 973 af 25. juni 2020 (miljøvurderingsloven) § 16, hvorefter et projekt omfattet af lovens bilag 2 ikke påbegyndes, før myndigheden skriftligt har meddelt bygherren, at projektet ikke antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet. VVM-myndigheden træffer efter miljøvurderingslovens § 21 afgørelse om, hvorvidt en projektændring kan anses at have væsentlig skadelig indvirkning på miljøet jf. bilag 2, punkt 13, litra a,

og dermed er omfattet af krav om miljøvurdering og tilladelse i medfør af § 16.

Muligheden for ombygning eller anden forandring i eksisterende byggeri reguleres i byggeloven og tilhørende bygningsreglement (BR18). Ifølge byggelovens § 2, stk. 1, litra b, finder loven anvendelse ved ombygning af og andre forandringer i bebyggelse, som er væsentlige i forhold til bestemmelser i loven eller de i medfør af loven udfærdigede bestemmelser. Ifølge § 5, nr. 4 i bygningsreglementet kan ombygninger og andre forandringer i eksisterende byggeri, som ikke ændrer de bærende konstruktioners virkemåde eller forudsætningerne for de brandmæssige forhold, som udgangspunkt foretages uden ansøgning om byggetilladelse, medmindre ombygningen eller forandringen medfører en væsentlig anvendelsesændring eller en udvidelse af etagearealet.

Der findes ikke i gældende ret særskilte regler om tilladelsesprocessen for anlæg med en elkapacitet på under 150 kW. Disse anlæg kan være underlagt samme lovgivning som anlæg med en elkapacitet over 150 kW, men tilladelsesprocessen vil typisk være kortere end for større anlæg, fordi der ikke altid vil være krav om tilladelser til etablering og drift. For anlæg på land kræves der eksempelvis ikke etableringstilladelse efter lov om elforsynings § 11 til anlæg, der producerer elektricitet baseret på vedvarende energi, og som har en effekt på under 10 MW, jf. bekendtgørelse om tilladelse til etablering og ændring af elproduktionsanlægs, jf. bekendtgørelse nr. 565 af 2. juni 2014 (kraftværksbekendtgørelsen) § 1, stk. 2, nr. 3. Ligeledes kræver anlæg på under 25 MW ikke bevilling til at udøve elproduktion i henhold til lov om elforsynings § 10. For anlæg på havet er der ingen kapacitetsgrænse i forhold til etableringstilladelsen eller elproduktionstilladelsen, jf. hhv. VE-lovens § 25 og § 29. Elproducerende anlæg er omfattet af miljøvurderingslovens bilag 2, nr. 3, litra a og må ikke påbegyndes, før den relevante miljømyndighed skriftligt har meddelt bygherren, at projektet ikke antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet. Myndigheden træffer i henhold til miljøvurderingslovens § 21 afgørelse om, hvorvidt projektet er omfattet af krav om miljøvurdering og VVM-tilladelse. Det vil være en konkret vurdering, hvorvidt et anlæg med en elkapacitet under 150 kW vil være underlagt krav om miljøvurdering.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til efter forhandling med rele-

vante ministre at fastsætte nærmere regler for tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil med henblik på at gennemføre VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7, herunder ved at bemyndige klima-, energi- og forsyningsministeren til at gennemføre samtidighed i forhold til påbegyndelse af tidsfristen for sagsbehandlingen på tværs af alle de relevante myndigheder, i en forventet rammebekendtgørelse udstedt af Energistyrelsen.

VE II-direktivet fastsætter i artikel 16, stk. 4-6, krav om varigheden af tilladelsesprocessen for kraftværker. I en dansk kontekst anvendes betegnelsen ”kraftværker” almindeligvis mere snævert sammenlignet med ordets anvendelse i VE-II direktivet. ”Kraftværker” forudsættes anvendt i VE II-direktivet som en samlet betegnelse for anlæg, der producerer elektricitet, hvorfor det må forudsættes, at betegnelsen ”kraftværker” i VE II-direktivet svarer til betegnelsen ”elproduktionsanlæg” i dansk ret. Denne tidsfrist vil som udgangspunkt være to år, men begrænses til ét år for repowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW.

Derudover gælder ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 7, at tidsfristen ikke vil berøre forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, og vil kunne forlænges med varigheden af sådanne procedurer.

Endeligt gælder det ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 4 og stk. 6, at tidsfristerne vil kunne forlænges med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder. Usædvanlige omstændigheder er alene beskrevet med eksempel for repowering-projekter, hvor det beskrives som f.eks. tvingende sikkerhedsmæssige grunde, hvor repowering-projektet har en væsentlig indvirkning på nettet eller anlæggets oprindelige kapacitet, størrelse eller ydeevne. Det vil være op til den relevante myndighed, for hvem tidsfristen ikke kan imødekommes, at vurdere, hvorvidt der foreligger usædvanlige omstændigheder, der kan forlænge den etårige eller toårige tidsfrist.

Den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, har baggrund i et ønske om at sikre en mere effektiv håndtering af procedurer for at etablere og drive et vedvarende energianlæg med henblik på at reducere opstillernes administrationsomkostninger. Reglerne om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil skal bidrage til at sikre,

at de administrative procedurer strømlines med mulighed for at effektivisere processerne på det rette administrative niveau, samt sikre forudsigelige tidsrammer for procedurene og enkle og mindre byrdefulde godkendelsesprocedurer.

For så vidt angår de dele af den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, der vedrører repowering-projekter, har de baggrund i et ønske om at imødekomme et behov for at foretage repowering af eksisterende vedvarende energianlæg gennem fastlæggelse af strømlinede tilladelsesprocedurer.

Dette sikres bl.a. ved, at de relevante myndigheder indfører tidsfrister for tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen og ved at koordinere påbegyndelse af samtidig sagsbehandling relevante myndigheder imellem. Den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, skal bidrage til at sikre overholdelsen af VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7. Koordineringen mellem myndighederne gennem kontaktpunktet giver mulighed for at effektivisere tilladelsesprocesserne med henblik på at kunne imødekomme de i VE II-direktivets fastsatte frister.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen, efter forhandling med relevante ministre, vil fastsætte regler i en rammebekendtgørelse om tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, med henblik på overholdelse af VE II-direktivets artikel 16, stk. 4, 5, 6 og 7. Rammebekendtgørelsen vil omfatte regler om tidsfrister for tilladelsesproceduren for ansøgning om at opføre, foretage repowering af og drive vedvarende energianlæg. Dette vil i praksis medføre, ud over fastsættelse af tidsfrister for tilladelsesprocessen, herunder påbegyndelse, varighed og undtagelser hertil, at de relevante sagsbehandlende myndigheder skal koordinere påbegyndelse af tidsfristen for deres sagsbehandling af tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen gennem kontaktpunktet med henblik på, at de relevante tidsfrister for tilladelsesprocessen kan imødekommes.

Rammebekendtgørelsen vil beskrive nærmere vilkår gældende for den samlede generelle tidsfrist for elproducerende anlæg på to år og den samlede tidsfrist på ét år gældende for repowering-projekter og for anlæg med en elkapacitet på under 150 kW, herunder at der skal koordineres med kontaktpunktet om påbegyndelse af tidsfristen med henblik på at imødekomme den samlede tidsfrist for alle myndighedernes relevante tilladelser.

Der skelnes i VE II-direktivets forstand mellem hele den administrative proces, som kontaktpunktet skal vejlede om, og selve tilladelsesprocessen. Differentieringen mellem den administrative proces og tilladelsesprocessen er relevant, da det alene er tilladelsesprocessen, der er underlagt tidsfrister i medfør af VE II-direktivet. Tidsfristen gælder endvidere alene for elproducerende anlæg. Den administrative proces vil omfatte alle aspekter for ansøgning om og tildeling af alle tilladelser. Tilladelsesprocessen vil omfatte de relevante administrative tilladelser til at opføre, foretage repowering af og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder samt de aktiver, der vil være nødvendige for deres tilslutning til nettet. Tilladelsesprocessen vil således være en del af den administrative proces. Relevante administrative tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen tolkes som projektrettede tilladelser, der udstedes af en offentlig myndighed, og som et projekt vil skulle have, uanset projektets type, beliggenhed eller omgivelser. F.eks. vil tilvejebringelse af nødvendigt plangrundlag i henhold til lov om planlægning (planloven) i form af lokalplan og tillæg til kommuneplanen ikke være omfattet af tilladelsesprocessen, da plangrundlaget ikke vil udgøre en projektrettet tilladelse til etablering eller drift af et konkret anlæg, men udelukkende vil sikre, at de nødvendige planlægningsmæssige rammer vil være til stede. Plangrundlaget vil imidlertid være en forudsætning for efterfølgende projektrettede, administrative tilladelser. Tilsvarende gælder for tilvejebringelse af nødvendigt plangrundlag i henhold til lov om maritim fysisk planlægning.

Derudover vil konkrete projekter kunne have behov for specifikke tilladelser eller dispensationer på baggrund af projektets beliggenhed eller omgivelser. Der kan eksempelvis være tale om en dispensation i medfør af museumsloven eller naturbeskyttelsesloven. Tilladelsesprocessen vil ikke omfatte selve anlægsfasen for et projekt og dermed heller ikke procedurer, der ligger inden for eller efter denne periode. Eksempelvis vil en veterinærtilladelse efter forordningen om animalske biprodukter for biogas-projekter ikke være omfattet af tilladelsesprocessen, da den tidsmæssigt ligger efter et anlæg er færdigbygget og taget i brug.

Opstillere forventes med de undtagelser, der vil følge af bekendtgørelsen udstedt på baggrund af den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, at kunne få behandlet sine ansøgninger om tilladelser til at etablere og drive vedvarende energianlæg inden for en samlet tidsfrist. Bekendtgørelsen på

baggrund af bemyndigelsen vil ikke ændre i selve sagsbehandlingen af tilladelserne, og eventuel manglende imødekommelse af tidsfristerne håndteres derfor også af de relevante myndigheder med de klagemuligheder og konsekvenser, der er fastsat i de relevante myndigheders egen lovgivning. Tidsfristerne i VE II-direktivet vurderes imidlertid ikke at stille strengere krav til myndighedernes sagsbehandling i forhold til gældende praksis.

For at imødekomme den samlede tidsfrist vil det være afgørende at fastlægge tidsfristens påbegyndelse. Varigheden af tidsfristen vil være ens for alle typer vedvarende energianlæg, der producerer elektricitet, herunder biogasanlæg, solcelleanlæg, vindmølle-anlæg og geotermianlæg. Der vil i en bekendtgørelse med hjemmel i den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning, blive fastsat en generel frist på 2 år. For anlæg med en elkapacitet under 150 kW og repowering-projekter vil der blive fastsat en tidsfrist på ét år. Beregningen af fristen vil kunne være forskellig for anlæggene, afhængig af de relevante tilladelser, samt af hvorvidt der vil være mulighed for samtidighed i indleveringen og sagsbehandlingen af de forskellige ansøgninger om tilladelser.

For indlevering af ansøgninger om tilladelser vil gælde, at en ansøgning vil skulle være fyldestgørende, før tidsfristen vil kunne påbegyndes. Det skyldes, at det alene vil være myndighedernes sagsbehandlingstid, der vil indgå i beregningen af tidsfristen. Den tid, det vil tage opstillere at indlevere tilstrækkelige oplysninger til, at en ansøgning om tilladelse anses for fyldestgørende, eller den tid, hvor opstiller modner projektet, vil ikke være omfattet af tidsfristen. Det vil sige, at alle nødvendige oplysninger vil skulle være tilgængelige for de respektive myndigheder, før sagsbehandlingen vil kunne påbegyndes. Adgangen for myndighederne til at starte egen sagsbehandling, så snart ansøgningen foreligger fyldestgørende, berøres ikke af, at tidsfristen først gælder, når alle ansøgninger er indgivet fyldestgørende. Det er alene de fagkompetente myndigheder, der vil kunne afgøre, hvorvidt en ansøgning inden for eget fagområde anses for fyldestgørende.

Tidsfristen vil ikke berøre forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler. Det betyder, at tilladelser vil kunne være omfattet af tilladelsesprocessen, men vil kunne undtages tidskravet i ovennævnte situationer. Eksempelvis vil procedurer, der følger af miljøvurderingsloven, kunne forlænge tidsfristen med varigheden af disse procedurer, da de er omfattet

af gældende EU-miljøret. For de procedurer, som vil kunne forlænge tidsfristen, og som tidsmæssigt ligger før ansøgning om øvrige tilladelser for et elproducerende vedvarende energianlæg, vil forlængelsen af tidsfristen ske i starten af tilladelsesprocessen. I disse tilfælde vil tidsfristen først starte, når opstiller ansøger om de øvrige efterfølgende tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen og har indleveret fyldestgørende ansøgninger hertil.

Kommunernes servicemål for bygge- og miljøsager forventes ikke at udgøre en udfordring for implementeringen af tidsfristen. Der er en forventning om, at størstedelen af vedvarende energianlæg ikke vil være omfattet af disse servicemål af den årsag, at etableringen af de fleste vedvarende energianlæg vil være omfattet af VVM-pligt eller kræve vedtagelse af en ny lokalplan. De resterende projekter, som vil kunne være omfattet af servicemålene, forventes at være mindre projekter, f.eks. husstandsmøller, da der ikke er VVM-pligt for sådanne projekter. Servicemålene er imidlertid ikke til hinder for implementering af VE II-direktivets frister, da servicemålene indgår som led i en politisk aftale. Ligeledes forventes implementering af VE II-direktivets tidsfrister ikke at medføre hindringer for servicemålene, da direktivets tidsfrister ikke forringer forpligtelser, der måtte påhvile myndighederne i medfør af andre aftaler. Påbegyndelsen og varigheden af VE II-direktivets tidsfrister er alene gældende for VE II-direktivets tilladelsesproces, og anses ikke som en hindring for, at kommunerne samtidig og fortsat vil kunne tilstræbe efterlevelse af servicemålene.

Ligeledes forventes der ikke at være udfordringer med, at en byggetilladelse bortfalder inden for et år fra den dato, byggetilladelsen er givet, hvis de arbejder, som tilladelsen omfatter, ikke er påbegyndt. En byggetilladelse kan ikke meddeles, før der foreligger dokumentation for andre nødvendige godkendelser, der udgør en forudsætning for tilladelsen. Andre nødvendige godkendelser kan indhentes sideløbende med eller som en del af byggetilladelsen. De tilladelser, som byggetilladelsen er afhængig af, vil derfor foreligge, når byggetilladelsen bliver givet.

Det vil ikke være et krav til opstillere, at ansøgningerne skal indleveres samtidig. Det vil være en mulighed, som vil sikre samtidighed i sagsbehandlingen for at lette implementeringen af tidsfristerne og tilgodese opstillere med en samlet hurtig sagsbehandling. Dog vil det gælde, at hvor der ikke vil være noget juridisk til hinder for at indlevere fyldestgørende ansøgninger samtidig, vil fristen begynde at løbe, når alle ansøgninger er modtaget i fyldest-

gørende stand. Dette forventes at give et incitament for opstillere af elproducerende vedvarende energianlæg til at indlevere ansøgningerne samtidigt i det omfang, det er muligt. Kontaktpunktet vil kunne have en koordinerende rolle for kommunikation mellem de relevante myndigheder om, hvornår samtlige relevante ansøgninger er indleveret fyldestgørende.

Ved samtidighed i sagsbehandlingen forstås, at der f.eks. for en solcellepark med en effekt på over 25 MW samtidig foreligger fyldestgørende ansøgning om byggetilladelse til den relevante kommune og fyldestgørende ansøgning om etableringstilladelse og elproduktionsbevilling til Energistyrelsen, eller at der for en vindmøllepark på land samtidig foreligger fyldestgørende ansøgning om byggetilladelse til den relevante kommune, ansøgning til Transport- og Boligministeriet om attest til luftfartsafmærkning eller dispensation fra servitut og ansøgning til Energistyrelsen om elproduktionsbevilling, således at sagsbehandlingen kan foregå parallelt. Uanset om opstiller vælger af udnytte denne mulighed for samtidig indlevering af fyldestgørende ansøgninger, vil tidsfristen først begynde at løbe, når alle ansøgninger er indleveret fyldestgørende. Med samtidighed i sagsbehandlingen menes samtidig og parallel påbegyndelse af tidsfristen for de relevante og ansvarlige myndigheders behandling af ansøgninger om tilladelser og ikke samtidighed i afgørelserne af de forskellige ansøgninger om tilladelser.

For ansøgninger, hvor det ikke vil være juridisk muligt at indlevere og behandle ansøgninger samtidig, fordi ansøgninger er indbydes afhængige, vil fristen begynde at løbe, når de første tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen, i første serie af ansøgninger, er ansøgt fyldestgørende. Der vil i disse tilfælde af seriel sagsbehandling kunne være behov for en ekstra tæt koordination mellem flere myndigheder for at imødekomme den samlede tidsfrist i tilladelsesprocessen. Seriel sagsbehandling vil f.eks. være i forbindelse med ansøgninger om tilladelser til anlæg på havet, hvor ansøgningen om etableringstilladelse og ansøgning om elproduktionstilladelse efter gældende ret ikke kan indgives på samme tid, idet meddelelse af elproduktionstilladelsen forudsætter opstillers opfyldelse af vilkårene i etableringstilladelsen. For anlæg på havet, hvor ansøgningerne i tilladelsesprocessen behandles serielt, meddeles hovedparten af tilladelserne af Energistyrelsen, og det vurderes derfor at være sjældne tilfælde, hvor der vil være behov for en ekstra tæt koordination mellem flere myndigheder for at imødekomme en samlet tidsfrist. Der vil kunne blive behov for vejledning herom og konkrete aftaler mellem myndighederne i disse tilfælde for at imødekomme tidsfristerne.

Ved seriel sagsbehandling vil tiden mellem meddelelse af flere tilladelser, der behandles samtidig, ikke være omfattet af tidsfristen.

De følgende tilladelser for vedvarende energianlæg på land vurderes at kunne sagsbehandles parallelt. Bemærk dog, at opgørelsen ikke er udtømmende, men består af tilladelser, der forventes omfattet:

- Byggetilladelse, jf. byggeloven, der meddeles af den pågældende kommune.
- Etableringstilladelse, jf. lov om elforsyning, der meddeles af Energistyrelsen.
- Elproduktionsbevilling, jf. lov om elforsyning, der meddeles af Energistyrelsen.
- Attest eller dispensation vedr. luftfartsafmærkning, jf. luftfartsloven, der meddeles af Transport- og Boligministeriet.
- Miljøgodkendelse, jf. miljøbeskyttelsesloven, der meddeles af den pågældende kommune eller af Miljøstyrelsen.

For projekter på land er det formodningen, at samtlige relevante ansøgninger om tilladelser, der forventes at indgå i tilladelsesprocessen, kan indleveres og dermed sagsbehandles samtidig. Det bemærkes dog, at for så vidt angår elproducerende geotermianlæg vil tilladelserne efter undergrundsloven kunne behandles serielt, mens hovedparten af de øvrige tilladelser forventes at kunne sagsbehandles samtidigt.

De følgende tilladelser for elproducerende anlæg på havet vurderes at kunne sagsbehandles parallelt. Bemærk dog, at opgørelsen ikke er udtømmende, men består af tilladelser, der forventes omfattet:

- Byggetilladelse for projektets landanlæg (jf. byggeloven, der meddeles af den pågældende kommune).
- Etableringstilladelse for anlæg på havet, jf. VE-loven, der meddeles af Energistyrelsen.
- Attest eller dispensation vedr. luftfartsafmærkning, jf. luftfartsloven, der meddeles af Transport- og Boligministeriet.
- Tilladelse vedr. farvandsafmærkning, jf. lov om sikkerhed til søs, der meddeles af Søfartsstyrelsen.

De følgende tilladelser for elproducerende anlæg på havet vurderes derefter at kunne sagsbehandles parallelt, følgende en modningsperiode. Bemærk

dog, at opgørelsen ikke er udtømmende, men består af tilladelser, der forventes omfattet:

- Elproduktionstilladelse, jf. VE-loven, der meddeles af Energistyrelsen.
- Elproduktionsbevilling, jf. lov om elforsyning, der meddeles af Energistyrelsen.

Der vil med den foreslåede definition af repowering i § 5, nr. 25, i lov om elforsyning, ikke være behov for at ændre på myndighedernes praksis for vurdering af, om realisering af en ændring forudsætter nye tilladelser efter gældende regler om projektændringer, herunder eksempelvis om ændringen skal karakterises som væsentlig. Der henvises til de specielle bemærkninger til den foreslåede § 5, nr. 25, i lov om elforsyning, for en nærmere beskrivelse af reglerne om projektændringer.

Tilladelsesprocessen for repowering-projekter forudsættes at adskille sig fra tilladelsesprocessen for nye anlægsprojekter, og at der som følge heraf kan meddeles tilladelse hertil inden for ét år i stedet for to år, eksempelvis fordi en eller flere eksisterende tilladelser eller vurderinger kan genanvendes, eventuelt med ændringer, så der ikke skal genansøges om tilladelse.

For ansøgninger om repowering-projekter bevirker den foreslåede § 5, nr. 25, i lov om elforsyning, at sagsbehandlingsfristen på ét år alene vil blive relevant i de tilfælde, hvor realiseringen af repowering-projektet som minimum efter eksisterende regler om projektændringer kræver nye tilladelser til ændringer af bestående anlæg, der producerer vedvarende energi.

Myndighedernes tidsfrist på ét år vil ikke finde anvendelse i tilfælde, hvor karakteren eller omfanget af repowering-projektet bevirker, at ansøgningen om repowering af et bestående anlæg må sidestilles med en ansøgning om et nyt anlægsprojekt. I disse tilfælde vil sagsbehandlingsfristen på to år finde anvendelse. Det beror på en konkret vurdering, som foretages af de relevante myndigheder, hvorvidt en ansøgning om repowering af et bestående anlæg skal sidestilles med en ansøgning om et nyt anlægsprojekt.

En ansøgning om levetidsforlængelse, uden at der samtidig sker fornyelse af det bestående anlæg, vil ikke være underlagt krav om en tidsfrist på ét år, idet forholdet ikke falder ind under den foreslåede § 5, nr. 25, i lov om elforsyning.

Udskiftning af projektkomponenter i et bestående anlæg, der kan gennemføres inden for rammerne af allerede meddelte tilladelser, kan falde inden for definitionen af repowering. Til en sådan udskiftning vil der ikke være knyttet nogen tidsfrist for sagsbehandling og afgørelse, idet udskiftningen ikke kræver nye tilladelser til at foretage udskiftningen.

Sagsbehandlingsfristen på ét år for behandling af ansøgning om repowering-projekter vil finde anvendelse for forhold omfattet af den foreslåede § 5, nr. 25, i lov om elforsyning. Dette indebærer, at ansøgningen skal vedrøre fornyelse af et bestående anlæg, som producerer vedvarende energi, herunder fuld eller delvis udskiftning af anlæg eller driftssystemer og udstyr med henblik på at erstatte kapacitet eller for at øge anlæggets produktivitet eller kapacitet. Derudover forudsættes det, at repowering-projektet som udgangspunkt medfører genanvendelse af eksempelvis placering, projektkomponenter og infrastruktur i et omfang, hvor der kan siges at være tale om ændringer af et bestående projekt og ikke et nyt anlægsprojekt.

Da lovforslaget ikke ændrer ved varetagelsen af opgaven omkring tilladelser og ansvarsfordelingen, vil tidsfristerne blive implementeret af de relevante myndigheder, herunder Energistyrelsen. Eventuel manglende imødekomelse af tidsfristerne håndteres derfor også af de relevante myndigheder. VE-direktivet indeholder ikke særlige krav om sanktioner ved myndighedernes manglende overholdelse af VE II-direktivets artikel 16.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte nærmere regler om kontaktpunktet eller kontaktpunkternes virke.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 1, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte regler om kontaktpunktets virke til de kontaktpunkter, der udpeges eller oprettes på baggrund af den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning.

Den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 1, i lov om elforsyning, har baggrund i et ønske om løbende at kunne tilpasse kravene til kontaktpunktets virke med henblik på til enhver tid at sikre den bedst mulige vejledning af opstillere.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen fastsætter regler om, at kontaktpunktet foruden at

vejlede om processen for ansøgning om og tildeling af tilladelser til at opføre og drive anlæg med henblik på produktion af energi fra vedvarende energikilder, også vil kunne udføre andre funktioner i forbindelse med vejledningen, inden for den foreslåede § 11 a, stk. 1, i lov om elforsyning.

Den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 1, i lov om elforsyning, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte klare regler for, hvad opstillere vil kunne forvente af kontaktpunktet, som f.eks. at koordinere påbegyndelse af tidsfristen for sagsbehandlingen mellem de relevante myndigheder for tilladelser omfattet af tilladelsesprocessen eller inddrage andre administrative myndigheder, hvor det er relevant.

Kontaktpunktet vil kunne have en koordinerende rolle med at modtage besked fra de ansvarlige myndigheder, der behandler ansøgninger og udsteder tilladelser, når de pågældende myndigheder har modtaget fyldestgørende ansøgninger, og tidsfristen dermed vil kunne påbegyndes. Som følge heraf bør opstillere få mulighed for at kunne følge med i påbegyndelsen af tidsfristen ved at tage kontakt til kontaktpunktet herom.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om en samlet sagsbehandlingstid for myndighedernes meddelelse af tilladelse til etablering af nye elproduktionsanlæg og elproduktionsbevilling. Efter gældende ret, kan etablering af nye anlæg og væsentlige ændringer i bestående anlæg efter lov om elforsynings § 11 alene ske, hvis der er givet tilladelse hertil. Dvs. en forudgående tilladelse til at etablere anlægget, med undtagelse af de anlæg oplyst i § 1 i bekendtgørelse nr. 565 af 2. juni 2014 om tilladelse til etablering og ændring af elproduktionsanlæg. For elproducerende anlæg med en kapacitet på over 25 MW, skal der endvidere ansøges om en elproduktionsbevilling efter lov om elforsynings § 10, for at kunne producere elektricitet.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 2, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, at ansøgninger om bevillinger og tilladelser efter lov om elforsynings hhv. § 10 og § 11, for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, skal afgøres inden for en nærmere fastsat periode samt undtagelser til tidsfristen, som beskrevet i de specielle bemærkninger til den foreslåede § 11 a, stk. 3, i lov om elforsyning.

VE II-direktivet fastsætter i artikel 16, stk. 4-6, krav om varigheden af tilladelsesprocessen for kraftværker. I en dansk kontekst anvendes betegnelsen

”kraftværker” almindeligvis mere snævert sammenlignet med ordets anvendelse i VE-II direktivet. ”Kraftværker” forudsættes anvendt i VE II-direktivet som en samlet betegnelse for anlæg, der producerer elektricitet, hvorfor det må forudsættes, at betegnelsen ”kraftværker” i VE II-direktivet svarer til betegnelsen ”elproduktionsanlæg” i dansk ret. Denne tidsfrist vil som udgangspunkt være to år, men begrænses til ét år for repowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW.

Derudover gælder ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 7, at tidsfristen ikke vil berøre forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggelsesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, og vil kunne forlænges med varigheden af sådanne procedurer.

Endeligt gælder det ifølge VE II-direktivets artikel 16, stk. 4 og stk. 6, at tidsfristerne vil kunne forlænges med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder.

For repowering-projekter gælder det efter VE II-direktivets artikel 16, stk. 6, at etårsperioden kan forlænges med op til ét år, hvor dette er behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder, såsom af tvingende sikkerhedsmæssige grunde, hvor repowering-projektet har en væsentlig indvirkning på nettet eller anlæggets oprindelige kapacitet, størrelse eller ydeevne.

Det vil være op til den relevante myndighed, for hvem tidsfristen ikke kan imødekommes, at vurdere, hvorvidt der foreligger usædvanlige omstændigheder, der kan forlænge den etårige eller toårige tidsfrist.

Den foreslåede bestemmelse, har baggrund i et ønske om at sikre en mere effektiv håndtering af procedurer for at etablere og drive et vedvarende energianlæg med henblik på at reducere administrationsomkostningerne. Kravet om at tilladelserne skal meddeles inden for en nærmere fastsat periode indføres for at sikre, at de administrative procedurer strømlines med mulighed for at effektivisere processerne på det rette administrative niveau, samt sikre forudsigelige tidsrammer for procedurerne og enkle og mindre byrdefulde godkendelsesprocedurer.

Den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § § 11 a, stk. 4, nr. 2, i lov om elforsyning, vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved før-

ste udmøntning af bemyndigelsen fastsætter regler om, at bevillinger og tilladelser efter lov om elforsynings hhv. § 10 og § 11 for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, skal afgøres inden for to år, begrænset til ét år for repowering-projekter og anlæg med en elkapacitet på under 150 kW. Denne tidsfrist vil kunne forlænges med varigheden af forpligtelser i henhold til gældende EU-miljøret, til søgsmål, retsmidler og andre sager ved en domstol eller ret og til alternative tvistbilæggesmekanismer, herunder klageprocedurer og udenretslige klager og midler, samt med op til et år, hvor dette vil være behørigt begrundet i usædvanlige omstændigheder.

Der findes ikke på nuværende tidspunkt regler om en samtidig sagsbehandling for myndighedernes behandling af ansøgninger om etableringstilladelse og elproduktionsbevilling. Efter gældende ret kan etablering af nye anlæg og væsentlige ændringer i bestående anlæg efter lov om elforsynings § 11 alene ske, hvis der er givet tilladelse hertil. Dvs. en forudgående tilladelse til at etablere anlægget, med undtagelse af de anlæg oplistet i § 1 i bekendtgørelse nr. 565 af 2. juni 2014 om tilladelse til etablering og ændring af elproduktionsanlæg. For elproducerende anlæg med en kapacitet på over 25 MW, skal der endvidere ansøges om en elproduktionsbevilling efter lov om elforsynings § 10, for at kunne producere elektricitet.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 3, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren bemyndiges til at fastsætte nærmere regler om, at ansøgninger om bevillinger og tilladelser efter lov om elforsynings hhv. § 10 og § 11, for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden relevant lovgivning samt undtagelser hertil. Lignende regler vil blive indsat for andre tilladelser omfattet af art. 16 i VE II-direktivet, af de relevante myndigheder i deres egen lovgivning, for at sikre, at relevante myndigheder vil kunne behandle ansøgninger samtidig.

Med samtidighed i sagsbehandlingen menes samtidig og parallel påbegyndelse af tidsfristen for de relevante og ansvarlige myndigheders behandling af ansøgninger om tilladelser og ikke samtidighed i afgørelserne af de forskellige ansøgninger om tilladelser.

Den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 3, i lov om elforsyning, skal bidrage til at muliggøre en realisering de frister, der er fastsat i VE II-direktivets artikel

16, stk. 4-7, samt sikre, at de administrative procedurer strømlines med mulighed for at effektivisere processerne på tværs af en eller flere myndigheder med henblik på at kunne imødekomme de i artikel 16 fastsatte tidsfrister.

Det følger af den foreslåede § 11 a, stk. 4, nr. 3, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren ved første udmøntning af bemyndigelsen fastsætter regler om, at bevillinger og tilladelser efter lov om elforsynings hhv. § 10 og § 11 for anlæg med henblik på produktion af elektricitet fra vedvarende energikilder, som udgangspunkt skal behandles samtidig med ansøgninger efter anden lovgivning, med undtagelse af projekter der kræver seriel sagsbehandling, for at imødekomme de frister, der er fastsat i VE II-direktivets artikel 16, stk. 4-7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Den gældende overskrift før § 63 a i lov om elforsyninger »Oprindelsesgaranti og miljømærkning«.

Det følger af den foreslåede ændring af *overskriften* før § 63 a, at overskriften ændres til »Oprindelsesgaranti for elektricitet fra vedvarende energikilder og miljømærkning«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af overskriften vil fremgå, at kapitlet vedrører oprindelsesgaranti for elektricitet fra vedvarende energikilder og miljømærkning.

Den foreslåede ændring er alene en sproglig præcisering, der ikke har noget materielt indhold. Baggrunden for den foreslåede ændring er, at overskriften derved vil være i overensstemmelse med overskriften i VE II-direktivets artikel 19. Den foreslåede ændring er en implementering af overskriften i VE II-direktivets artikel 19.

Til nr. 7

Det fremgår af gældende § 63 a, stk. 1, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier for elektricitet, herunder om,

hvilke oplysninger oprindelsesgarantien skal indeholde, og betingelser for udstedelse, overførelse og annullering af oprindelsesgaranti.

Det følger af den foreslåede ændring af § 63 a, stk. 1, at det foreslås, at der efter »elektricitet«: indsættes »fra vedvarende energikilder«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af bestemmelsen vil fremgå, at elektriciteten i oprindelsesgarantien er produceret fra vedvarende energikilder.

Den foreslåede ændring er alene en sproglig præcisering, der ikke har noget materielt indhold. Baggrunden for den foreslåede ændring er, at bestemmelsen vil være i overensstemmelse med VE II-direktivets artikel 19 i sin helhed.

Til nr. 8

Det fremgår af gældende § 63 a, stk. 7, i lov om elforsyning, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om, at den, der anmoder om oprindelsesgaranti efter stk. 1 eller meddeler oplysninger som nævnt i stk. 2, skal afholde nødvendige omkostninger ved udstedelse, overførelse og annullering af oprindelsesgarantier og ved kontrol og tilsyn med rigtigheden af oplysningerne. Denne bemyndigelse er blevet udmøntet i bekendtgørelsen om oprindelsesgarantier og bekendtgørelsen om oprindelsesgarantier for højeffektivkraftvarme produktion.

Det følger af den foreslåede ændring af § 63 a, stk. 7, at det foreslås, at der efter »oplysningerne«: indsættes »og overholdelse af betingelserne«.

Den foreslåede ændring vil medføre, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan, ud over hvad ministeren allerede fastsætter regler om efter gældende stk. 7, fastsætte regler om, at den, der anmoder om oprindelsesgaranti efter stk. 1, skal afholde nødvendige omkostninger ved kontrol og tilsyn overholdelse af betingelserne.

Klima-, energi- og forsyningsministerens beføjelser efter den foreslåede ændring af § 63 a, stk. 7, vil blive delegeret til Energinet i medfør af gældende § 92.

Baggrunden for den foreslåede ændring er, at der er sket en udvikling af tilsynsopgaven med overholdelse af betingelserne således, at tilsynsopgaven med rammerne for oprindelsesgarantisystemet vil få et større omfang og der forventes øget handel med oprindelsesgarantier på tværs af landegrænserne, vil den foreslåede ændring sikre et forsat troværdigt oprindelsesgarantisystem. Derfor er der behov for, at det vil fremgå udtrykkeligt, at klima-, energi- og forsyningsministeren også har hjemmel til at opkræve gebyr for tilsyn med overholdelse af betingelserne.

For så vidt angår hvornår, der kan opkræves betaling for kontrol og tilsyn med overholdelse af betingelserne, kan dette eksempelvis være, at der er stillet krav om sikkerhedsstillelse, og at kontohaveren er oprettet i oprindelsesgarantisystemet.

Det forventes, at klima-, energi- og forsyningsministeren vil fastsætte regler om, at ministeren kan opkræve betaling over for den, der anmoder om oprindelsesgaranti efter stk. 1. Betalingen skal dække nødvendige omkostninger i forbindelse med kontrol og tilsyn med overholdelse af betingelserne.

Ved nødvendige omkostninger forstås omkostninger, der kan henføres til Energinets arbejde med udstedelse, overførsel og annullering af oprindelsesgarantier og tilsyn og kontrol i forbindelse med ordningen vedrørende oprindelsesgarantier og som er nødvendige herfor. Energinet kan herved inddrage samtlige omkostninger, der har naturlig forbindelse til den ydelse, for hvilken gebyret opkræves.

Der henvises i øvrigt til afsnit 2.1.3. i de almindelige bemærkninger, som giver et overblik over reglerne om VE II-direktivet og afsnit 3.2.2. og 3.2.3, som giver et overblik over den foreslåede implementering af direktivet og overvejelserne deromkring.

Til § 8

Til nr. 1

Den gældende fodnote i loven indeholder en udtømmende opremsning af de direktiver, som loven gennemfører. Loven gennemfører bl.a. dele af VE I-direktivet.

Det foreslås, at formuleringen af *fodnoten* ændres således, at det kommer til at fremgå, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af VE II-direktivet.

Den foreslåede ændring vil medføre, at det af *fodnoten* nu vil fremgå, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af VE II-direktivet i stedet for VE I-direktivet.

Til nr. 2

Loven indeholder en række definitioner i § 1 a. Geotermisk energi er ikke blandt disse og er i øvrigt heller ikke defineret andre steder i dansk ret.

Det foreslås med lovforslagets § 8, nr. 2, at der indsættes et nyt nr. 4 i § 1 a, således at geotermisk energi defineres som energi, som lagres i form af varme under jordens faste overflade.

Med den foreslåede bestemmelse indarbejdes definitionen på geotermisk energi i VE II-direktivet i dansk ret med henblik på at sikre overensstemmelse med EU-retten.

Den foreslåede bestemmelse er i god overensstemmelse med den almindelige forståelse af begrebet geotermisk energi. Det bemærkes dog, at geotermisk energi allerede er forekommende i undergrunden fra naturens side i modsætning til energi eller andet, der kan lagres i undergrunden ved hjælp af teknologiske løsninger. En sådan anden anvendelse af undergrunden til lagring af energi eller andet er omfattet af bestemmelserne i lovens kapitel 6 om anden anvendelse. Den foreslåede bestemmelse gennemfører VE II-direktivets artikel 2, nr. 3.

Til nr. 3

Der er på nuværende tidspunkt ikke regler i loven, der giver klima-, energi- og forsyningsministeren mulighed for at fastsætte regler om tidsfrister og samtidighed for ministerens behandling af ansøgninger om godkendelser efter lovens § 10, stk. 2 og 3, og § 28, stk. 1, i relation til elproducerende geotermianlæg.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 8, nr. 3, at der indsættes en ny § 18 e, hvorefter klima-, energi- og forsyningsministeren

kan fastsætte regler om, at ansøgninger om godkendelser efter § 10, stk. 2 og 3, og § 28, stk. 1, angående elproducerende geotermianlæg skal afgøres inden for en af ministeren fastsat frist, og at sådanne ansøgninger skal behandles samtidig med andre ansøgninger om tilladelser og godkendelser efter anden lovgivning.

Den foreslåede bemyndigelse i lovforslagets § 8, nr. 3, vil medføre, at ministeren bemyndiges til at fastsætte regler om en absolut sagsbehandlingsfrist for godkendelse af plan for indvindingsvirksomheden efter lovens § 10, stk. 2, for godkendelse af væsentlige ændringer og tilføjelser til sådanne planer efter § 10, stk. 3, og for godkendelse af udstyr, program og udførelsesmåde ved arbejder, der udføres i forbindelse med virksomhed omfattet af loven, jf. § 28, stk. 1, for så vidt angår elproducerende geotermianlæg. Derudover vil ministeren også kunne fastsætte regler om, at disse ansøgninger skal behandles samtidig med andre ansøgninger om tilladelser og godkendelser efter anden lovgivning.

Det er hensigten, at bemyndigelsen vil blive udnyttet til at fastsætte regler om, at den samlede sagsbehandlingstid i form af tilladelsesprocessen for de projektrettede godkendelser efter lovens § 10, stk. 2 og 3, og § 28, stk. 1, maksimalt må udgøre to år i overensstemmelse med artikel 16, stk. 4, 1. pkt., eller et år i overensstemmelse med artikel 16, stk. 5, 1. pkt., i VE II-direktivet. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1.3.1. for en beskrivelse af begrebet tilladelsesprocessen. Samtidig vil ministeren også kunne fastsætte regler om, hvornår denne periode kan forlænges til op til et år, jf. artikel 16, stk. 4, 2. pkt., og artikel 16, stk. 5, 2. pkt., i VE II-direktivet. Derudover forventes det, at ministeren vil fastsætte regler om, at godkendelserne efter lovens § 10, stk. 1 og 2, og § 28, stk. 1, skal behandles samtidig med ansøgninger om tilladelser og godkendelser efter anden lovgivning i form af etableringstilladelse og elproduktionstilladelse efter lov om elforsyning, tilladelse til udledning efter miljøbeskyttelsesloven, byggetilladelse efter byggeloven og attest eller dispensation vedr. luftfartsafmærkning efter luftfartsloven. Derudover kan der alt efter det konkrete projekt også være tale om tilladelser efter museumsloven og naturbeskyttelsesloven. Med samtidighed i sagsbehandlingen menes samtidig og parallel påbegyndelse af tidsfristen for de relevante og ansvarlige myndigheders behandling af ansøgninger om tilladelser i modsætning til samtidighed for afgørelserne af de forskellige ansøgninger om tilladelser.

For elproducerende geotermianlæg vil der være tale om seriel sagsbehandling med samtidig påbegyndelse af tidsfristen for de relevante myndigheds sagsbehandling i de konkrete faser. Tidsfristen for sagsbehandling vil alene omfatte myndighedernes faktiske sagsbehandlingstid af de enkelte ansøgninger og ikke tiden mellem myndighedernes sagsbehandling. Der henvises i øvrigt til afsnit 3.1.3.3.

Videre vil den foreslåede bestemmelse også kunne finde anvendelse ved fastsættelse af tidsfrister ved behandling af ansøgning om godkendelser efter lovens § 10, stk. 1 og 2, og § 28, stk. 1, og samtidig i sagsbehandlingen i forbindelse med projekter, der kan karakteriseres som repowering, når der er tale om elproducerende geotermianlæg. For nærmere om begrebet repowering henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, nr. 2.

Ministeren vil alene kunne anvende den foreslåede bemyndigelse til at fastsætte regler i forbindelse med godkendelser efter loven angående elproducerende geotermianlæg.

Den foreslåede bestemmelse muliggør gennemførelse af VE II-direktivets artikel 16, stk. 1, og stk. 4 - 6, i dansk ret for så vidt angår elproducerende geotermianlæg.

Til § 9

Til nr. 1.

Den gældende fodnote til titlen til lov om fremme af energibesparelser i bygninger indeholder en udtømmende opregning af de direktiver, som loven gennemfører.

Loven indeholder bestemmelser, som gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/55/EU af 20. november 2013 om ændring af direktiv 2005/36/EF om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og forordning (EU) nr. 1024/2012 om det administrative samarbejde ved hjælp af informationssystemet for det indre marked («IMI-forordningen»), dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, som ændret ved Rådets direktiv 2013/18/EU af 13. maj 2013 om tilpasning

af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder på grund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne (omarbejdning), som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/844/EU af 30. maj 2018 om ændring af direktiv 2010/31/EU om bygningers energimæssige ydeevne og direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet, og dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, som ændret ved Rådets direktiv 2013/12/EU af 13. maj 2013 om tilpasning af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet på baggrund af Republikken Kroatiens tiltrædelse, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2018/2002/EU af 11. december 2018 om ændring af direktiv 2012/27/EU om energieffektivitet.

Det foreslås, at *fodnoten* til titlen til loven affattes på ny, så den vil indeholde en opdateret oversigt over de gældende EU-forskrifter, som udgør lovens EU-retlige baggrund.

Den ændrede affattelse skyldes vedtagelsen af VE II-direktivet, ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/31/EU af 19. maj 2010 om bygningers energimæssige ydeevne ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2018/1999/EU af 11. december 2018 om forvaltning af energiunionen og klimaindsatsen, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 663/2009 og (EF) nr. 715/2009, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF, 98/70/EF, 2009/31/EF, 2009/73/EF, 2010/31/EU, 2012/27/EU og 2013/30/EU, Rådets direktiv 2009/119/EF og (EU) 2015/652 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 525/2013, og ændringer i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2019/944/EU af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet og om ændring af direktiv 2012/27/EU.

Den foreslåede nyaffattelse indebærer, at *fodnoten* vil blive forkortet i overensstemmelse med god praksis, således at ændringsretsakter til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/36/EF af 7. september 2005 om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og Europa-Parlamentets og Rådets

direktiv 2012/27/EU af 25. oktober 2012 om energieffektivitet, om ændring af direktiv 2009/125/EF og 2010/30/EU samt om ophævelse af direktiv 2004/8/EF og 2006/32/EF ikke anføres enkeltvis.

Til nr. 2

Der findes ikke på nuværende tidspunkt en bestemmelse i lov om fremme af energibesparelser i bygninger med en definition af begrebet ”energi fra vedvarende energikilder”.

I loven indgår bestemmelser, som er fastsat med henblik på at gennemføre dele af VE I-direktivet og i den forbindelse benyttes begrebet ”energi fra vedvarende energikilder”.

Det fremgår af § 1, at lovens primære formål er at fremme energibesparelser, øge effektiviteten inden for al anvendelse af energi i bygninger og øge andelen af energi fra vedvarende energikilder, samt at medvirke til at reducere vandforbruget i bygninger. Af bestemmelsens forarbejder fremgår, at formuleringen ”øge andelen af energi fra vedvarende energikilder” er indsat i formålsparagraffen for at tydeliggøre VE-direktivets målsætning om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder i bygninger gennem fastsættelse af mål, der øger andelen af energi fra vedvarende energikilder, jf. Folketingstidende 2011-2012, tillæg A, side 32.

I lovens kapitel 8 om supplerende krav til offentlige bygninger er der i § 21 fastsat bestemmelser om klima-, energi- og forsyningsministerens adgang til at fastsætte regler om offentlige institutioner og virksomheder m.v. De omfattede offentlige institutioner og virksomheder m.v. afgrænses i § 22, stk. 1, til den offentlige forvaltning, jf. stk. 1, nr. 1, institutioner, selskaber, foreninger m.v., hvis mere end 50 pct. af udgifterne ved deres virksomhed dækkes af offentlige midler, eller hvis de ved eller i henhold til lov har fået tillagt beføjelser til at træffe afgørelse på det offentliges vegne, jf. stk. 1, nr. 2, og virksomheder, der ejes af det offentlige, eller hvor det offentlige har bestemmende indflydelse, jf. stk. 1, nr. 3.

Af § 21, stk. 1, nr. 3, fremgår, at ministeren kan fastsætte regler om, at offentlige institutioner og virksomheder m.v., som er nævnt i lovens § 22, stk. 1, skal sikre, at opførelse og gennemrenovering af bygninger sker på en måde, der øger andelen af energi fra vedvarende energikilder. Endvidere

fremgår af § 21, stk. 1, nr. 9, at ministeren bemyndiges til at optage forhandlinger med eventuelle øvrige ejere med henblik på at tilskynde til, at opførelse og gennemrenovering af bygninger sker på en måde, der øger andelen af energi fra vedvarende energikilder.

I § 21, stk. 2 er det herudover fastsat en bemyndigelse til ministeren om, at kunne fastsætte regler om, at offentlige institutioner og virksomheder m.v., som er nævnt i lovens § 22, stk. 1, i det omfang de indgår aftale med en bygningsejer om at varetage en bygnings drift, ved indgåelsen af aftalen skal sikre, at forpligtelser i medfør af stk. 1 opfyldes. Af § 21, stk. 3 fremgår en bemyndigelse, hvorefter ministeren kan fastsætte nærmere regler om indhold og gennemførelse af de aktiviteter, der er nævnt i stk. 1, samt administration i forbindelse hermed. Efter § 21, stk. 4, kan ministeren fastsætte regler om, at regler udstedt i medfør af stk. 1-3 i nærmere angivet omfang finder tilsvarende anvendelse for bygninger, som er lejet af offentlige institutioner og virksomheder m.v., der er nævnt i § 22. Endelig kan ministeren i medfør af lovens § 21, stk. 5 undtage visse offentlige institutioner eller virksomheder m.v. helt eller delvis fra krav i regler fastsat i medfør af stk. 1-4.

Det følger af forarbejderne til § 21, jf. Folketingstidende 2011-2012, tillæg A, side 39-40, at § 21, stk. 1, nr. 3 og 9, er indsat med henblik på at tydeliggøre ministerens adgang til at sikre, at gennemførelsen af artikel 13, stk. 5 i VE I-direktivet sker på en sådan måde, at nye offentlige bygninger og eksisterende offentlige bygninger, der skal gennemrenoveres, på nationalt, regionalt og lokalt plan, kommer til at danne forbillede i forbindelse med gennemførelsen af direktivet. Og at dette bl.a. sker gennem lov om fremme af energibesparelser i bygninger.

I lovens kapitel 9 a om godkendelsesordninger for virksomheder, der installerer eller monterer små VE-anlæg, er der i §§ 24 b-24 e, fastsat bestemmelser, som implementerer VE I-direktivs artikel 14, stk. 3 og 4, samt bilag IV og VII, som omhandler medlemsstaternes forpligtelse til at sikre, at certificeringsordninger eller tilsvarende kvalificeringsordninger er til rådighed for installatører af små biomassekedler og -ovne, solcellesystemer og solvarmesystemer, systemer til overfladenær udnyttelse af geotermisk energi og varmepumper.

Det følger af forarbejderne til §§ 24 b-24 e, jf. Folketingstidende 2011-2012, tillæg A, side, 44-47, at bestemmelserne har til henblik at sikre, at ministeren

har hjemmel til at fastsætte regler, som implementerer VE I-direktivets artikel 14, stk. 3 og 4, samt bilag IV og VII.

”Energi fra vedvarende energikilder” er nærmere defineret i VE II-direktivet som energi fra vedvarende ikkefossile kilder i form af vindkraft, solenergi (solvarme og solceller) og geotermisk energi, omgivelsesenergi, tidevands-, bølge- og andre former for havenergi, vandkraft, biomasse, lossepladsgas, gas fra spildevandsanlæg og biogas.

Det foreslås, at der indsættes et nyt stykke i lovens § 2 med en definition af ”energi fra vedvarende energikilder” i loven. Definition sætter rammen for, hvordan begrebet ”energi fra vedvarende energikilder” skal forstås og dermed også for implementeringen af de ovenfor nævnte bestemmelser i VE II-direktivet.

Med det nye stykke, der bliver § 2, stk. 3, vil der fremgå en definition af begrebet ”energi fra vedvarende energikilder”, således at loven afgrænses i overensstemmelse med direktivet.

Indsættelse af den foreslåede definition vil føre til, at loven tydeliggøres i forhold til afgrænsningen af dets anvendelsesområde på dette punkt. Endvidere tydeliggøres, at bestemmelserne i § 21 og §§ 24 b - 24 e, for så vidt angår begrebet ”energi fra vedvarende energikilder” skal forstås i overensstemmelse med definitionen i VE II-direktivet.

Som konsekvens af indsættelsen af § 2, stk. 3 i loven, bliver § 2, stk. 3 herefter til § 2, stk. 4.

Til nr. 3

Det fremgår af § 24 e, stk. 1, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, at klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer og nærmere betingelser for udførelse af erhvervet for virksomheder og personer, som i medfør af national lovgivning eller administrative bestemmelser, som gennemfører artikel 14, stk. 3 i VE I-direktivet, er certificerede eller på tilsvarende måde kvalificerede til i et andet EU-land, i et EØS-land eller i et andet land, som EU har indgået aftale med herom, at udøve følgende erhverv:

- 1) Virksomhed som godkendt installatør eller montør af små VE-anlæg og

2) relevant medarbejder i en virksomhed, der er godkendt installatør eller montør af små VE-anlæg.

I § 24 e, stk. 1 henvises der således til VE I-direktivet. Det foreslås, at § 24 e, stk. 1 ændres, således at der henvises til VE II-direktivet i stedet for til VE I-direktivet. Ændringen vil føre til, at bestemmelsens henvisning til VE-direktivet opdateres til det seneste direktiv.

Til § 10

Til nr. 1

Den gældende lov om CO₂-kvoter indeholder en EU-fodnote til lovens titel, som opregner de direktiver og forordninger, lov om CO₂-kvotergennemførelse. Om VE I-direktivet indeholder fodnoten følgende sætning: »Loven indeholder endvidere bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/28/EF af 23. april 2009 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder og om ændring og senere ophævelse af direktiv 2001/77/EF og 2003/30/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 140, side 16.«

Det foreslås, at *EU-fodnoten* affattes på ny, således at den citerede sætning udgår. Den nyaffattede bestemmelse vil dermed indeholde en opdateret oversigt over de gældende EU-forskrifter, som udgør lovens EU-retlige baggrund.

Forslaget er begrundet i, at de bestemmelser, som sætningen refererer til, er indeholdt i § 26, stk. 2, i lov om CO₂-kvoter. Denne bestemmelse foreslås imidlertid ophævet, jf. lovforslagets § 10, nr. 2, hvorefter det ikke længere ville være korrekt at bibeholde fodnotens sætning om, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører VE I-direktivet.

For en uddybning af baggrunden for ændringsforslaget henvises til afsnit 3.7 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 2

Den gældende § 26, stk. 2, i lov om CO₂-kvoter, bemyndiger klima-, energi- og forsyningsministeren til at fastsætte regler om biobrændstoffers og flydende biobrændsers bæredygtighed, herunder om dokumentation af biobrændstoffers og flydende biobrændsers bæredygtighed. Denne bestemmelse blev indført ved lov nr. 1095 af 28. november 2012 om CO₂-kvoter med henblik på at kunne implementere VE I-direktivets krav til bæredygtighed inden for lov om CO₂-kvoters område.

Baggrunden for bestemmelsens indførelse har været, at Kommissionens forordning 601/2012/EU om overvågning og rapportering af drivhusgasemissioner i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/87/EF (»MR-forordningen«), overlader det til medlemsstaterne at beskrive de kriterier for biomasses bæredygtighed, der skal være opfyldt, for at virksomheder under kvoteordningen kan holde anvendelsen af biomasse uden for den kvotepligtige del af deres CO₂-regnskab.

Den gældende § 26, stk. 2, i lov om CO₂-kvoter, udgør således en hjemmel til at implementere VE I-direktivet på lov om CO₂-kvotersområde, men giver ministeren ikke adgang til at fastsætte andre bæredygtighedskrav, end de der følger af VE I-direktivet, idet disse er fuldt harmoniserede, jf. artikel 17, stk. 8, i VE I-direktivet. Der henvises til Folketingstidende 2012-2013, tillæg A, L 7 som fremsat, side 30, om den daværende bestemmelse (§ 26, stk. 4, 2. pkt.). En senere nyaffattelse af denne bestemmelse, lov om CO₂-kvoters nuværende § 26, stk. 2, har ikke tilsigtet ændringer i gældende ret. Der henvises til Folketingstidende 2014-2015, tillæg A, L 11 som fremsat, side 18.

Lov om CO₂-kvoters § 26, stk. 2, er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 1619 af 15. december 2016 om bæredygtighed m.v. af biobrændstoffer og flydende biobrændsler, som anvendes til aktiviteter omfattet af lov om CO₂-kvoter (»CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen«). Hjemlen er desuden udnyttet til en bestemmelse i bekendtgørelse nr. 1005 af 27. september 2019 om CO₂-kvoter (»kvotebekendtgørelsen«), som i § 17, stk. 3, henviser til CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen.

Det foreslås at ophæve lov om CO₂-kvoters § 26, stk. 2, som en følge af ændringer i EU-retten, der fra 1. januar 2022 vil gøre det overflødigt med nationale bestemmelser til implementering af kriterier fra VE-direktivet specifikt på kvoteområdet. Ifølge disse regler fastsættes de relevante kriterier fremover i direkte gældende EU-ret, der implementerer VE II-direktivets

kriterier for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse på kvoteområdet. Der henvises til Kommissionens gennemførelsesforordning 2020/xxxx/EU af xx. xxx 2020 om xxxx (»MR-ændringsforordningen«), jf. især artikel 1, pkt. 3, 4 og 7, artikel 3, samt præmis 1 og 12.

De foreslåede ændringer har til hensigt at bringe lov om CO₂-kvoter i overensstemmelse med disse ændringer i EU-retten. Ændringen medfører samtidig en regelforenkling, da der undgås en dobbeltregulering i dansk lovgivning, hvorefter kriterierne for bæredygtighed og drivhusgasemissionsbesparelse, i tillæg til den direkte gældende EU-ret, skal fastsættes både i den almindelige VE-lovgivning, der gælder generelt for virksomheder i Danmark, og beskrives i bestemmelser, der udelukkende henvender sig til kvotevirksomheder.

Virksomheder under CO₂-kvotehandelsordningen (EU ETS) kan dermed ved køb og anvendelse af biomasse fremover orientere sig i den VE-lovgivning, der vil gælde generelt for virksomheder i Danmark, der anvender biomasse.

Kvotevirksomhederne kan endvidere orientere sig i direkte gældende EU-ret, hvilket især vil sige MR-forordningen og de hertil knyttede vejledningsdokumenter fra Kommissionen, om hvilke kriterier der som minimum skal være opfyldt, for at udledning af drivhusgasser fra biomasse kan holdes uden for den kvotepligtige del af virksomhedens CO₂-regnskab. Der henvises herom til MR-forordningens nærmere bestemmelser, herunder artikel 38, stk. 2, og artikel 54, stk. 4, i den affattelse der vil gælde fra 1. januar 2022.

Som følge af den foreslåede ophævelse af lov om CO₂-kvoters § 26, stk. 2, bortfalder også CO₂-bæredygtighedsbekendtgørelsen, som er udstedt med denne hjemmel. Ændringerne vil ifølge lovforslagets § 12, stk. 2, få virkning fra 1. januar 2022.

I det omfang, at der måtte blive behov for at fastsætte nationale regler vedrørende biomasses anvendelse specifikt på kvoteområdet, herunder om kvotevirksomheders dokumentationspligter, kan disse blive fastsat med hjemmel i klima-, energi- og forsyningsministerens generelle bemyndigelser i lov om CO₂-kvoter til at fastsætte nærmere regler om overvågning, verifikation og rapportering af drivhusgasudledning, jf. lovens kapitel 6, herunder § 26, stk. 1.

For en uddybning af ændringsforslagets baggrund henvises til afsnit 3.7 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 11

Til nr. 1

Det følger af § 1, nr. 8, i lov nr. 1532 af 18. december 2018 om ændring af lov om fremme af vedvarende energi og lov om elforsyning (Pristillæg til elektricitet produceret ved afbrænding af biomasse, digitalisering m.v.), at VE-lovens § 50, stk. 3, 1. pkt., affattes således, at der ydes pristillæg efter §§ 45 a, 45 b og 47 for elektricitet fremstillet ved afbrænding af affald.

§ 1, nr. 8, blev sat i kraft 29. juni 2020 ved bekendtgørelse om ikrafttræden af visse bestemmelser i lov om ændring af lov om fremme af vedvarende energi og lov om elforsyning (Pristillæg til elektricitet produceret ved afbrænding af biomasse, digitalisering m.v.) og i lov om ændring af lov om fremme af vedvarende energi, lov om naturgasforsyning og lov om elforsyning (Ændring af støtteordninger til anvendelse af biogas). Ved samme ikrafttrædelsesbekendtgørelse blev § 1, nr. 23, i lov nr. 1566 af 27. december 2019 om ændring af lov om fremme af vedvarende energi, lov om naturgasforsyning og lov om elforsyning (Ændring af støtteordninger til anvendelse af biogas), sat i kraft. § 1, nr. 23, i lov nr. 1566, indeholder en nyaffattelse af § 50, stk. 3.

Det foreslås, at § 1, nr. 8, ophæves.

Da ændringen i blev § 1, nr. 23, i lov nr. 1566 er vedtaget senere end ændringen i medfør af § 1, nr. 8, i lov nr. 1532, må ændringen i § 1, nr. 8, i lov nr. 1532, anses for en nullitet.

På den baggrund vurderes det, at der bør foretages en ren formel ophævelse af § 1, nr. 8, i lov nr. 1532 af 18. december 2018.

Ophævelsen indebærer, at der ikke er tvivl om, at det er den seneste ændring af VE-lovens § 50, stk. 3, der er den gældende.

Til § 12

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 30. juni 2021. Derved opfyldes implementeringsfristen for VE II-direktivet, jf. artikel 36, hvoraf det følger, at medlemsstaterne skal sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft senest den. 30. juni 2021.

Det foreslås i *stk. 2*, at ændringerne ifølge lovforslagets § 10 træder i kraft den 1. januar 2022. § 10 indeholder udelukkende ændringer, som vedrører lov om CO₂-kvoter, og den foreslåede ikrafttrædelsesdato følger af EU-retten på kvoteområdet, jf. MR-ændringsforordningens artikel 3.

Den foreslåede bestemmelse om ikrafttræden har til følge, at bestemmelser på kvoteområdet, som implementerer VE I-direktivet, skal forblive i kraft frem til udgangen af 2021. Dette tidspunkt er begrundet i Kommissionens vurdering om, at det ville være uhensigtsmæssigt, hvis der midt i et kalenderår skete en væsentlig ændring af de VE-relaterede krav til biomasse på kvoteområdet, herunder de hertil knyttede dokumentations- og rapporteringspligter.

Det følger af det foreslåede *stk. 3*, at regler fastsat i medfør af § 2, stk. 3, i lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 738 af 30. maj 2020, forbliver i kraft indtil de ophæves eller afløses af nye forskrifter.

Bekendtgørelse nr. 1322 af 30. november 2010 om deklaration af elektricitet til forbrugerne (Elmærkningsbekendtgørelsen), som ændret ved bekendtgørelse nr. 403 af 28. april 2011, og bekendtgørelse nr. 1323 af 30. november 2010 om oprindelsesgaranti for VE-elektricitet, som ændret ved bekendtgørelse nr. 138 af 10. februar 2012, er udstedt bl.a. i medfør af VE-lovens § 2, stk. 3.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at de bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af den gældende § 2, stk. 3, i VE-loven, der med lovforslagets § 1, nr. 3, foreslås ophævet, ikke bortfalder, men er gældende indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af andre regler.

Det følger af det foreslåede *stk. 4*, at regler fastsat i medfør af § 50, stk. 5, 2. pkt., i lov om fremme af vedvarende energi, jf. lovbekendtgørelse nr. 125 af 7. februar 2020, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 738 af 30. maj 2020, forbliver i kraft indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 56 c i lov om fremme af vedvarende energi, jf. denne lovs § 1, nr. 13.

Bekendtgørelse nr. 25 af 10. januar 2020 om tilskud til biogas, der sælges til brug for transport, eller anvendes til procesformål i virksomheder eller til varmeproduktion, bekendtgørelse nr. 1627 af 27. december 2019 om pristillæg til elektricitet produceret ved anvendelse af biogas eller af forgasningsgas fremstillet ved biomasse og bekendtgørelse nr. 301 af 25. marts 2015 om bæredygtig produktion af biogas er udstedt bl.a. i medfør af VE-lovens § 50, stk. 5, 2. pkt.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at de bekendtgørelser, der er udstedt i medfør af den gældende bestemmelse i § 50, stk. 5, 2. pkt., i VE-loven, der med lovforslagets § 1, nr. 12, foreslås ophævet, ikke samtidigt bortfalder, men er gældende indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 56 c, stk. 1, nr. 7.

Det følger af det foreslåede *stk. 5*, at regler udstedt i medfør af § 3, stk. 10 og 11, i biobrændstofloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 1568 af 27. december 2019, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3, stk. 3 eller stk. 7, i biobrændstofloven, jf. denne lovs § 2, nr. 4.

Bekendtgørelse nr. 1625 af 27. december 2019 om biobrændstoffers bæredygtighed m.v. er udstedt i medfør af bl.a. § 3, stk. 10 og 11, i biobrændstofloven.

Bekendtgørelse nr. 1626 af 27. december 2019 om Håndbog om dokumentation for biobrændstoffers bæredygtighed (HB 2017) er udstedt i medfør af bl.a. § 3, stk. 11, i biobrændstofloven.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at bekendtgørelserne, der er udstedt med hjemmel i den gældende § 3, stk. 10 eller 11, der med lovforslagets § 2, nr. 4, foreslås rykket til § 3, stk. 3 og stk. 7, fortsat er gyldige indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3, stk. 3 eller 7, jf. lovforslagets § 2, nr. 4.

Det følger af det foreslåede *stk. 6*, at regler fastsat i medfør af § 3 b, stk. 5 og 6, i biobrændstofloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 122 af 10. februar 2020, som ændret senest ved § 1 i lov nr. 1568 af 27. december 2019, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3 b, stk. 1 eller stk. 2, i biobrændstofloven, jf. denne lovs § 3, nr. 5.

Bekendtgørelse nr. 370 af 18. april 2017 om fastlæggelse af beregningsmetoder og indberetningskrav i henhold til biobrændstofloven, er udstedt bl.a. i medfør af biobrændstoflovens § 3 b, stk. 5 og 6.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at bekendtgørelsen, der er udstedt med hjemmel i den gældende § 3 b, stk. 5 og 6, der med lovforslagets § 3, nr. 5, foreslås rykket til § 3 b, stk. 1 og 2, fortsat er gyldig indtil den ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 3 b, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 2, nr. 5.

Det følger af det foreslåede *stk. 7*, at regler fastsat i medfør af § 2, stk. 3, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, jf. lovbekendtgørelse nr. 1300 af 3. september 2020, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 2, stk. 4, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, jf. denne lovs § 9, nr. 2.

Formålet med den foreslåede bestemmelse er at sikre, at den bekendtgørelse, der er udstedt i medfør af den gældende bestemmelse i § 2, stk. 3, i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, der med lovforslagets § 9, nr. 2, bliver til § 2, stk. 4, ikke samtidigt bortfalder, men er gældende indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 2, stk. 4.

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, da hovedlovene ikke kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland, jf. § 107 i lov om elforsyning, § 36 i lov om varmforsyning, § 65 i lov om naturgasforsyning, § 77 i lov om fremme af vedvarende energi, § 10, stk. 3, i biobrændstofloven og lov om reduktion af drivhusgasser, § 40 i lov om fremme af energibesparelser i bygninger, § 43 i lov om CO₂-kvoter og § 43 i undergrundsloven ikke gælder for Færøerne og Grønland eller kan sættes i kraft på Færøerne og Grønland.

[Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov.

Bilag 2

Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 2018/2001/EU af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder (omarbejdning).

Bilag 3

Her skal indsættes som biobrændstoflovens bilag 2:

Bilag 4

KOMMISSIONENS DELEGEREDE FORORDNING (EU) 2019/807 af 13. marts 2019 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2018/2001 for så vidt angår fastsættelse af råprodukter med høj risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen, for hvilke der er konstateret en betydelig udvidelse af produktionsarealet ind på arealer med stort kulstoflager, og certificering af biobrændstoffer, flydende biobrændsler og biomassebrændsler med lav risiko for indirekte ændringer i arealanvendelsen.]